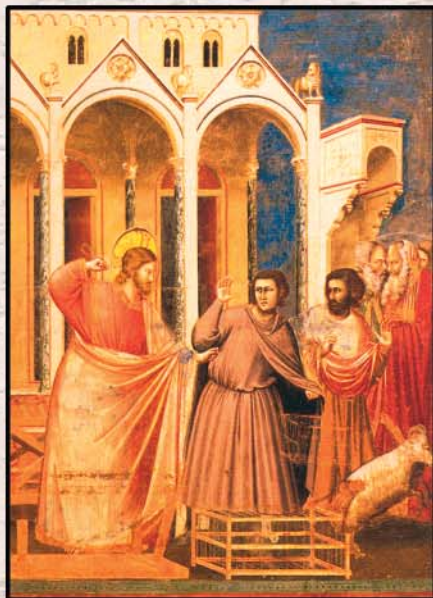

Biblia-tanulmányok
2005/2.

MÁRK

EVANGÉLIUMA

Bibliaiskolák Közössége

MÁRK EVANGÉLIUMA

Biblia-tanulmányok

2005. II. negyedév

MÁRK EVANGÉLIUMA

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2005*

A tanulmányt összeállította:

MAKRA JENŐ (I–II., V.)

SOÓS ATTILA (III–IV.)

CSERBIK JÁNOS (VI–VII.)

BÁLINT GYÖRGY (VIII–IX.)

FÜRJNÉ SIMON EDINA (X–XI.)

EGERVÁRINÉ ÁRVAI MÁRTA (XII–XIII.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
a <http://kerak.bibbialap.hu> internetcímen olvasható

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu, www.bibbialap.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Czinkota András*

Felelős szerkesztő: *Egerváriné Árvai Márta*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Dürer Nyomda (Gyula)

ISBN 963 7493 00 X

ISSN 0865-3119

TARTALOM

BEVEZETÉS	7
<i>I. tanulmány – 2005. április 2.</i>	
JÉZUS, ISTEN FIA BEMUTATÁSA	9
<i>II. tanulmány – 2005. április 9.</i>	
„MINT AKINEK HATALMA VAN”	17
<i>III. tanulmány – 2005. április 16.</i>	
JÉZUS KÖVETŐI ÉS ELLENFELEI	26
<i>IV. tanulmány – 2005. április 23.</i>	
„NE FÉLJ, CSAK HIGGY!”	37
<i>V. tanulmány – 2005. április 30.</i>	
VÁLSÁG GALILEÁBAN	48
<i>VI. tanulmány – 2005. május 7.</i>	
KRISZTUS FÖLDI KÜLDETÉSE	57
<i>VII. tanulmány – 2005. május 14.</i>	
JÉZUS TANÍTTJA APOSTOLAIT	64
<i>VIII. tanulmány – 2005. május 21.</i>	
AZ UTOLSÓ ÚT JERUZSÁLEMBE	71
<i>IX. tanulmány – 2005. május 28.</i>	
JÉZUS ÉS A NÉP VEZETŐI	80
<i>X. tanulmány – 2005. június 4.</i>	
JÉZUS ÓVÁSAI A VÉG IDEJÉN ÉLŐ NÉPE SZÁMÁRA	88

XI. tanulmány – 2005. június 11.

AZ UTOLSÓ HÉT ESEMÉNYEI 98

XII. tanulmány – 2005. június 18.

JÉZUS ELÍTÉLTETÉSE ÉS MEGFESZÍTÉSE 106

XIII. tanulmány – 2005. június 25.

JÉZUS ELTEMETÉSE ÉS FELTÁMADÁSA 116

Áhítatok minden napra

ÁPRILIS 124

MÁJUS 125

JÚNIUS 126

A BIK KÖNYVKIADÓ AJÁNLATA 127

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a négy evangélium közül a legrövidebbet, Márk írását tanulmányozzuk. Mindegyik evangéliumban felfedezhetünk a többihez képest valami újat, más és más megközelítésből írták le Jézus életét és tanításait. Máté közli Jézus nagy tanításait, János apostol beszámol négy szemközti beszélgetéseiről is, amelyeket különböző emberekkel folytatott, Márk pedig elsősorban Jézus cselekedeteiről, csodáiról ad hírt.

„Minden fának sajátos jellemzői vannak, és a levelek között alig ha találunk két egyformát. Egy fa változatossága hozzájárul annak tökéletességéhez egységes egészként. Feltehetnénk a kérdést: miért van szükség arra, hogy Máté, Márk, Lukács és János az evangéliumokban – vagy az Apostolok cselekedetei szerzői, és más írók a különböző levelekben – ugyanazokról a dolgokról beszéljenek? Az Úr úgy küldte el Igéjét, ahogyan el akarta juttatni az emberekhez. Különbő írókon keresztül szólt hozzánk, akiknek saját egyéniségük volt, még akkor is, ha ugyanazt a történelmet jelenítették meg.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból I.*, 20–21. o.)

János Márk nem tartozott Jézus tanítványai közé, de még egészen fiatalon tanúja lehetett néhány eseménynek. (A Getsemáne-kertből elmenekülő ifjút, akit csak Márk említ meg, sokan az evangélistával azonosítják: 14,51–52.) Édesanyja, Mária jeruzsálemi házában keresztények gyűltek össze, tehát kezdettől fogva közeli kapcsolatban voltak az apostolokkal is. Azt is megtudjuk, hogy Barnabásnak, Pál munkatársának az unokatestvére volt, és első misszióútjukon elkísérte őket, de a nehézségektől megrémülve hazatért (Csel 13,13). Emiatt Pál nem tartotta alkalmasnak arra, hogy munkatársként magukkal vigyék a következő útra, Barnabás azonban lehetőséget akart adni a fiatal Márknak. Így külön indultak útnak, és később Pál maga is elismerte, hogy Márk „alkalmas a szolgálatra” (2Tim 4,11).

„Márk az évek folyamán megerősödött keresztényi tapasztalataiban. Miközben Krisztus életét és halálát behatóbban tanulmányozta, tisztább és világosabb fogalmakat nyert az Üdvözítő küldetéséről, nehézségeiről és küzdelmeiről. Amikor Jézus kezeinek és lábainak sebhelyeit szemlélve feltárultak előtte az emberiségért hozott áldozat jelei, s felismerte, milyen messzemenő volt önmegtágadása az elveszettek, a pusztulásra ítélték megmentéséért, elhatározta, hogy követi a Mestert az önfeláldozás útján. Mialatt megosztotta Pállal a fogolysorsot, jobban felismerte, mint valaha, milyen felmérhetetlen nyereség, ha Krisztus lakik a szívben! Milyen örök veszteség a világot megnyerni és ezért elveszíteni a lelket, amelynek megváltásáért Krisztus a vérét ontotta! Márk ezután is bölcs és szeretett segítőtársa maradt az apostolnak, állhatatosan kitartott a legnagyobb kísértések és nehézségek közepette is.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 315. o.)

Péter apostol „fiának” nevezi, s ez bensőséges kapcsolatra utal az idős apostol és az ifjú Márk között. Bizonyára Pétertől származik a legtöbb történet, amelyet evangéliumában megörökített.

Márk evangéliumának felépítése egyszerű:

Prológus (1,1–13)

Szolgalat Galileában (1,14–8,26)

A kereszt árnyékában (8,27–10,52)

Az utolsó szolgalat Jeruzsálemben (11,1–12,37)

A szenvedéstörténet és a feltámadás (14,1–16,20)

Legyen ez a tanulmány is segítségünkre abban, hogy még inkább megismerjük Krisztus földi küldetését, és hűségesebb követőivé, tanítványainvá váljunk!

JÉZUS, ISTEN FIA BEMUTATÁSA

Olvassuk el Márk evangéliumából az 1. fejezet 1–20. versét!

Márk evangélista nem szól Jézus születésének körülményeiről, nem beszél Jézus gyermekkoráról sem. Ezekről Máté és Lukács evangéliumában olvashatunk. Márk a próféciában megjelölt időre (Dán 9,24–27) összpontosít. Pál apostoltól tudjuk, hogy Istennél az „idők teljességének rendje” szerint folyik a bűn problémájának kezelése, „hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek e földön vannak” (Eféz 1,10). Ebben a rendben érkezett el az „időnek teljessége”, amikor kibocsátotta Isten az Ő Fiát (Gal 4,4). Eltelt a Dániel próféta által kinyilatkoztatott idő, a történelem a megjövendölt hetven évhét utolsó hetének kezdetéhez érkezett. A mi időszámításunk szerint ez i. sz. 27. *„Betölt az idő, elközelített Isten országa!”* – ezekkel a szavakkal kezdődik Márk evangéliumában a Jézus Krisztus három és fél éves szolgálatáról szóló beszámoló (Márk 1,15).

1 Milyen ószövetségi próféciák szóltak a Jézus megjelenése előtti prófétai útkészítésről?

Márk 1,2–3; Ésa 40,3–5; Malak 3,1–2; 4,5–6

.....

.....

.....

.....

Keresztelő János születésekor ihletett szózat azonosította Jézus útkészítőjét: „Te pedig, kisgyermek, a Magasságos Isten prófétájának hívattatol, mert az Úr előtt jársz, hogy az Ő útjait megkészítsd, és az üdvösség ismeretére megtanítsd az Ő népet, bűnöknök bocsánatában. A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halál árnyékának völgyében ülnek. Hogy igazgassa a mi lábainkat a békesség útjára.” (Luk 1,76–79) Keresztelő János személyével kapcsolatban maga Jézus is a jövendölésekre hívta fel a figyelmet: „Mert Ő az, akiről meg van írva: »Íme én elküldöm az én követemet a Te orcád előtt, aki megkészíti előtted a Te utadat.« ...És ha be akarjátok venni, Illés ő, aki eljövendő.» (Vö. Malak 3,1; 4,5–6)

Miért volt szükség útkészítésre? Olvassuk el Ellen G. White *Jézus élete* című könyvéből a második fejezetet (A választott nép), és válaszoljunk meg a kérdést. Gondolkodjunk el a következő idézeten is: „Jánosnak az Úr követeként kellett fellépnie, hogy elhozza az embereknek Isten világosságát. Gondolataikat új irányba kellett terelnie. Rá kellett ébreszteni őket Isten kívánalmainak szentségére, és arra, hogy szükségük van az Ő tökéletes igazságosságára... Keresztelő János idejében széles körben elterjedt a nyereségvágy, a fényűzés és a nagyizolás szeretete. Az érzéki örömök, lakomázás és ivás fizikai betegségeket, torzulásokat okoztak, bénították a lelki fogékonyságot, és csökkentették a bűnnel szembeni érzékenységet. Jánosnak reformátorként kellett fellépnie. Önmegtartóztató életével, egyszerű öltözkéivel korának túlkapásait kellett megfeddenie. Ezért kaptak János szülei utasításokat. A mértékletesség tanítását a menny trónjától hozta el az angyal.” (*Jézus élete*, 100. o.)

Mennyiben hasonlít a mi korunk ahhoz az időhöz, és a mi szolgálatunk Keresztelő János szolgálatához? Milyen szerepe van a mértékletességnek az útkészítő szolgálatban?

2 Hogyan készítette Keresztelő János a bűnbánat keresztségével Jézus előtt az utat? Mi volt János szolgálatának lényege?

Márk 1,7–8; Mát 3,11–12

.....
.....
.....
„János azt mondta, hogy mindazok, akik Krisztus országának alattvalói, bizonyosságát adják hitüknek és bűnbánatuknak. Kedvesség, becsületesség, hűség lesz láthatóvá az életükben. Szolgálni fognak a nincsteléneknek, és adományaikat Istennek szentelik. Megóvják a védtelent, s az erényesség és együttérzés példáját mutatják. Krisztus követői így adják bizonyosságát a Szentlélek átforgató erejének. Mindennapi életükben igazságosság, irgalmasság és Isten szeretete válik láthatóvá. Másként olyanok, mint a polyva, amelyet a tűzre vetnek...

Krisztusnak Keresztelő János idejében kellett megjelennie, hogy kinyilatkoztassa Isten jellemét. Csupán a megjelenése is leleplezi az emberek bűneit. Csak akkor lehetnek az övéi, ha meg akarnak tisztulni a bűntől, csak a tiszta szívűek tartózkodhatnak Isten jelenlétében.

Keresztelő János így hirdette Izráelnek Isten üzenetét. Sokan megszívték tanítását, és mindent feláldoztak, hogy engedelmeskedjenek. Tömegek követték az új tanítót, és többen reménykedtek abban, hogy talán ő a Messiás. De amint János látta, hogy a nép feléje fordul, minden alkalmat megragadott, hogy hitüket az Eljövendőre irányítsa.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 107–108.)

3 Hogyan mutatta be Keresztelő János Jézust mint Isten Fiát? Milyen mennyei megerősítést kapott Jézus a keresztségekor?

Márk 1,9–11; Ján 1,6–7. 20. 26. 29–34

.....
.....
.....
.....
.....

„A pusztai próféta örömhíre és csodálatos kijelentése elterjedt egész Galileában. Az üzenet eljutott a legtávolabbi hegyi falvakban élő földművesekhez, a tengernél lakó halászokhoz, és ezekben az egyszerű, komoly szívekben talált igazán válaszra. Názáretben, József ácsműhelyében is beszéltek róla, ahol valaki felismerte a hívást. Eljött az Ő ideje. Nem folytatta mindennapi munkáját, elbúcsúzott anyjától, és követte földijeit, akik a Jordánhoz igyekeztek.

...Amikor Jézus eljött, hogy megkeresztelkedjen, János olyan jellegtisztaságot ismert fel benne, amelyet még soha senkiben nem érzékelte. Jelenlétének légköre is szent, tiszteletet keltő volt. A Jordánnál köréje sereglő emberektől János sötét, borzalmas történeteket hallott, és találkozott bűnök sokaságától meggörnyedt lelkekkel, de még sohasem került kapcsolatba olyan valakivel, akiből isteni befolyás áradt. Mindez összhangban volt azzal a kinyilatkoztatással, amelyet János a Messiásra vonatkozóan kapott...

Amint kijött a vízből, Jézus leborult imádkozni a folyóparton. Egy új, fontos korszak kezdődött az életében. Most nagyobb szintéren folytatódta a küzdelmei... János mélyen megindult, amint látta, hogy Jézus könyörögve leborul, és könnyek között esdekel Atyja jóváhagyásáért. Amikor Isten dicsősége körülvette Jézust, és hallatszott a mennyei hang, János felismerte a jelet, amelyet Isten megígért. Tudta, hogy a világ Üdvözítőjét keresztelte meg. A Szentlélek megnyugodott Jánoson, aki kinyújtott kézzel Jézusra mutatott, és így kiáltott: *»Íme Istennek ama Báránnya, aki elveszi a világ bűneit!«* (I. m., 109–112. o.)

4 Hol és hogyan készült fel az előtte álló feladatra Jézus a keresztsége után? Kivel találta magát szembe ekkor?

Márk 1,12–13

.....

.....

.....

.....

Mi volt a három megkísértés lényege? Hogyan jelzik ezek a kísértések Sátán támadásainak fő csapásirányát?

Mát 4,3–10

„Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen, küldetéséről és munkájáról elmélkedjen. Böjtöléssel és imádsággal vértette fel magát a vérrel hintett útra, amelyen haladnia kell. Sátán tudta, hogy a pusztába ment, és úgy vélte, ez a legjobb alkalom, hogy megkönyékezhessen...

Az Üdvözítő keresztségekor Sátán a szemtanúk között volt. Láta, amint az Atya dicsősége beragyogja Fiát. Hallotta az Úr hangját, amint igazolja Jézus istenségét... Nyilvánvalóvá vált, hogy az Isten és ember közötti kapcsolat helyreállt. Sátán tudta: vagy győz, vagy legyőzik. A küzdelem tétje túl nagy volt ahhoz, hogy szövetséges angyalaira bízna. Személyesen kellett vezetnie a harcot. A hitehagyás minden energiáját egybegyűjtötte Isten Fia ellen. Krisztus a pokol minden fegyverének céltáblájává vált.” (I. m., 114., 116. o.)

„Helyettesünkre és kezesünkre ugyanaz a próba várt, amelyben Ádám elbukott. Az volt a kérdés, vajon Jézus is elesik-e? Engedetlen lesz-e, mint Ádám, vagy engedelmeskedik Isten parancsolatainak? Sátán támadásait Jézus újra és újra a »Meg van írva...« idézetekkel védte ki, így Sátán legyőzött ellenségként hagyta el a küzdelem helyét.

Krisztus jóvátette Ádám szégyenteljes bukását. A tökéletes engedelmesség segítségével jutott győzelemre jelleme, és olyan példát hagyott az emberiségre, amelyet követni tudnak.”

„A bukás óta, Krisztus földi eljövételének időszakáig, az ember termete és testi ereje egyre csökkent, mind lejjebb csúszott erkölcsi értelemben is. A bukott ember fölemelése érdekében Krisztusnak ott kell elérnie őt, ahol éppen van. Jézus magára vette az emberi természetet,

viselte gyengeségeit és torzulásait. Aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk. Az emberi nyomorúság legmélyéig alázza meg magát, hogy elérhesse az embert, és felhozta őt romlott állapotából, amelybe a bűn taszította.” (Review and Herald, 1890. június 10. és 1874. július 28., idézi: *Bizonyágtételek VII/a*, Máté 4. fejezete ihletett szövegmagyarázatai között)

5 Krisztus a Galileai-tó partján hívta el első tanítványait. Vajon ők előzőleg már hallottak Jézusról?

Márk 1,16–20; Ján 1,35–43

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Másnap, amikor két tanítványával a közelben állt, Keresztelő János ismét meglátta Jézust a nép között. A próféta arcát újra beragyogta a Láthatatlan dicsősége, és így kiáltott: *»Íme az Istennek ama Báránya!«* E szavak fellelkesítették a tanítványokat. De nem értették teljesen. Mit jelent a név, amit János adott: az Isten Báránya? Keresztelő János nem magyarázta meg.

Otthagyták Jánost, s elindultak, hogy megkeressék Jézust. Egyikük András volt, Simon testvére, a másik pedig János, az evangélista. Ők lettek Jézus első tanítványai. Ellenállhatatlan késztetést éreztek, hogy kövessék Jézust, vágyva vágytak arra, hogy beszéljenek vele, mégis félve és csendben töprengtek: Valóban itt van előttük a Mesiás?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 138. o.)

Simon, András, Jakab és János elhívásán gondolkodva idézzük fel, hogy milyen szeretettel, figyelmesen és gonddal készítette elő az Úr a mi elhívásunkat is. „*Mert akiket előre ismert, azok felől előre rendelkezett is, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsősülött sok atyafi között. Akik felől előre rendelkezett, azokat el is hívta...*” (Róm 8,29–30, pontosított fordításban)

6 Keresztsége után milyen szolgálattal kezdte munkáját Isten Fia a választott nép között?

Ésa 9,1–2; Malak 4,2

„Elközelített Isten országa” – hangzott Keresztelő János és Jézus ajkáról egyaránt (Mát 3,2, Márk 1,15). Jézus megjelenésével, szolgálatával, beszédeivel és gyógyításaival élő szemléltetőjévé vált Isten országa elveinek. Beteljesültek azok a jövendölések, amelyek az ószövetségi prófeciákban a Messiás eljövételével Isten országa elveit hirdették meg. „*Felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak, elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, a megkötözötteknek megoldást, hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét*” – olvasta fel Jézus a róla szóló jövendölést a názáreti zsinagógában (Luk 4,18–19).

„Az Úr Jézus Krisztus azért jött a Földre, hogy fáradhatatlanul szolgálja az embert. Elvette erőtlenségünket, hordozta betegségeinket (Mát 8,17), hogy az emberiség minden nyomorúságán enyhíthessen. Azért jött, hogy levegye rólunk a betegség, a nyomor és a bűn terhét. Isten azért küldte, hogy az embernek teljes gyógyulást hozzon, egészséget és békességet adjon neki, s tökéletessé tegye jellemét.

...Jézus az emberiség megváltásának félelmetes felelősségét hordozta. Tudta, ha nem történik gyökeres változás az emberek elveiben

és szándékaiban, mindnyájan elvesznek. Ezt a terhet hordta lelkében, senki nem mérhette fel, milyen nagy súly nehezedik rá... Jézus élete az állandó önfeláldozás élete volt. Ezen a világon nem volt otthona, csupán amit barátai szeretetből nyújtottak neki mint vándornak. Azért jött, hogy a legszegényebbek életét élje értünk, a nincstelenek és szenvedők között éljen és munkálkodjék...

Mindnyájuknak hozott kincseket a bölcsesség tárházából. Olyan egyszerűen beszélt, hogy nem lehetett nem megérteni. Sajátos módszereivel segített mindazoknak, akiket bánat és megpróbáltatás ért. Tapintattal, szíves jóindulattal, gyógyulást és erőt nyújtva szolgált a bűnbeteg léleknek. Krisztus eljött, hogy megmutassa: a felülről kapott erővel az ember tiszta erkölcsű életet élhet. Lankadatlan türelemmel, megértéssel és segítőkészséggel könnyített az emberek ínségén. Szélsősége, kedvessége kiűzte a lélekből a nyugtalanságot és kételyt, a kétkedés szertefoszlott, a gyűlölködést felváltotta a szeretet, a hitelenséget a bizalom.

Jézus mondhatta, akinek csak akarta: »Kövess engem!«, és akinek szólt, követte Őt. Megtört a világ varázsa. Szavai hallatán eltűnt a szívből a kapzsiság és a becsvágy, s az emberek felszabadultan követték a Megváltót... Azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat, s megmutassa: kegyelmének és szeretetének ajándékait szabadon élvezheti mindenki, akárcsak a levegőt, a világosságot, vagy a földet felüdítő záporosót.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 17–25. o.)

„MINT AKINEK HATALMA VAN”

Olvassuk el Márk evangéliumát az 1. fejezet 21. versétől a 2. fejezet 22. verséig!

Márk evangéliumának első két fejezete néhány példát mutat arra, hogy az emberi testben és természetben hozzánk leereszkedett isteni lény milyen mélységekből képes fölemelni az embert. Miközben a történeteket tanulmányozzuk – azoknak a „valakiknek” a történetét, akik „befogadták Őt, és hit által hatalmat kaptak arra, hogy Isten fiaivá legyenek” (Ján 1,12) –, gondolkodjunk el azon, kicsoda nekünk Jézus. Engedjük-e neki, hogy a mi életünkben is megvívja harcát az Ellenséggel? „Mint akinek hatalma van” – olvassuk Márk 1,22-ben. Földi szolgálata idején Jézus nem elsősorban a fizikai erőt, hanem azt az erkölcsi hatalmat mutatta be, amellyel képes kiszabadítani a szenvedőket Sátán fogságából, és amellyel meg tudja szabadítani őket a bűn következményeitől is. Ez az erő sugárzott beszédéből és egész lényéből. A Krisztus által megszabadított emberek az evangélium szolgálatába állva hirdették annak hatalmát, aki megtisztította őket minden hamisságtól.

1 Mit tudhatunk meg Jézus hatalmáról a kapernaumi zsinagógában történt rendkívüli esemény kapcsán? Milyen területekre terjesztette ki Megváltónk az evangélium örömhírét?

Márk 1,23–28

.....

.....

.....

„Sátán elsötétítette e nyomorult szenvedő elméjét, de az Üdvözítő jelenlétében a világosság egy sugara áthatolt a homályon. Felébredt benne a vágy, hogy megszabaduljon Sátán hatalmából, azonban a démon ellenállt Krisztusnak. Amikor a férfi megpróbált Jézushoz folyamodni segítségért, a gonosz lélek adott szavakat a szájába, és félelemtől gyötörtén kiáltozott. Valamelyest érezte, hogy annak jelenlétében van, aki meg tudja őt szabadítani, de amikor megpróbálta elérni e hatalmas, segítő kezet, egy másik akarat visszatartotta őt, és másvalakinek a szavait kellett kimondania. Szörnyű harc folyt ebben az emberben szabadulás utáni vágya és Sátán hatalma között...

Aki legyőzte Sátánt a megkísértés pusztájában, ismét szemtől szembe került ellenségével. A démon minden erejét latba vetette, hogy hatalmában tartsa áldozatát. Ha most teret veszít, azzal Jézus győz. Úgy tűnt, hogy a meggyötört ember életét veszti az ellenséggel vívott küzdelemben, aki életének pusztítója volt. Az Üdvözítő azonban hatalommal szólt, és megszabadította a foglyot. Az imént még megszállott férfi gyógyultan, boldogan állt a csodálkozó emberek között, visszanyerve az önuralom szabadságát. Még a démon is bizonyosságot tett a Megváltó isteni hatalmáról.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 255. o.)

A történet az evangéliumi munka két fontos területére irányítja figyelmünket. Az *egyik* a saját életünk megköttözöttsége. A mi jellemünkben is vannak sajnos olyan területek, ahol érvényesül Sátán hatalma, és a legerősebb vágyunk ellenére sem tudunk saját erőnkkel megváltozni. A *másik* terület: azokkal az embertársainkkal is meg kell láttatnunk a Megváltót, akik félelmetes mélységekbe kerültek, Sátántól és a démonoktól megszállottan szenvednek, és környezetük számára is súlyos terhet jelentenek.

2 Milyen tanulságokat hordoz Jézus következő gyógyítása? Márk 1,29–34

Gyakran előfordul, hogy a mi környezetünkben is vannak lázas betegek. „*Szólunk-e felőlük*” Jézusnak? És szólunk-e nekik Jézus felől? Vagy egyszerűbb dolog kivenni a dobozból egy lázcsillapító tablettát? Bár a kettő nem zárja ki feltétlenül egymást, mégis mennyire meggyengült a hitünk Jézus gyógyító hatalmában! Figyeljünk fel a meggyógyított asszony magatartására is! Amint elhagyta őt a láz, szolgált Jézusnak és a tanítványoknak. A meggyógyított tíz leprás története (Luk 17,11–19) is azt tanítja, hogy Jézus hit általi befogadása akkor válik teljessé számunkra, amikor iránta érzett hálánkat tettekkel fejezzük ki.

A hit általi csodálatos gyógyulás szombaton történt, ugyanúgy, mint a démonoktól megszállott ember megtisztítása. A kisvárosban nagyon sok emberben ébredt fel a vágy: Jó lenne találkozni Jézussal! Azonban félve a vallási vezetőktől, mégsem merték naplemente előtt felkeresni Jézust. Milyen hatalma van a vallási előítéleteknek! Amint azonban elmúlt a szombat, „az egész város” odagyűlt Péter házának ajtaja elé. Jézus „sokakat” meggyógyított.

„Akarsz-e meggyógyulni?” „Akarod-e, hogy szeretteid meggyógyuljanak?” „Mi tart vissza, hogy Jézus Krisztushoz menj, vagy Jézushoz vidd azokat, akiket szeretsz?” Ezek a kérdések visszhangoznak a történetből.

3 Mit tanít Jézus hatalmáról a leprás gyógyulásának története? Hogyan menjenek Jézus Krisztushoz azok, akiket a bűn leprája tönkretett?

Márk 1,40–45

.....

.....

.....

.....

.....

„Undorító, visszaszítító látványt nyújtott. A betegség rémisztő nyomokat hagyott rajta, és pusztuló testére rettenetes volt ránézni. Az emberek visszahőköltek rémületükben, amikor meglátták. Mindenki menekült, nehogy érintkezzen vele. Néhányan megpróbálták megakadályozni, hogy Jézushoz közeledjen, de hiába. Süketen, vakon törtette a Megváltó felé. Az emberek utálkozása nem volt hatással rá. Csak Isten Fiát látta. Csak azt a hangot hallotta, amely életet ad a haldoklónak. Utat tört Jézushoz, a lába elé vetette magát, és így kiáltott: »Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!« (Máté 8,2) Jézus azonnal válaszolt: »Akarom, tisztulj meg!« És rátette a kezét...

A leprás beteg megtisztítása azt szemlélteti, hogyan szabadítja meg Jézus Krisztus a lelket a bűntől... A tanítványok meg akarták óvni Mesterüket attól, hogy megérintse ezt a beteget, mert aki leprást érint, maga is tisztátalanná válik. Jézus a bélpoklosra helyezte kezét, de nem fertőződött meg. Érintése életadó erőt közvetített. A beteg megtisztult. Így van ez a bűn poklosságával is: mélyen gyökerezik, halálos, és emberi erő képtelen meggyógyítani... Jézus, bár emberi természetben lakozott, nem kapott fertőzést. Jelenléte mindig gyógyítólag hat a bűnösre. Aki csak a lábához borul, és hittel mondja: »Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!«, hallani fogja a választ: »Akarom, tisztulj meg!«

Néhány gyógyításnál Jézus nem biztosította azonnal a kívánt áldást. A leprás esetében azonban, mihelyt a kérés elhangzott, azonnal teljesítette. Amikor földi áldásért imádkozunk, lehet, hogy késik a válasz, de nem így történik, amikor a bűntől való szabadulásért könyörgünk. Az Ő akarata az, hogy megtisztítson minket a bűntől, gyermekeivé fogadjon, és képessé tegyen szent életet élni.” (I. m., 263., 266. o.)

Vajon mi szenvedünk-e a bűn leprájától? Érezzük-e, hogyan terjed ki egész lelkivilágunkra, és teszi tönkre képességeinket? A mennyei szent lények előtt undort keltő a bűn poklosságával fertőzött lelkivilágunk, nem lehetünk társaságuk tagjai. Ha így üdvözítene Isten bennünket, a mennyben állandóan „Tisztátalan! Tisztátalan!” – kiáltással kellene járnunk, hogy ne fertőzzük meg a szent lényeket. Csak a saját sorstársaink között van helyünk. Át tudunk-e törni a Sátán emelte falon? Akarjuk-e hittel kérni Jézust: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!”, szeretnénk-e hallani a választ: „Akarom, tisztulj meg!”

A meggyógyult embert Jézus nyomatékosan kérte, hogy ne terjesz-

sze gyógyulásának hírét. Egyrészt a saját érdekében hallgatnia kellett addig, amíg a papok egészségesnek nem nyilvánítják. Ha ugyanis előzőleg tudomást szereznek gyógyulása körülményeiről, Krisztus iránti gyűlöletük miatt talán becstelen döntést hoznak. Másrészt a gyógyulás híre szükségtelenül megindítja azoknak a leprásoknak az áradatát Jézushoz, akiknek a jelenléte az ellenség híresztelése szerint megfertőzi a Jézushoz jövő többi embert. Sok leprás nem használná fel az egészség ajándékát úgy, hogy áldás legyen magának is, másoknak is. Sajnos ez az ember nem fogadta meg Jézus tanácsát, „kezdett sokat beszélni, és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan már be sem mehetett Jézus a városba, hanem kinn, a puszta helyeken kellett lennie, és oda mentek hozzá mindenfelől” (Márk 1,45). Mennyi kellemetlenségtől megkímélhetnénk mi is magunkat és az evangélium ügyét is, ha mindenben engedelmességnél Jézusnak! Jézus napokig nem mehetett be Kapernaumba.

4 Soroljuk fel a gutaütött meggyógyításának tanulságait! Márk 2,1–12

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Ez a beteg nem is annyira a fizikai gyógyulásra vágyakozott, mint inkább a bűn terhétől való szabadulásra. Ha megpillanthatná Jézust, s elnyerné a bűnbocsánat bizonyosságát és a menny békességét, megelégedne az étellel vagy a halállal is, Isten akarata szerint... Az Üdvözítő a szomorú arcra tekintett, látta a könyörgő szemeket. Megértette a helyzetet. Ő vonzotta magához ezt a megzavart, kételkedő beteget. A lebénult ember még otthon volt, amikor lelkiismeretét már meggyőződésre juttatta a Megváltó. Amikor megbánta vétkeit, és hitt

Jézus hatalmában, hogy egészségesse teheti őt, az Üdvözítő életadó irgalmassága akkor áldotta meg először vágyakozó szívét. Jézus látta a hit első rezdülését, figyelte, amint meggyőződésé érlelődik, hogy Ő a bűnös egyetlen segítsége.

Látta, hogyan lesz ez a meggyőződés egyre erősebb minden egyes erőfeszítéssel, ahogyan a beteg őhöz áigyeckszik. Az Üdvözítő szavai zeneként jutottak a szenvedő fülébe: *»Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid!«* A kétségbeesés terhe legördült a beteg lelkéről, a megbocsátás békessége töltötte be, s arca immár nyugalmat tükrözött. Elmúlt a fizikai fájdalom, és egész lényé átalakult. A tehetetlen beteg meggyógyult, a bűnös minden vétke megbocsáttatott. Egyszerű hittel fogadta Jézus szavait, mint az új élet ajándékát. Nem volt több kérése, csendben feküdt, túlságosan boldog volt ahhoz, hogy bármit is mondjon. Mennyei fény ragyogott az arcán, és a nép tisztelettel nézte a jelenetet.” (I. m., 267–268. o.)

Nyilvánvalóvá vált a nem látható-hallható kommunikáció is Jézus Krisztus és a jelen lévő írástudók között. *„Voltak ott némely írástudók, akik ott ültek és szívükből így okoskodtak: Micsoda dolog, hogy ez ilyen cáromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? Jézus azonnal észrevette az Ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és mondta nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben?»* (Márk 2,6–8)

Ellen G. White ehhez az „okoskodáshoz” ezt a megjegyzést fűzi: *„Az élet Lelke lebegett az egybegyűltek felett, de a farizeusok és a doktorok nem érzékelték jelenlétét. Nem volt hiányérzetük, nem nekik szólt a gyógyítás. »Éhezőket töltött be javakkal, gazdagokat küldött el üresen.«* (Luk 1,53)” (A nagy Orvos lábnyomán, 75. o.)

Jézus az egész ember gyógyítását mindig a lelkiekkel kezdi. Testi-lelki-szellemi erőink összhangban működve teszik élvezhetővé az életet, de sajnos sokan csak a fizikai egészség áldására vágyakoznak, hogy annak birtokában bűnös vágyaiknak élhessenek. Ez az ember megértette a fontossági sorrendet, és nem akart visszaélni a kapott áldással. Jézus ezért visszaadta neki a fizikai egészséget is. Azonban sok esetben úgy látja jónak, hogy csak a feltámadás után kapjuk vissza testi egészségünket, mert ezzel sok mindentől meg tud óvni. Ekkor ezt mondja nekünk: *„Élég néked az én kegyelmem, mert az én erőm*

erőtlenség által végeztetik el.” (2Kor 12,9) Bízunk bátran Őrá a gyógyulásunkat!

5 Hogyan terjesztette ki Jézus az evangélium áldásait a társadalom perifériáján élő, gyűlölt emberekre is?

Márk 2,13–15

.....
.....
.....
.....

Kollaboráns. Ha ismerték volna ezt a szót a Római Birodalom e tartományában, biztosan így nevezték volna a vámszedőket. Kollaboránsoknak mondták a második világháború idején a megszálló fasiszta hódítókkal együttműködő, áruló, hazaáruló embereket. A vámszedők Jézus korában a rómaiakkal kollaborálva hajtották be saját honfitársaiktól az adót úgy, hogy a becstelen eljárás során maguk is meggazdagodtak. Emberi szempontból érthető volt a gyűlölet, amit a hazaszerető zsidók éreztek irántuk.

„A vámszedők között nagy érdeklődés ébredt. Szívük vonzódott az isteni tanítóhoz. Tanítványsága miatt érzett örömeiben Máté arra vágyott, hogy korábbi társait is Jézushoz vezesse. Ezért vendégséget rendezett a saját házában, s meghívta rokonait és barátait. Nemcsak vámszedők jöttek el, hanem sok más kétes hírű ember is, akiket aggalyoskodó szomszédaik törvényen kívül helyeztek.

A vendéglátást Jézus tiszteletére rendezték, s Ő nem tévovázott, hogy eleget tegyen a szívélyes meghívásnak. Jól tudta, hogy ezzel megsérti a farizeusok pártját, s a nép is rosszállóan tekinthet rá. Tetteit azonban nem befolyásolhatták taktikai megfontolások. A külsőségek alapján nem tett különbséget az emberek között, az Ő szemében csak az élet vizére szomjazó lélek volt fontos.

Jézus díszvendégként ült a vámszedők asztalánál. Együttérzésével kimutatta, hogy elismeri az emberi méltóságot. Szavai áldott, életadó

erővel hullottak az emberek szomjas szívére, akik szerettek volna méltóvá válni a bizalmára. Új indíttatást kaptak, és az új élet lehetősége nyílt meg a társadalom kivetettjei előtt. Az ilyen összejöveteleken jó néhány olyan embert érintett az Üdvözítő tanítása, aki csak Jézus mennybemenetele után ismerte el Őt. A Szentlélek kiárasztásakor háromezren tértek meg egyetlen napon, akik közül sokan a vámszedők asztalánál hallották először az igazságot, s néhányan az evangélium hírnökeivé is lettek...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 274. o.)

6 **Hogyan adta értésére az önigazult vallási vezetőknek Jézus, hogy számára értékesek a bűnből kimentett lelkek? Milyen példákkal szemléltette, hogy az önelégült, csupán a vallás formáságaihoz ragaszkodó emberekre Isten nem bízhatja az Ő beszédeit?**

Márk 2,16–22

.....

.....

.....

.....

.....

A vallási tanítók először „a tanítványokon keresztül láttak munkához. Azt remélték, ha előítéletet kelthetnek bennük, elidegenítik őket Mesterüktől. Be akarták vádolni Krisztust a tanítványok előtt, a tanítványokat pedig Krisztus előtt, nyilaikat oda célozva, ahol a legnagyobb valószínűséggel ejtethetnek sebet. Sátán is ezt teszi, amióta a mennyben hűtlenné vált, és ő ösztönzi azokat az embereket, akik megpróbálnak széthúzást kelteni... Jézus nem várta meg, hogy tanítványai feleljenek a vádra, hanem Ő válaszolt...

Ezután Keresztelő János tanítványait szemelték ki, és megpróbálták szembeállítani őket az Üdvözítővel... Bár a farizeusoknak igen jó véleményük volt önmagukról, valójában sokkal rosszabb állapotban vol-

tak, mint azok, akiket megvetettek. A vámszedők nem voltak olyan vakbuzgók és önelégültek, tehát jóval nyitottabbaknak bizonyultak az igazság befogadására.” (I. m., 275. o.)

János tanítványai nem ismerték fel a farizeusok cselvetéseit, és oda mentek Jézushoz azokkal a kérdésekkel, amelyekkel a vallási vezetők kételyeket ébresztettek a szívükben. Jézus az új szövettel megfoltozott elavult ruha és a repedezett tömlőkbe töltött új bor példájával világította meg számukra, hogy nem lehet az evangélium munkáját a vallási hagyományokhoz ragaszkodó önelégült szertartásoskodással ötvözni.

„A farizeusok nagyon bölcsnek gondolták magukat, ezért úgy érezték, nincs szükségük útmutatásra. Nagyon igaznak vélték önmagukat, s így nem látták be, hogy szükségük van a megváltásra. Igen megbecsültnek érezték magukat, ezért nem tartottak igényt a Krisztustól kapható tisztességre. Az Üdvözítő elfordult tőlük, hogy másokat találjon, akik elfogadják a mennyi üzenetét. A tanulatlan halászokban, a vámszedőkben, a samáriai asszonyban, a szavát örömmel hallgató közemberekben az új bor számára új tömlőkre talált. Az evangélium terjesztésének munkájában azok az emberek vehetnek részt, akik örömmel fogadják a világosságot, amelyet Isten küld nekik. Ők Krisztus hírvivői, akiken keresztül az igazság ismerete eljut a világhoz. Ha Krisztus kegyelme által népe új tömlővé lesz, Ő új borral tölti meg.” (I. m., 279. o.)

*Az e heti adomány
a magnóosztály munkáját támogatja.*

JÉZUS KÖVETŐI ÉS ELLENFELEI

Olvassuk el Márk evangéliumát a 2. fejezet 23. versétől a 3. fejezet végéig!

1 Milyen általános elvi iránymutatással és gyakorlati példával tett bizonyágot Jézus a szombat eredeti rendeltetéséről, helyes megünnepléséről?

Márk 2,23–28

.....

.....

.....

.....

Megbeszélendő kérdések:

- Milyen közfelfogás és gyakorlat vált uralkodóvá Jézus korában a szombattal kapcsolatban?
- Hogyan torzulhatott el ilyen mértékben az ember áldását, örömet szolgáló emlékűnnep?
- A szombatrontás vádja ellen miért éppen Dávid példájára hivatkozott Jézus?
- Milyen összefüggéseket fedezhetünk fel a 27. és a 28. vers között?

Amit Isten a szombattal adott áldásként az egész emberiség számára, azt a zsidó nép Jézus korára a felismerhetetlenségig eltorzította és

megterhelte emberi szabályrendszerével. Szombatnapon az emberek figyelme már csak arra korlátozódhatott, hogy mit nem szabad csinálni, nehogy a farizeusok és írástudók előírásait megszegve súlyos büntetésben részesüljenek. Az eszköz (a szombat) céllá vált, s mivel a valódi cél eltűnt, az eszköz bálvány lett, a cél (az ember) pedig ennek szolgájává.

„A *Misna* – a zsidók pontokba szedett, hagyományos törvényrendszere – a szombatnapon tiltott munkák 39 csoportját sorolja fel. De ezek a főbb szabályok további számtalan, aprólékos részlettel egészülnek ki a szombatünnepléssel kapcsolatban. A legáltalánosabban ismert törvény talán az úgynevezett kb. 2000 könyöknyi »szombatnap járőföld«, ami kicsivel kevesebb, mint egy kilométernek felel meg... Szombatrontásnak számított az is, ha a falra akasztott tükörbe belepillantott valaki, vagy ha meggyújtott egy gyertyát... Törvénysértés volt a földre köpni, mert ezzel lehet, hogy az illető megöntöz egy fűszálat. Nem volt megengedett szombatnapon zsebkendőt hordani maguknál, hacsak nem varrták egyik sarkát a ruhához, mert ebben az esetben gyakorlatilag már nem zsebkendő, hanem a ruha része.” (*The SDA Bible Commentary*, 5. kötet, 587. o.)

„*»A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért«* – mondta Jézus (Márk 2,27). Az isteni rendelkezések az emberiség javát szolgálják. *»Minden tiérettetek van.«* (2Kor 4,15) ...A Tízparancsolat törvényét – amelynek a szombat egy része – Isten áldásként adta népének...

»Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia« – ezek a szavak tanítanak, vigasztalnak. Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert *»minden Ő általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett«* (Ján 1,3). Mivel Krisztus teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el mint a teremtés emlékünnepét. A szombat Őrá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Krisztus az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel... Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, Őbenne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére, mint Krisztus hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított

békéről beszél. S a természetben minden az Ő hívását ismétli: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.« (Mát 11,28)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 238., 241–242. o.)

Kérdések önmagunkhoz: Vajon a mi szombatjainknak is ura-e Jézus Krisztus? Reá figyelünk, Ővele foglalkozunk-e egész nap? Áldásai-ban, nyugalmaiban, szívünket megszentelő jelenlétében részesülünk-e szombatról szombatra?

2 Milyen lelkületről tettek bizonyoságot a farizeusok, amikor Jézus szombaton a zsinagógában meggyógyított egy „megszáradt” kezű embert?

Márk 3,1–6

.....

.....

.....

.....

Megbeszélendő kérdések:

- A papok és az írástudók miért kerestek állandóan vádat Jézus ellen?
- Kinek szolgáltak, amikor Jézust vádolták?
- Hogyan fejezte ki Jézus a gyűlöletük miatti fájdalmát, és mentő szándékát?
- Az írástudók és a farizeusok miért nem válaszoltak Jézus kérdésére?
- Hallgatásukkal mit árultak el valódi indítékaikról?

Jézus haragjáról Márk evangéliuma két ízben is említést tesz (Márk 10,14). Azonban mindkét esetben világossá válik, hogy sohasem a személyét érintő sérelem vagy bántódás miatt haragudott. Természetesen Jézusnak is – mint „testté lett” emberfiának – voltak érzelmei, pozi-

tívak és negatívak egyaránt, azonban ezeket Ő mindig a lelkiismerete ellenőrzése alatt tartotta. Ő, aki oly tökéletesen aláztos maradt, amikor porig alázták vádlói, most sem önmaga miatt lobbant haragra. Ebben az esetben is a kegyesség látszatába öltöztetett embertelenséggel szemben foglalt állást nyíltan – érzelmeivel is, hiszen a mondat második része így hangzik: „Bánkódván szívük keménysége miatt” – hogyan lehetnek ilyen kemény szívűek?

„Egy másik szombat, amikor Jézus belépett a zsinagógába, észrevett egy száradt kezű embert. A farizeusok mohón lesték, mit fog tenni. A Megváltó jól tudta, hogy ha szombatnapon gyógyít, törvényszegőnek tekintik, mégsem habozott, ledöntötte a szombatot elbarikádoló hagyományos követelmények falát. Jézus előszólította a szerencsétlen embert, és megkérdezte az összegyűltektől: *»Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani, vagy elveszteni?»* (Luk 6,9) A zsidóknál alapelvnek számított, hogy a jó cselekedet elmulasztása bűn, ha alkalom adódna a segítségnyújtásra. Életmentést megtagadni – gyilkosság. Jézus így a saját területükön fogta meg a rabbikat. *»De azok hallgattak. Ő pedig elnézvéen őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt, mondta az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lőn, mint a másik.»* (Márk 3,4–5)

»Szabad-é szombatnapon gyógyítani?» – a kérdésre Jézus megfelelt: *»Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.»* (Mát 12,10–12)

A kémekek nem mertek Krisztusnak válaszolni a sokaság jelenlétében, mert féltek, hogy bajba keverednek. Tudták, hogy Jézus igazat szól. Ők viszont inkább hagytak szenvedni egy embert, mintsem hogy megszegjék hagyományait – miközben az állaton segítettek, nehogy tulajdonosa kárt valljon. Tehát több gondjuk volt az állatra, mint az emberre, akit Isten a saját képére teremtett. A példa szemlélteti az öszszes hamis vallás működését. Ezek abból a vágyból erednek, hogy az ember Isten fölé akarja helyezni saját magát, végül azonban mélyebbre süllyed az állatnál. Az Isten fennhatóságát kétségbe vonó minden vallás megfosztja az embert attól a dicsőségtől, amelyben a teremtéskor

részesült, és amelyet Krisztus által nyerhet vissza. Minden hamis vallás arra tanítja híveit, hogy hunyjanak szemet az emberi szükségletek, szenvedések és jogok fölött. Az evangélium nagyra értékeli az embert mint Krisztus vére árán megváltott lényt, és azt tanítja, hogy gyengéd figyelemmel kell viseltetni az emberi szükségletek, bajok iránt. Az Úr így szól: »*Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál.*« (Ésa 13,12)

Amikor Jézus azzal a kérdéssel fordult a farizeusokhoz, hogy szabad-e szombatnapon jót vagy gonoszt cselekedni, életet menteni vagy kioltani, saját gonosz szándékaikkal fordította szembe őket. Keserű gyűlölettel Jézus életére törtek, míg Ő életet mentett, örömet okozott a sokaságnak. Jobb-e tehát szombaton ölni – ahogy titokban tervezték –, mint a beteget meggyógyítani, ahogyan Jézus tette? Tisztesesebb dolog a szívben gyilkolni Isten szent napján, mint minden embert úgy szeretni, hogy ez az irgalmasság cselekedeteiben jusson kifejezésre?

A leszáradt kéz meggyógyításával Jézus elítélte a zsidók szokásait, és úgy állította be a negyedik parancsolatot, ahogyan Isten annak idején adta. »*Szabad szombatnapon jót cselekedni*« – jelentette ki (Mát 12,12). A zsidók értelmetlen korlátozásainak elsöprésével Krisztus megtisztelte a szombatot, míg az Őrá panaszkodók meggyalázták Isten szent napját.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 239–240. o.)

3 Miért választotta ki Jézus a tizenkét tanítványt? Márk 3,7–19

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Megbeszélendő kérdések:

- Mitől tette függővé Jézus a szolgálatra való alkalmasságot?
- Mi volt az első feltétele annak, hogy a tanítványok eredményes szolgálatot végezzenek?
- Milyen két alapvető szolgálatra hívta el őket?
- Emeljünk ki néhány tanítványt annak jellemzésére, hogy Jézus nem büntelen embereket választott ki szolgálatára.

„Jézus azért hívta el tanítványait, hogy tanúbizonyságként küldhesse szét őket, és hirdessék a világnak, amit Tőle hallottak és láttak. Hívásuk a legfontosabb volt valamennyi emberi feladat között, közvetlenül Krisztusé után következett. Isten munkatársaivá kellett lenniük a világ megmentésében. Ahogyan az ószövetségben a tizenkét pátriárka Izráel képviselője, úgy kellett a tizenkét apostolnak képviselnie az evangéliumi egyházat.

A Megváltó ismerte a kiválasztottak jellemét. Minden gyöngeségükkel, hibájukkal tisztában volt, tudott a leselkedő veszélyekről, a rájuk nehezedő felelősségről, és szívből aggódott választottaiért. Egész éjszaka imádkozott értük a Galileai-tenger melletti hegyen, miközben ők a hegy lábánál aludtak. Az első hajnali fénysugár megjelenésekor magához szólította őket, mert fontos közlendője volt.

Krisztus nem a büntelen angyalokat választotta arra, hogy képviseljék Őt az emberek között, hanem emberi lényeket, akiknek indulatai a megmentendőkéhez hasonlóak. Krisztus emberré lett, hogy elérhesse az embert. Az istenségnek emberi természetre volt szüksége, mert a világ megváltásához az emberi és az isteni is kellett. Az istenségnek szüksége volt az emberi természetre, hogy az ember így, ezen keresztül kapcsolatba léphessen Istennel. Így van ez Krisztus szolgálóival, hívívóival is. Az embernek rajta kívül álló és az övét meghaladó erőre van szüksége ahhoz, hogy helyreállítsa benne Isten képmását, és képessé tegye munkájának végzésére. Ez azonban nem teszi szükségtelessé az emberi eszközt. Az ember megragadja az isteni erőt, és hit által a szívében lakozik Krisztus. Az emberi erő az istenivel együtt munkálkodva képessé válik a jó cselekvésére.

Aki a galileai halászokat elhívta, ma is hívja az embereket szolgálá-
tába. Ma is éppoly készségesen nyilatkoztatja meg erejét általunk, mint

az első tanítványok által. Legyünk bármily tökéletlenek és bűnösök, az Úr továbbra is felajánlja, hogy legyünk a társai, Krisztus tanítványai. Hív, Ő akar tanítani minket, hogy Krisztussal egységben végezhessük az isteni munkát.” (I. m., 244., 249. o.)

4 Hogyan próbálták a farizeusok lerombolni Jézus csodáinak, gyógyításainak emberekre gyakorolt hatását? Jézus miként leplezte le állításaik logikátlanságát?

Márk 3,22–27; vö. Mát 12,22–30; Luk 11,14–26

.....

.....

.....

.....

.....

Miután az írástudók nem tudták elvitatni Jézus csodáinak, hatalmának tényét, féltékenységből és a nép előtti tekintélyük fenntartásához megpróbálták sötét színben feltüntetni Krisztus tevékenységének indítékait, lelki hátterét. Jézus iránti gyűlöletük annyira megvakította értelmüket és lelkiismeretüket, hogy önmaguknak is ellentmondva, logikátlan vádakot hoztak fel Krisztus ellen.

Figyeljük meg Jézus érvelését, mennyire egyszerű és világos módon leplezi le értelmetlen állításaik képtelenségét. Mindemellett hogyan próbálta gyógyításai isteni eredetét világossá tenni az elsötétült írástudók és a sokaság számára?

5 Miért szólt Jézus ezután olyan határozottan a Szentlélek elleni bűn veszélyéről? Mikor és hogyan juttathatja az ember önmagát ebbe a visszafordíthatatlanul megkeményedett állapotba?

Márk 3,28–30

.....

„Röviddel ezelőtt történt, hogy Jézus másodszor tett olyan csodát, amellyel megszállott, vak és néma embert gyógyított meg, ezért a farizeusok újból megvádolták: »Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket!« (Mát 9,34) Krisztus nyíltan megmondta nekik, hogy ha a Szentlélek munkáját Sátánnak tulajdonítják, elrekesztik magukat az áldás kútforrásától. Akik úgy beszéltek Jézus ellen, hogy nem veték észre isteni természetét, azok a Szentlélek által még beláthatják és megbánhatják tévedésüket, és bocsánatban részesülhetnek. Krisztus vére minden bűnt lemos, bármilyen legyen is az, ha a lélek megbánja és hisz, ám ha valaki elutasítja a Szentlélek munkáját, az oda kerül, ahol nincs számára megtérés, sem hit. Isten Lelke munkálkodik a szívben, s ha az ember készakarva utasítja el, és sátáninak minősíti, akkor azt a csatornát vágja el, amelyen át Isten kapcsolatba léphet vele. Ha egy ember végleg visszautasítja a Szentlelket, akkor Isten már semmit sem tehet érte.

A farizeusok, akiket erre Krisztus figyelmeztetett, maguk sem hitték el a Jézus ellen felhozott vádat. Mégsem akadt egy sem a rangos emberek között, aki a Megváltóhoz közeledett volna. Szívükben hallották a Lélek hangját, amely Izráel Felkentjének jelenti ki Jézust, és arra készíti őket, hogy vallják magukat a tanítványainak. Jézus jelenlétének fényében felismerték szentségtelen voltukat, és kívánták az igazságot, amelyre maguk nem tudtak eljutni. Csakhogy miután visszautasították Őt, túlságosan megalázó lett volna számukra, hogy Messiásként fogadják el. Miután ráléptek a hitetlenség útjára, túl büszkék voltak ahhoz, hogy belássák tévedésüket. Elszántan, erőszakosan vitatták a Megváltó tanítását, hogy ne kelljen belátniuk az igazságot. Hatalmának bizonyítékai felbőszítették őket. Nem akadályozhatták meg az Üdvözítőt a csodatételben, nem hallgattathatták el, de minden tőlük telhetőt megtettek, hogy félreértelmezzék, meghamisítsák szavait. Isten Lelke mégis követte őket, és számos akadályt kellett emelniük, hogy ellenálljanak erejének. A leghatalmasabb közvetítő

küzdött értük, aki csak befolyásolhatja az emberi szívet, de ők nem engedtek.

Nem Isten vakítja meg az embereket, nem Ő keményíti meg a szívüket. Ő világosságot küld, hogy kijavíthassák hibáikat, és biztos útra vezeti őket. Ennek a világosságnak az elvetése miatt vakul meg a szem, keményedik meg a szív. A folyamat sokszor fokozatos, szinte észrevehetetlen. Az ember Isten ígéjéből kapja a világosságot, szolgálai által, vagy Lelkének ereje által – ám ha ezt a fénysugarat nem veszi figyelembe, a lelki felfogás részben eltompul, s a világosság következő megnyilatkozását kevésbé tisztán érzékeli. Így sűrűsödik a sötétség, míg végül is éjszaka lesz a lélekben. Ez történt a zsidó vezetőkkel is. Meggyőződtek a Krisztust kísérő isteni erőről, de hogy ellenállhasanak az igazságnak, a Szentlélek munkáját Sátánnak tulajdonították. Ezzel tudatosan választották a csalást, alávetették magukat Sátánnak, és ettől fogva már a gonosz befolyásolta őket.” (I. m., 272–273. o.)

6 Hogyan viszonyultak Jézushoz a családtagjai? Mennyire értették meg a küldetését? Miképpen határozta meg Jézus a családi közösség és a valódi rokonság lelki gyökerét, alapját?

Márk 3,20–21. 31–35

.....
.....
.....
.....

Jézus „féltestvérei” valószínűleg József előző házasságából született fű- illetve lánytestvérek voltak, akik a harmincadik életévét betöltött Jézust is amolyan fiatalabb öccsüknek tekintették. Testvérei megjegyzésére, miszerint Jézus magánkívül van (értsd: elment az esze), emberileg a következő okok szolgálhattak alapul:

– Jézus ekkor küldetésének, galileai szolgálatainak leginkább idő- és munkaigényes szakaszát élte: reggeltől estig prédikált, betegeket gyógyított, és a legkülönbélebb igényekkel keresték meg Őt az emberek.

– Jézus ezekben a napokban szinte sem enni, sem pihenni nem tudott. Éjszakáit is legtöbbször virrasztással, az Atyjával való imacsoportban töltötte.

– Ugyanakkor a testvéreire is hathattak az írástudók vádjai, miszerint Jézus Sátán hatalmával űzi ki az ördögöket. A Jézus személye körül kialakult megosztottság, hangulat, és az, hogy Jézus szembe mert helyezkedni az írástudók véleményével, aggodalommal töltötte el a testvéreit. Nem értették, miért vállal ekkora kockázatot, életveszélyt emberekért végzett szolgálata közben.

– „Az sem lehetetlen, hogy örültnek nyilvánításával Őt, önmagukat és tanítványait akarták menteni. A »tévtanítót« ez az egyetlen diagnózis mentesítette volna családjával és követőivel együtt a kiközösítéstől.” (*Jubileumi kommentár, Újszövetségi írásmagyarázatok*, Református Zsinati Sajtóosztály, Bp., 1981, 47. o.)

„Mindazt, aki hittel elfogadja Krisztust, az emberi rokonságnál szorosabb kapocs köti össze Vele. Eggyé lesz Jézussal, amiképpen Ő is egy az Atyával. Édesanyja is közelebbi kapcsolatban volt Vele hit és cselekedetek által, mint a természetes rokonság által. Testvéreinek semmi hasznuk sem származik a rokoni kapcsolatból, ha nem fogadják el Őt személyes Megváltójuknak.

...Isten Fia mélyen átérezte az emberi szívekben gyúlt ellenségeskedést az evangéliummal szemben. Még jobban fájt ez neki otthonában, hiszen az Ő szíve szeretetteljes volt, és nagyra értékelte a családi köteleket. Testvérei azt kívánták, hogy vesse alá magát az ő elgondolásaiknak, de ez egyáltalán nem lett volna összhangban Jézus isteni küldetésével. Fivérei úgy tekintettek Jézusra, mint akinek szüksége van a tanácsaikra. Emberi szemszögből ítélték meg Őt: véleményük szerint csak olyasmit lenne szabad mondania, ami elfogadható az írástudók és farizeusok számára, ezzel lecsendesíthetné a szavai nyomán támadt bosszantó ellentéteket. Azt gondolták, magánkívül van, amikor isteni hatalmat igényel önmagának, és a rabbik fölé helyezkedik mint bűneik ostorozója. Tudták, hogy a farizeusok lesik az alkalmat a vád benyújtására, és úgy érezték, Jézus felkínálta nekik ezt a lehetőséget.

Rövidlátásukban nem tudták felfogni Jézus betöltendő küldetését, ezért nem is érezhettek együtt Vele a próbáiban. Nyers, lebecsülő szavaik tanúsága szerint nem érzékelték helyesen jellemét, s nem

vették észre, hogy az isteni és az emberi fűződött egybe személyében. Gyakran látták csordultig telve bánattal, de ahelyett, hogy vigasztalták volna, lelkületük és szavaik csak megsebeztek szívét. Érzékeny természetét gyötörték, indítékait félreértették, munkáját nem értékelték.

Testvérei sokszor a farizeusok elcsépelte, elavult filozófiájával hozakodtak elő, s úgy képzeltek, taníthatják azt, aki minden igazságot ismer, és minden titkot tud. Amit nem értettek, azt nyíltan elítélték. Jézus Krisztust a végsőig próbára tették szemrehányásaik, lelke megfáradt, elcsüggedt. Hitet tettek Isten mellett, és azt gondolták, igényt tarthatnak áldásaira, miközben Isten ott volt mellettük, csak nem tudtak róla.

Mindez tövisekkel borította Krisztus útját. Annyira bántotta saját családjának téves felfogása, hogy megkönnyebbülést jelentett számára, ha bárhová ment, ahol ezt nem tapasztalta. Volt egy otthon, amelyet szívesen látogatott: Lázár, Mária és Márta háza, mert a hit és szeretet légkörében lelke nyugalmat lelt. Mégsem akadt ezen a földön senki, aki igazán megérthette volna isteni küldetését, vagy ismerte volna a teher súlyát, amelyet az emberiségért hordoznia kellett. Gyakran csak az egyedülletben könnyebbedett meg a szíve, amikor mennyei Atyjával léphetett kapcsolatba.

Akik arra hívtak el, hogy Krisztusért szenvedjenek, akiket meg nem értés és bizalmatlanság vesz körül még a saját otthonukban is, vigaszra lelhetnek, ha arra gondolnak, hogy Jézus is elszenvedte ugyanezt. Megváltónk könnyörületre indul azok iránt, akik Őhöz hasonlóan szenvednek. Hívja és inti őket, hogy találjanak társra Őbenne, s lelkük megnyugszik ott, ahol Ő is békére talált: közösségben az Atyjával.” (I. m., 276–277. o.)

„NE FÉLJ, CSAK HIGGY!”

Olvassuk el Márk evangéliuma 4. és 5. fejezetét!

„Utazásai szüneteiben Jézus a Galileai-tenger partján, a szépséges genezáreti síkság melletti Kapernaumban lakott, ezért »az Ő városa«-ként emlegették. Kapernaum igen alkalmas volt arra, hogy a Megváltó munkásságának központja legyen. A Damaszkusból Jeruzsálembe, Egyiptomba és a Földközi-tengerhez vezető út mentén lévő városon sok ország utazói haladtak át, vagy pihentek meg itt utazásaik közben. Jézus itt sokféle nemzetiségű és rangú emberrel találkozhatott, gazdaggal és hatalmassal csakúgy, mint szegénnyel és alacsony sorsúval. Tanításait más országokba, sok-sok otthonba vitték el. Így az emberek tanulmányozni kezdték a próféciákat, a figyelem a Megváltóra irányult, s küldetése feltárult a világ előtt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 206. o.)

1 Hogyan szemléltette Jézus a magvető példázatában, hogy miként próbálja Isten országát emberi szívekben elültetni? A példázat szerint mi az oka annak, hogy Isten országának alapelvei csak kevesek életében valósulnak meg?

Márk 4,1–23

.....

.....

.....

.....

.....

Jézus szolgálatának feléhez érkezte igen népszerű lett főként az ország északi részében, Galilea településein élő egyszerűbb emberek körében. Sokakban ott élt a reményteljes várakozás – nap mint nap tapasztalva a Megváltó csodáit és gyógyításait – Jézus dicsőséges messiási országának megalapítására. Krisztus most elérkeztnek látta az időt, hogy a természetből vett egyszerű példákkal mindenki számára nyilvánvalóvá tegye országa alapelveit, felépülésének lelki törvényszerűségeit.

„A magvető az igét hinti. Krisztus azért jött, hogy elhintse a világban az igazság magvát.

Az útfélre vetett mag Istennek a figyelmetlen hallgató szívébe hulló igéjét példázza. Emberek és állatok lábával keményre taposott úthoz hasonlít az a szív, amely a világ kufárkodásának, élvezeteinek és bűneinek országúttjává lett. Az önző céloktól és bűnös szenvedélyektől átítatott szívet megkeményíti »a bűnnek csalárdága« (Zsid 3,13).

A köves talajjal jelképezett emberek nem látják, milyen rettenetes dolog a bűn. Szívüket nem alázta meg a bűntudat. Ez az embercsoport könnyen meggyőzhető, és tagjai nagyszerű hívőknek látszanak, de vallásosságuk csak felszínes... A köves talajjal jelképezett hallgatók Krisztus helyett önmagukra támaszkodnak. Jó cselekedeteikben és jó indítékaikban bíznak. Nem az Úr, sem hatalmának ereje az erősségük, hanem a saját igazságuk.

A tövises közé esett mag azokat a hallgatókat jelképezi, akiknél az evangélium magva sokszor tövises és kártevő gyomnövények közé hull. Ha nem történt erkölcsi átalakulás az ember szívében, ha régi szokásait, életformáját és bűnös életét nem hagyja el, ha nem távolítja el lelkéből a sátáni tulajdonságokat, azok elfojtják a termést... Ha nem győzzük le bűneinket, akkor bűneink győznek le minket. Ha az ember nem Krisztusból táplálkozik, lelki élete elpusztul... Nem Krisztus útját járják, és életükben, amelyet nem hat át Krisztus hatalma, az önző »én« jellemvonásai mutatkoznak meg. Szolgálatukat az uralomvágy és a megtéretlen szív durva, csúf vonásai rontják meg. Ez a keresztyén szolgálat eredménytelenségének egyik fő oka.

A jó talajhoz hasonlító hallgatók, miután hallották az igét, megtart-

ják azt. Sátán minden gonosz eszközével sem képes elragadni tőlük. A tiszta szív enged a Szentlélek befolyásának. Megvallja bűneit, és érzi, hogy szüksége van Isten irgalmára és szeretetére. A jó szív: hívó szív, amely hisz Isten szavában.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 24–36. o.)

2 Hogyan szemléltette Jézus Isten országának megfoghatatlan születését és kiteljesedését a földbe vetett mag és a mustármag példázatával?

A) Márk 4,26–29

.....
.....
.....

„A magról szóló példázat tanúsítja Isten munkáját a természetben... A magban élet van, a talajban erő, de ha a Végtelen Hatalom nem munkálkodikna éjjel és nappal, a mag nem hozna termést... Csak Isten lelke által lesz az ige »élő és ható«, örök életre megújító hatalommá. Ezt akarta Krisztus megértetni tanítványaival.

A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét ábrázolja: a növény növekedése pedig a keresztény növekedés csodálatosan szép példája. A keresztény életben való fejlődés éppen olyan csendes, észrevétlen, de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában; és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája...

»Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.« Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha hívei tökéletesen tükrözik majd az Ő jellemét.” (I. m., 37–40. o.)

B) Márk 4,30–32

.....
.....

„A zsidók azt gondolták, hogy Isten országa úgy jön létre, mint a világ országai. Az igaz életet kívülről ható intézkedésekkel akarták elérni. Módszereket és terveket dolgoztak ki erre vonatkozóan. Krisztus pedig olyan elvet vés az emberi lélekbe – az igazság és az igazságosság elvét –, amellyel meghíúsítja a tévelygést és a bűnt. A mustármag, amelyből óriási növény fejlődik, a legkisebb magvak egyike... Krisztus országa is gyengének és jelentéktelennek látszott indulásakor. A földi birodalmakhoz viszonyítva a legkisebbnek tűnt. A világ uralkodói szemében nevetséges volt, hogy Krisztus királynak mondja magát. A követőire bízott nagyszerű igazságok azonban mennyei erővel ruházták fel azt a birodalmat, amelyről prédikáltak. És milyen rohamosan nőtt, milyen messzire terjedt a befolyása!...

A kegyelem is ilyen kicsiben kezdi munkáját az emberi szívben. Elhangzik egy szó, bevilágít egy fénysugár a lélekbe; olyan hatás éri, amely új életet sarjaszt. Ki mérheti fel a kegyelem munkájának gyümölcseit?... Ma, az utolsó nemzedék idején a mustármagról szóló példázat diadalmasan és teljesen megvalósul.” (I. m., 45–48., o.)

3 Milyen hitbéli tanulságokat rejt számunkra a vihar lecsendesítésének története?

Márk 4,35–41

.....

.....

.....

.....

Egyik legeseménydúsabb napja után Jézus visszavonulásra, megpihenésre, mennyei Atyjával való kapcsolatra vágyott. Kérte tanítványait, hogy evezzenek át vele a Genezáreti-tó délkeleti, lakatlanabb, csendesebb partjára. Már az előző tanulmányunkban is szoltunk arról, hogy Jézus galileai szolgálata milyen komoly megterhelést jelentett számára fizikailag és idegileg. Nem csoda, hogy egy hatalmas vihar sem ébresztette fel pihenéséből.

Lukács feljegyzése szerint éjszaka „szélvész csapott le a tóra” (Luk 8,23) – amint általában bennünket is váratlanul, felkészületlenül érnek a nehézségek, megpróbáltatások.

Hogyan reagáltak erre a tanítványok? Vajon ránk nem ez a fajta viselkedés jellemző legtöbbször? Milyen az ösztönös reakciónk a hirtelen jött bajok láttán? Általában mikor szokott eszünkbe jutni, hogy problémáinkban Istentől kérjünk segítséget? Milyen tökéletes megoldást nyújtott Jézus a félelem és létbizonytalanság miatt megterhelt tanítványainak? Mi adott erőt, nyugalmat, biztonságérzetet Jézusnak az emberileg őt is váratlanul érő helyzetben?

„Milyen gyakran szerzünk a tanítványokéhoz hasonló tapasztalatot! Amikor a kísértés vihara eljön, rettenetes villámok cikáznak, a hullámok átcsapnak rajtunk, s mi egyedül küszködünk a viharral, mert elfelejtjük, hogy Valaki segíthet. Saját erőnkben bízunk, míg reményünk porba hull, s már-már elveszünk. Akkor eszünkbe jut Jézus, s ha Őt hívjuk, hogy mentsen meg, nem kiáltunk hiába. Bár szomorúan megrója hitetlenségünket, önbizalmunkat, sohasem tagadja meg a szükséges segítséget. Legyünk szárazföldön vagy vízen, ha Megváltónk a szívünkben él, nem kell félnünk. Élő hittel bízunk az Üdvözítőben, így Ő lecsendesíti az élet tengerét, s olyan módon szabadít meg a vészből, ahogyan a legjobbnak ítéli.

Amikor Jézust felkeltették a viharban, tökéletesen nyugodt volt. Szavaiban, tekintetében nyoma sem volt a félelemnek, mivel szívében nem lakozott félelem. Ám nem a mindenható erő birtokában pihent a hajóban. Nem mint az »ég, föld s tenger Ura« nyugodott csendben. Ezt a hatalmat letette, és így szólt: *»En semmit sem cselekedhetem magamtól.«* (Ján 5,30) Az Atya hatalmában bízott. Jézus hitben pihent – hitt Isten szeretetében, gondviselésében –, a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt.

Ahogyan Jézus hittel pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihennünk Megváltónk gondoskodásában. Ha a tanítványok bíztak volna Jézusban, nyugalmukat semmi sem zavarhatta volna meg. Félelmük megmutatta hitetlenségüket. Abbeli erőfeszítésükben, hogy megmeneküljenek a veszedelemből, elfeledkeztek Jézusról, s csak akkor fordultak Hozzá, aki segíthet rajtuk, amikor saját magukban már nem bízhattak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 286–287. o.)

Vajon megtapasztaltuk-e már, hogy Isten nemcsak a külső viharokat, hanem a belsőket is lecsendesíti, ha Őhozzá, szavához fordulunk segítségért?

„A vihar lecsendesítésében egy másik lelki tanulság is rejlik. Minden ember tapasztalata igazolja a Szentírás szavainak igazságát: *»A hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, amely nem nyughatik... Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!«* (Ésa 57,20–21) A bűn tönkretette békességünket. Míg az »én«-t meg nem fékezzük, nem lelünk nyugalmat. A szív parancsoló szenvedélyeit nem irányíthatja emberi erő. Itt éppoly tehetetlenek vagyunk, mint a tanítványok a dühöngő viharban. Ő viszont, aki a galileai hullámokat lecsendesítette, a béke szavait mondja minden léleknek. Bármilyen vad is a vihar, aki Jézus-hoz kiált: *»Uram, ments meg minket!«*, az megszabadul. Kegyelme megbékíti a lelket Istennel, lecsendesíti az emberi szenvedélyek küzdelmét, szeretetében megpihen a szív.

»Megállította a szélvész, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. És örültek, hogy lecsillapodtak, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.« (Zsolt 107,29–30) *»Megigazulván hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.«* (Róm 5,1) *»Lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.«* (Ésa 32,17)” (I. m., 287. o.)

4 Gadara vidékén Jézus ismét váratlan helyzetbe került. Hogyan cselekedett ekkor Megváltónk?

Márk 5,1–21

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Az ördögösséget ma olyan súlyos pszichikai betegségnek nevezhetjük, amikor az ember idegrendszere és értelmi világa nagymértékben Sátán befolyása alá kerül.

A) Hogyan juthat valaki ilyen állapotba?

.....

.....

„Sátán szüntelenül befolyást gyakorol az emberekre, összezavarja a felfogást, bűnre vezeti az elmét, erőszakra és rosszra ösztökél. Gyöngíti a testet, elhomályosítja az értelmet, lealacsonyítja a lelket. Ha az ember visszautasítja a Megváltó hívását, Sátánnak veti alá magát. Az élet minden területén – otthon, a munkahelyen, sőt még az egyházban is – nagyon sokan teszik ezt nap mint nap. Ezért árasztotta el a bűn és az erőszak a világot, s az erkölcsi sötétség mint a halál előszele szennyezi be az ember környezetét. Megtévesztő kísértéseivel Sátán egyre gonoszabb bűnökre veszi rá az embert, aki végül teljesen lezüllik, megromlik. Sátán erejével szemben az egyetlen biztosíték Jézus jelenléte.” (I. m., 291. o)

B) Hogyan szabadította meg Jézus a megkötözött lelkeket?

.....

.....

„Jézus hatalommal parancsolta a tisztátalan lelkeknek, hogy hagyják el foglyaikat. Szavai áthatoltak a szerencsétlen emberek elsötétedett elméjén. Homályosan felfogták, hogy az áll előttük, aki megmentheti őket a kízó démonoktól. A Megváltó lábához borultak, hogy imádják Őt. Amikor beszélni akartak, irgalomért esedezni, a démonok szóltak belőlük, s dühödten kiáltották: *»Mi közöm van nékem teveled, Jézus, felséges Istennek Fia? Kérlek téged, ne gyötörj engem!«* (Luk 8,28)

Jézus megkérdezte: *»Mi a neved?«* A válasz így hangzott: *»Légió a nevem, mert sokan vagyunk.«* (Márk 5,9) A megszállottakat használták föl kapcsolatteremtésre, s kérték Jézust, ne űzze el őket a vidékről. Nem messze, a hegyoldalon nagy disznónyáj legelészett. A démonok

azt kérték, hogy ezekbe mehessenek, Jézus pedig megengedte nekik. A csorda azonnal megveszett. Őrülden rohantak le a meredeken, és a partnál sem tudtak megállni, behulltak a tóba, és elpusztultak.” (I. m., 288. o.)

C) A környék lakói mire kérték Jézust, amikor értesültek a történekről?

„A disznópásztorok mindent láttak a szikla tetejéről, s elszaladtak, hogy hírül adják a történeteket gazdáiknak és a népnek. Az egész lakosság ámulattal és félelemmel csődült ki, hogy lássa Jézust. A két ördögös a vidék réme volt. Senki sem haladhatott el biztonságban a közelükben, mert démoni haraggal rohantak rá minden utazóra. Most ezek az emberek felöltözötten, világos elmével ültek Jézus lábánál, hallgatták szavait, és dicsőítették annak nevét, aki visszaadta egészségüket. A csodálatos jelenetet szemlélő tömeg azonban nem örült. A disznók elvesztése jobban foglalkoztatta őket, mint Sátán foglyainak szabadulása.

A disznók tulajdonosai számára kegyelem volt, hogy ez a veszteség bekövetkezhetett. Lekötötték őket a földi dolgok, és nem törődtek a lelki élet magasabb szintű igényeivel. Jézus meg akarta törni az önző közömbösség varázserejét, hogy elfogadhassák kegyelmét. De időleges veszteségük miatti bánkódásuk és felháborodásuk vakká tette őket a Megváltó kegyelme iránt.

A természetfeletti erő megnyilatkozása felébresztette a nép babonás hitét, félelmet szült. Ha ez az »idegen« köztük marad, további csapások várhatók. Rossz néven vették az anyagi veszteséget, s elhátározták, hogy megszabadulnak Jézustól. Akik átkísérték Jézust a tavon, elmondták, mi történt előző éjjel, milyen veszélyben voltak a viharban, s hogyan csendesedett le a szél és a tenger. Szavaik azonban hatástalanok maradtak. Az emberek rémülten tolongtak Jézus körül, és könyörögtek, hogy távozzék tőlük. Ő engedett nekik, hajóra szállt, és azonnal elindult a túlsó partra.

Gadara lakói élő bizonyítékát kapták Krisztus hatalmának és

kegyelmének. Látták a férfiakat, akik visszanyerték értelmüket, de annyira félték kockáztatni földi érdekeiket, hogy azt, aki szemük látára diadalt aratott a sötétség fejedelmén, háborgatónak tekintették, a menny ajándékát küszöbükre fordították vissza. Jóllehet, ma nem adódik olyan helyzet, mint a gadariaiaknak, mégis sokan nem hajlandók engedelmeskedni Isten szavának, mert az engedelmességgel föl kellene áldozniuk valamely világi érdeket. Azért, hogy Jézus jelenléte ne okozzon anyagi veszteséget, sokan visszautasítják kegyelmét, és elűzik Lelkét.” (I. m., 281. o.)

D) Mit tettek a meggyógyult gadariaiak?

.....

.....

„Itt volt tehát számukra az elvégzendő munka: menjenek pogány otthonokba, s beszéljék el, milyen áldást kaptak Jézustól. Nehezen váltak el a Megváltótól. Bizonyára súlyos nehézségeik lesznek pogány honfitársaik között. Oly hosszú ideig voltak kirekesztve a társadalomból, hogy ez látszólag alkalmatlanná tette őket a Jézustól kapott munkára. De amint Ő megmutatta kötelességüket, készek voltak engedelmeskedni. Nemcsak saját házuk népének és szomszédaiknak szóltak Jézusról, hanem bejárták Decapolist, s mindenütt hirdették megmentő hatalmát. Elmondták, hogyan szabadította meg őket a démonoktól. E munka végzése közben nagyobb áldásban részesülhettek, mint ha csupán a maguk javára Jézus mellett maradtak volna. **Az üdvösség jó hírének terjesztése visz közel a Megváltóhoz.**

A két meggyógyított ördöngös volt az első misszionárius, akiket Krisztus elküldött, hogy hirdessék az evangéliumot Decapolis vidékén. Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Jézus ajkáról egyetlen beszéd sem jutott fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Ám személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit ismertek, maguk láttak, tapasztaltak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme.” (I. m., 290. o.)

5 Hogyan tett eleget Jézus az egyik zsinagógai előljáró, Jairus kérésének?

Márk 5,21–24. 35–43

.....

.....

.....

.....

.....

Megbeszélendő kérdések:

- Jairus vajon tisztában volt-e azzal, hogy kitől kér segítséget? Tudhatta-e, mire képes Jézus?
- Mit fejezett ki Jézus azzal, hogy elindult a haldokló lány gyógyítására, de útközben még másokon is próbált segíteni?
- Jézus hogyan vigasztalta a megrendült apát? Hogyan viszonyult a fizetett gyászolók sokaságához?
- Van-e jelentősége annak, hogy a kislány feltámasztásának csak a gyermek szülei és Jézus legközvetlenebb tanítványai – Péter, Jakab és János – lehettek a szemtanúi?
- Jézus Krisztus e hatalmas csodatétele után milyen, látszólag jelentéktelen dologra kérte szüleit? Mire figyelmeztethet ez bennünket?

6 Hogyan gyógyult meg a tizenkét éve vérfolyásban szenvedő asszony? Mire tanít ez bennünket a hit lényegéről?

Márk 5,25–34

.....

.....

.....

„A gyógyulás nem a Jézussal történt külső érintkezésből származott, hanem a hitből, amely megragadta a Megváltó isteni erejét.

A Krisztus körül tolongó kíváncsi sokaság nem érezte, hogy életadó erőt kapna. Amikor viszont a szenvedő asszony nyújtotta ki kezét, hogy megérintse Őt, és hitt a gyógyulásban, ő érezte a gyógyító erőt. Így van ez a lelki dolgokkal is. Mellékesen beszélgetni a vallásról, lelki szomjúság és élő hit nélkül imádkozni – mit sem ér. A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal. Aki arra vár, hogy tökéletes ismeretre tegyen szert, mielőtt gyakorolná a hitet, az nem részesül áldásban Istentől. Nem elégséges hinni valamit Krisztusról – Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, amelyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadja el Őt, és érdemeit a miénkké teszi. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit egyezség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatra lépnek Istennel. Az őszinte hit élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzedelmes hatalommá válik.” (I. m., 295. o.)

*Az e beti adomány
a könyvterjesztő munkát támogatja.*

VÁLSÁG GALILEÁBAN

Olvassuk el Márk evangéliumát a 6. fejezet 1. versétől a 7. fejezet 23. verséig!

Jézus a Júdeában és Jeruzsálemben tapasztalható elkeseredett ellenállás miatt helyezte át szolgálati területét Galileába. Ám időnként itt is fel-fellángolt a harc az új tanító személye és az általa képviselt evangélium körül. Itt is érvényesült János apostol megállapítása: „Az övéi közé jött, de az övéi nem fogadták be Őt. Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Ján 1,11–12) Márk evangéliuma következő két fejezetében erről olvashatunk, valamint arról is, hogyan idézett elő Jézus magatartása és tanítása válságot Galileában azok között, akik Messiás királynak akarták kikiáltani Őt.

1 Hogyan fogadták Jézus tevékenységét hazájában, Názáretben? Mi lehet az oka annak az igazságnak, hogy „senki sem próféta a maga hazájában”?

Márk 6,1–6; Ján 4,44

.....

.....

.....

.....

.....

„Megnyerő modora, és szavainak rendkívüli súlya olyan erővel ragadta magával hallgatóit, amelyet azelőtt soha nem éreztek. Az isteni befolyás minden akadályt ledöntve áradt szét – miként Mózes, ők is látták a láthatatlan Istent. Amint a Szentlélek indította a szívüket, lelkes ámennel, és az Úrnak mondott dicsérettel válaszoltak.

Amikor azonban Jézus kijelentette: »*Ma teljesezett be ez az írás a ti hallásotokra*« (Luk 4,21), hirtelen emlékezetükbe idéződött a saját életük, és felfigyeltek arra is, hogy Jézus őket, Izráel fiait, Ábrahám gyermekeit szolgátságban élő népként mutatta be. Úgy szólt róluk mint rabokról, akiket meg kell szabadítani a gonosz hatalmától. Úgy írta le őket, mint akik sötétségben ülnek, és az igazság világosságára van szükségük. Ez sértette büszkeségüket, és félelmük felébredt. Jézus szavai azt fejezték ki, hogy értük végzett szolgálata teljesen eltért attól, amire vágytak. Úgy érezték, túlságosan alaposan vizsgálhatja meg tetteiket. Annak ellenére, hogy a ceremóniákat tökéletesen megtartották, rettegetek Krisztus tiszta, átható, vizsgálódó tekintetétől.

Ki ez a Jézus? – kérdezték. Ő, aki most Messiásként állt eléjük, egy ács fia volt, és maga is ebben a szakmában dolgozott apjával, Józseffel. Látták őt munkába menet és jövet a hegyek és völgyek között, ismerték a testvéreit, az életét, a munkáját. Látták Jézust gyermekből ifjúvá serdülni, és ifjúból felnőtté válni. És bár élete tökéletes volt, mégsem hitték el róla, hogy Ő a Megígért.

Jézus Isten új országáról szólt, és a názáretiek látták, hogy tanítása különbözik attól, amit a vénektől hallottak. Jézus egy szóval sem utalt arra, hogyan szabadítaná meg őket a rómaiaktól. Korábban hallottak csodatetteiről, és akkor még azt remélték, hogy az ő érdekükben gyakorolja majd hatalmát. Most azonban semmi jelét nem látták, hogy Jézusnak ilyen céljai lennének.

Amikor ajtót nyitottak a kísértésnek, a szívük jobban megkeményedett, mint amennyire előtte ideiglenesen fogékonyak voltak az igazságra. Sátán elhatározta, hogy nem engedi megnyílni elvakult szemüket, sem pedig azt, hogy szolgálói megszabaduljanak megkötözöttségükből. Nagy erőfeszítéssel igyekezett megtartani őket a hitetlenségben. A názáretiek nem vették figyelembe a jeleket, amelyeket akkor kaptak, amikor betöltötte lelküket a meggyőződés, hogy az ő Megváltójuk volt az, aki megszólította őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 237–238. o.)

2 Milyen tanulságokat hordoz számunkra a tizenkét tanítvány bevonása az evangéliumi munkába?

Márk 6,7–13

.....

.....

.....

.....

Olvassuk el a párhuzamos leírásokat is Máté 10. és Lukács 9. fejezetéből. A felkészítés mely elemeit tudnánk magunkra alkalmazni?

„Követőinek Krisztushoz hasonlóan kell munkálkodniuk. Enni kell adnunk az éhezőknek, felruháznunk a mezítelent, megvigasztalnunk a szenvedőt és a lesújtottat. Szolgálunk kell a kétségbeesettnek, és reményt kell ébreszteniük a reményvesztettben. S akkor számunkra is beteljesedik az ígélet: *»Igazságod előtted jár, az Úr dicsősége követ.«* (Ésa 58,8) Az önzetlen szolgálatban megnyilvánuló jézusi szeretet hatásosabb a gonosztevő megjobbításában, mint a törvényszék és a börtön. Ezek a törvénytisztegető elrettentéséhez szükségesek, ám a szerető misszionárius ennél többet tehet. A szív a megrovás hatására gyakran megkeményedik – azonban Krisztus szeretetére meglágyul. A misszionárius nemcsak megszabadít a testi betegségtől, hanem elvezetheti a bűnöst a nagy Orvoshoz, aki megtisztítja a lelket a bűn poklosságától. Isten terve az, hogy szolgálói által a betegek, az elhagyottak, a gonosz lelkek megszállottjai meghallják az Ő hangját. Emberi képviselői által Jézus olyan vigasztaló szeretne lenni, amelyet a világ nem ismer.” (I. m., 350–351.)

3 Az apostolok által végzett evangelizáció ideje egybeesett Keresztelő János kivégzésével. Miért hívta el Jézus a tanítványokat ezután egy puszta helyre?

Márk 6,14–33 (kiemelve: 28–32. vers)

.....

.....
.....
.....
Nekünk szükségünk van-e arra, hogy időnként „egy puszta helyen” csupán magunkban, Jézussal együtt legyünk? „Sokszor fájdalom felhője borul a lelkedre. Ilyenkor ne tépelődj! Tudod, hogy Jézus szeret. Megérti gyengeségedet. Akaratát cselekedheted már azzal is, ha csupán megpihensz karjában.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 251. o.)

„Eddig (a tanítványok) mindent megbeszéltek Jézussal, azonban egy ideje egyedül voltak, és időnként sokat töprengtek azon, mit kellene tenniük. Munkájukban nagy bátorításra leltek, mert Krisztus nem küldte el őket Lelke ereje nélkül, és az Őbenne való hit által sok csodálatos tettet vittek véghez. Most azonban az élet kenyerével kellett táplálkozniuk: szükségük volt rá, hogy elmenjenek egy nyugalmas helyre, ahol együtt lehetnek Jézus Krisztussal, és utasításokat kaphatnak a további munkára vonatkozóan...

...János tanítványai megtört szívvel helyezték sírba mesterük megcsonkított testét. Azután »elmenvén, megjelenték Jézusnak« (Mát 14,12). Ezek a tanítványok féltékenyek voltak Jézusra, amikor úgy tűnt, elvonja a népet Jánostól. A farizeusok oldalán álltak, amikor vádolták Jézust, hogy a vámszedőkkel egy asztalnál ült Máté házában. Kétségbe vonták isteni küldetését, mert nem szabadította ki Keresztelő Jánost. De most, hogy tanítójuk meghalt, nagy bánatukban vigasztalásra vágytak, és útmutatásra a rájuk váró munkához. Eljöttek hát, és csatlakoztak Jézushoz. Nekik is szükségük volt egy nyugalmas időszakra, hogy együtt lehessenek a Megváltóval.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 360–361. o.)

4 Összegezzük az ötezer ember megvendégelésének tanulságait! Márk 6,34–46; Ján 6,14–15

- Hogyan kerültek ezek az emberek oda, ahova Jézus a tanítványokat vitte?
- Milyen tanulságai vannak annak, ahogyan Jézus megvendégelte a sokaságot?

- Miért kellett *kényszeríteni* a tanítványokat az azonnali elutazásra?
 - Milyen gondolatokkal távozhattak arról a helyről a vendégek és a tanítványok?
-
-
-
-

„A domboldalról Jézus letekintett az egyre növekvő sokaságra, és szíve könyörületre indult. Bár megzavarták nyugalmát, nem neheztelt rájuk. Látta, hogy nagy szükségük van a figyelmére. *»Meggzánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.«* (Márk 6,34) Keresett egy alkalmas helyet, ahol szolgálhat nekik. A papoktól és a vezetőktől nem kaptak segítséget, Krisztus viszont az élet gyógyító forrását jelentette számukra, amint az üdvösség útjára tanította őket...

Amikor nehéz helyzetbe kerülünk, Istenre kell bízunk magunkat. Mindenkor bölcsen és józanul kell cselekednünk, nehogy egy megfontolatlan lépéssel próbának tegyük ki magunkat. Nem szabad nehézségeket előidézni, figyelmen kívül hagyva a segítséget, amelyről Isten gondoskodott, s helytelenül használva a Tőle kapott képességeket. Krisztus munkásainak maradéktalanul engedelmeskedniük kell az Ő utasításainak. A mű Istené, és ha mások áldására akarunk szolgálni, akkor az Ő terveit kell követnünk. Az »én« nem állhat a középpontban, nem illetheti tisztelet. Ha saját elgondolásaink szerint tervezünk, az Úr megengedi, hogy beleessünk hibáink csapdájába. Ha azonban Krisztus útmutatását követve kerülünk szorult helyzetbe, Ő megszabadít. Nem szabad kétségbe esnünk, hanem a nehézségek között mindig Krisztus segítségét kell kérnünk, akinek hatalma végtelen. Gyakran jutunk majd kísértő körülmények közé, s olyankor a legteljesebb bizalommal Istenre kell hagyatkoznunk. Ő minden ember lelkét megtartja, aki azért került bajba, mert megpróbált az Úr útján járni...

Lelkesedésében a nép kész volt azonnal királlyá koronázni Jézust... Tanácskoztak, és abban egyeztek meg, hogy erőszakkal elragadják Őt,

és kikiáltják Izráel királyának. A tanítványok csatlakoztak a sokasághoz, és ők is kijelentették, hogy Dávid trónja Mesterük jogos öröksége. Jézus – mondták – csak szerénysége miatt utasít vissza ilyen megtiszteltetést. Hadd emelje trónra Szabadítóját a nép! A gőgös papok és vének kényszerüljenek tisztelni Őt, aki Isten hatalmával van felruházva. Buzgón szervezkedtek. Jézus azonban látta, mi van készülöben, és tudta, mi lenne az eredménye egy ilyen mozgalomnak... Magához szólította tanítványait, megparancsolva nekik, hogy szálljanak hajóra, és azonnal térjenek vissza Kapernaumba. Ő pedig majd elbocsátja a népet...

A tanítványok tiltakoztak, de Jézus olyan hatalommal szólt, amelyet még soha nem alkalmazott velük szemben. Látták, hogy hasztalan lenne a további ellenkezés, és csendben a tenger felé vették útjukat. Jézus ekkor megparancsolta az összegyűlt embereknek, hogy menjenek haza. Olyan határozottan szólt, hogy menniük kellett. A dicséret és magasztalás szavai elhaltak ajkukon. Éppen akkor, amikor közeledtek feléje, hogy megragadják, megtorpantak, s eltűnt arcukról a boldog, várakozásteljes kifejezés. A tömegben voltak erős akarátú, igen elszánt férfiak, ám Jézus királyi magatartása, néhány nyugodt parancsszava lecsillapította a zűrzavart, s megghiúsította tervüket. Felismerték benne a minden tekintély felett álló hatalmat, és szó nélkül engedelmeskedtek.” (I. m., 364., 369., 378. o.)

Vajon mit jelenthet lelki értelemben Jézus parancsa: „*Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen!*” (Ján 6,12) Hogyan védte volna meg ennek alkalmazása a tanítványokat és a tömeget a keserű csalódástól? Olvassuk el ezzel kapcsolatban a *Jézus élete* c. könyvből az „Éjszaka a tavon” fejezetet.

5 Próbáljuk meg feltárni az előző történet és a tengeri vihar közötti összefüggéseket! Mit akart Jézus megértetni tanítványaival a tavon?

Márk 6,47–56

„A tanítványok elégedetlen szívvel hagyták ott Jézust. Amióta uruknak ismerték el Őt, még soha nem nehezteltek rá ennyire, mint most. Zúgolódtak, amiért nem engedte, hogy királlyá kiáltsák. Magukat is vádolták, amiért oly hamar engedtek parancsának. Úgy vélték, ha erősebben lépnek fel, megvalósíthatták volna szándékukat. A hitetlenség kezdte hatalmába keríteni elméjüket, szívüket, a becsvágy megvakította őket... Tejesen megfeledkeztek a nagy áldás óráiról. Nyugtalan vízen hajóztak, gondolataik viharosak, ésszerűtlenek voltak. Az Úr ekkor valami mást adott, ami befolyásolta lelküket, és elfoglalta gondolataikat. Isten gyakran teszi ezt, amikor az emberek saját maguknak okoznak bajt és gondot. Heves vihar lepté meg őket...

Az éj negyedik órájáig küszködtek az evezőkkel. Ekkor az elcsigázott férfiak megadták magukat a vésznek. A tenger megtanította őket gyámoltalanságukra a viharban, sötétségben, s vágyakoztak Mesterük jelenlétére. Jézus nem feledkezett meg róluk. Az isteni Vigyázó látta rémült tanítványait, amint a viharral küzdenek. Egyetlen pillanatra sem tévesztette őket szem elől. A legmélyebb szeretettel figyelte a viharban hányódó hajót, amelyen azok az emberek viaskodtak, akiknek a világ világosságává kell lenniük. Ahogyan a szerető anya fordul gyermeke felé, úgy nézte tanítványait az irgalmas Megváltó. Amikor szívük megtört, szentségtelen becsvágyuk eltűnt, és alázatosan imádkoztak, a segítség megadatott.” (I. m., 380–381. o.)

6 Milyen kapcsolatban volt a Jézus által hirdetett evangélium a korabeli vallási hagyományokkal? Ma hogyan lehetne a mi vallási hagyományaink fölé emelni az evangéliumot? Hogyan tudunk különbséget tenni „Isten parancsolatai” és az emberek rendelkezései között?

Márk 7,1–23 (kiemelve a 6–9. és 13. versek)

.....
.....
.....
.....
„Amikor Jézus Krisztus megtiltotta az embereknek, hogy királlyá kiáltsák ki, tudta, hogy élete fordulóponthoz érkezett. A sokaság, amely ma trónra akarta emelni, holnap elfordul tőle. Ha önző becsvágyuk nem teljesül, szeretetük gyűlöletté változik, dicséretük átokká lesz. Azonban ennek tudatában sem hozott intézkedéseket a válság elhárítására...

Lelohadt azok lelkesedése, akik erőszakkal királlyá akarták tenni Jézust. Kijelentették, hogy ez a zsinagógai beszéd felnyitotta szemüket, s most már nem lehet becsapni őket. Meglátásuk szerint Krisztus közvetlenül megvallotta, hogy nem Ő a Messiás, és hogy a vele fenn tartott kapcsolat révén semmilyen földi jutalmat nem szerezhetnek. Üdvözölték csodatevő erejét, igyekeztek megszabadulni a betegségtől és a szenvedéstől, de nem tudtak rokonszenvezni önfeláldozó életével. Nem törődtek a titokzatos lelki királysággal, amelyről beszélt. Az önzők, akik nem voltak őszinték, többé nem keresték Jézus Krisztust, nem vágyakoztak utána. Úgy vélték, ha erejét és befolyását nem a rómaiaktól való szabadulás érdekében használja fel, akkor semmi közük ehhez a tanítóhoz...

Amikor az igazság üzenete különleges erővel hat a lélekre, Sátán arra indítja eszközeit, hogy vitát szítsanak valamilyen jelentéktelenebb kérdésről. Így próbálja elvonni a figyelmet a valóban fontos témáról. Amikor elkezdődik egy jó munka, mindig vannak gáncoskodók, akik vitát kezdeményeznek formások vagy technikai részletek miatt, hogy elvonják a gondolatokat az élő valóságtól. Amikor úgy tűnik, Isten különleges módon akar munkálkodni népéért, az emberek ne hagyják magukat olyan vitába sodorni, amely csak lélekrombolást eredményez!...

Isten parancsolatait ma is szívesen helyettesítik emberi előírásokkal. A keresztényeknél is található olyan intézmények és szokások, amelyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományainak.

Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen nyugvó szokások helyettesítik az isteni rendeléseket. Az emberek ragaszkodnak hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálnak rámutatni a tévedésre.” (I. m., 383., 391., 396., 398. o.)

„Sátán ámító hatalommal ügyködött, tévelygések sokaságát hozta be az igazság elfedésére. A tévtanítás nem áll meg magában, és hamar eltűnik, ha nem rögzíti magát élődiként az igazság fájára. A tévtan Isten igazságából szívja az életerőt. Emberek hagyományai – mint a levegőben lebegő, fertőző kórokozók – Isten igazságához tapadnak, így az emberek Isten igazsága részének tekintik azokat. A tévtanok segítségével Sátán teret hódít, foglyul ejti az emberek gondolkodását. Olyan elméletek elfogadására készíti őket, amelyeknek nincs alapjuk az igazságban. Sokan vakmerően emberek parancsait hirdetik hiteles tanításként, és a hagyomány nemzedékről nemzedékre szállva uralkodóvá válik az emberek gondolkodásában. Régi volta nem teszi a tévtant igazsággá. Másrészt a tévtanok terhe sem teszi az igazság fáját élődivé. Az igazság fája megtermi gyümölcsét, bebizonyítva tényleges eredetét és természetét. A tévtan élődije is megtermi gyümölcsét, és nyilvánvalóvá teszi, hogy egészen más a jellege, mint a mennyei eredetű gyümölcsnek.” (Ellen G. White, 43. levél, 1895)

KRISZTUS FÖLDI KÜLDETÉSE

Olvassuk el Márk evangéliumát a 7. fejezet 24. versétől a 9. fejezet 13. verséig!

1 Milyen kettős célja volt Jézusnak a pogányok lakta vidékeken tett látogatásaival? Milyen jellemvonásokról tesznek bizonyosságot az asszony szavai? Vegyük számba őket!

Márk 7,24–30; vö. 31,37; Mát 15,21–28

.....
.....
.....
.....

„E terület népe az ősi kananeusokhoz tartozott. Bálványimádók voltak, a zsidók megvetették, gyűlölték őket. Közéjük való volt az asszony, aki most Jézushoz jött...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 335. o.)

Jézus magatartása a jellegzetes zsidó gondolkodást mintázta. A látzólagos elutasítás mögött azonban a bölcs és tapintatos nevelő szándék húzódott meg. Miközben megpróbálta és napvilágra hozta az asszony hitét, bemutatta a tanítványok visszas lelkületét is. Mindkét oldalt belátásra bírva próbálta megerősíteni az asszonyt Istenbe vetett bizalmában, tanítványait a felebaráti szeretetben.

„Krisztus találkozott valakivel egy szerencsétlen és megvetett nemzetségből, amelyet Isten nem tüntetett ki igéjének világosságával – az asszony mégis azonnal engedett Krisztus isteni befolyásának,

feltétlenül hitt képességében, hogy teljesíteni tudja kérését. Ha megkaphatja a kutya kiváltságát, hajlandó rá, hogy kutyának tekintsék. Viselkedését nem befolyásolták nemzeti, vallási előítéletek vagy büszkeség, azonnal elismerte Jézust Megmentőnek, olyannak, aki mindent megtehet, amit kérnek tőle... Krisztus ismerte ennek a nőnek a helyzetét. Tudta, hogy az asszony szeretné a segítségét kérni, és úgy intézte, hogy útjuk találkozzék. Ekkor vigaszt nyújthat bánatára, élő példáját adhatja a leckének, amit meg akart tanítani. Ezért hozta tanítványait erre a vidékre. Azt akarta, hogy lássák meg, milyen tudatlanság honol az Izrael földjével határos városokban, falvakban. Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken.

...A főniciai asszony hittel győzte le a zsidók és pogányok között tornyosuló akadályokat. Annak ellenére, hogy Jézus viselkedése nem bátorította őt, nem törődött a látszattal, amely kételyt ébreszthetett volna benne, hanem bízott a Megváltó szeretetében. Krisztus azt kívánja tőlünk, hogy így bízunk Őbenne. A megváltás áldásai mindenkinek szólnak. Az embert csak saját választása akadályozhatja meg abban, hogy az evangélium által Krisztus ígéretének részese legyen.” (I. m., 335–337., 339. o.)

Az asszony hite mellett különösen értékes tanítást nyújt szelídsége az emberi lenézéssel szemben, bölcs válaszai, s kitartó igyekezete, amellyel Jézushoz vitte kérését.

Krisztus bátorító ígérete tanulságul szolgált minden jelenlévőnek: „*Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint.*” (Mát 15,28) Ehhez hasonlót Jézus az igazi hitről egyedül a szintén pogány, római százados esetében mondott (Mát 8,10)!

2 Milyen hitbeli és erkölcsi tanításokat fedezhetünk fel a négyezer ember megvendégelésének történetében? Miért jelentett veszélyt, hamis „kovászt” még a tanítványok számára is a fari-zeusok jelkívánása?

Márk 8,1–21 (kiemelten az 1–2., 5–8., 11–12., 15. versek)

.....
.....
.....
„A tanítványok újra elárulták hitetlenségüket. Bethsaidában látták, hogy a kevés, amijük volt, Krisztus áldásával elegendőnek bizonyult a sokaságnak, most mégsem hozták elő bizalommal mindenüket, hogy Ő erejével majd megszorítja az éhes sokaság számára. Ráadásul a Bethsaidánál megvendégelt emberek zsidók voltak, az itteniek pedig különféle pogányok. A zsidó előítélet még mindig erősen munkálkodott a tanítványok szívében, és így feleltek Jézusnak: »*Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában?*« (Márk 8,4) De szavának engedelmességgel mégis előhozták, ami náluk volt: hét kenyeret és két halat. Mindenki jóllakott, s hét nagy kosár telt meg a maradékkal. Az asszonyokon és gyermekeken kívül négyezer férfit vendégelték így meg, s az emberek boldogan, hálás szívvel távoztak.» (I. m., 340. o.)

Különösen elgondolkodtató Jézus figyelme: »*Szánakozom e sokaságon...*» Megáll az ige hirdetésében, és gondoskodik a fizikai szükségletekről. Miközben az örökkévalóságról tanít, figyelemmel kíséri hallgatói testi éhségét, fáradtságát, és a segítségükre siet. Gondoskodik róluk, hogy hazamenni is legyen erejük.

Miből ad? »*Hány kenyereitek van?*» – kérdezi az értetlenül néző tanítványokat. Hét kenyér és egy kevés hal. Azt áldja meg, amink van, amit hitben a kezébe teszünk. A kevés emberiből szerez isteni hatalmával bőséget.

Jézusnál azonban a bőség sohasem pazarlás. A maradékot összeszedték, mert amiért hálákat adva imádkozott, hogy megsokasodjon, azzal hálával kell gazdálkodni is.

Jézus, bár tett csodákat, tudta, hogy a farizeusok állandó jelkívánása mögött kísértő szándék lappang. Nem véletlenül óvta tanítványait is a csodaváró lelkülettől: »*Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászától!*»

„Amikor napjainkban elhangzik az igazság üzenete, a zsidókhoz hasonlóan sokan kérik: »Mutass nekünk jelt! Tégy csodát!« Krisztus

nem művelt csodát a farizeusok követelésére. A pusztában sem tett csodát Sátán hízelkedésére. Nem részesít minket erejében önmagunk igazolására, vagy hitetlenségünk, büszkeségünk kielégítésére. Az evangélium mégsem nélküli isteni eredetének jeleit. Nem csoda-e, hogy kitörhetünk Sátán fogságából? A Sátánnal szembeni ellenségeskedés nem természetes az emberi szív számára, azt Isten kegyelme plántálja a szívbe. Amikor valaki, akit önfejű, makacs akarat tartott hatalmában, megszabadul, és teljes szívvel átadja magát Isten menyeyei küldöttei vonzásának, csoda történik – ugyanez következik be, amikor valaki súlyos csalások után megérti az erkölcsi igazságot. Valahányszor megtér egy lélek, megtanulja szeretni Istent és megtartani parancsolatait, mindannyiszor beteljesül Isten ígérete: »*Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek.*« (Ezék 36,26) Az emberi szív megváltozása, az emberi jellem átalakulása olyan csoda, amely az örökké élő, lelkek mentésén fáradozó Megváltót nyilatkoztatja ki. A következően Krisztusban élt élet nagy csoda. A Szentlélek jelenléte legyen a most és mindig megnyilvánuló jel Isten Igéjének hirdetésekor, hogy az Ige megújító erővé váljék hallgatói számára.» (I. m., 342. o.)

3 **Mi a jelentősége számunkra Jézus kérdésének: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Milyen meggyőződéséről tett bizonyosságot Péter apostol?**

Márk 8,27–29; vö. Mát 16,13–17

.....

.....

.....

.....

Jézus tudta, hogy az ellenség emberi vélemények által igyekszik befolyásolni tanítványait. Személyes meggyőződésükre kérdezett rá. Kérdése egyenes volt és félreérthetetlen, személyes számvetésre készítette követőit.

Az egyéni hitvallást nem pótolja egy csoport vagy közösség tanítása. Ha nem is mások előtt, de lelkünkben – Isten Igéjének hitbéli meg-

élése gyümölcsként – egyre pontosabb és biztosabb választ adhatunk erre a kérdésre. Bár személyesen nem teszi fel nekünk ezt a kérdést, ahogyan akkor a tanítványoknak, de kimondatlanul minden élethelyzetünkben ott van, így minden döntésünk egy-egy válasz erre a kérdésre.

Érezzük-e Krisztus kegyelmére utaltságunkat? Hiányzik-e tanácsa, jelenléte mindennapi életünkben? Akaratát keresve hozzuk-e meg döntéseinket? Fel-feltörő óemberünket lecsendesíti-e Krisztus szeretete? – Olyan kérdések ezek, amelyek mind a fő kérdésre adott bátor, hitbeli válaszból, megtapasztalásból nyerik megoldásukat: „*Te kinek mondasz engem?*”

4 Milyen részletességgel szólt tanítványainak Jézus a bekövetkezendő szenvedéseiről? Gyűjtsük össze erre vonatkozó kijelentéseit! Miért válaszolt Jézus első hallásra talán túlságosan is szigorúan Péter „jó szándékú aggodására”?

Márk 8,31–33

.....

.....

.....

„A tanítványok még mindig azt várták, hogy Krisztus földi fejedelemeként uralkodik majd... Meg sem fordult a fejükben olyan gondolat, hogy a papok és rabbik gyűlöletét sohasem győzik le, hogy Krisztust saját nemzete veti el, csalóként elítélik, gonosztevőként keresztre feszítik... Sátán megpróbálta elcsüggeszteni, küldetésétől eltéríteni Jézust, s Péter vak szeretetében a kísértésnek adott hangot. E gondolat szerzője a gonoszság fejedelme volt.” (I. m., 350–351. o.)

Az ember legjobb szándéka ellenére válhat eszközzé a rossz kezében. Ez a gondolat akár teljes kétségbeesésbe is taszíthatna bennünket, ha nem fűzné hozzá maga Jézus a magyarázatot: csak abban az esetben történhet ez meg, ha az isteni tanítást figyelmen kívül hagyva gondolkodik vagy cselekszik az ember. Péter – csakúgy, mint a többi tanítvány – a továbbiakban is számos figyelmeztetést, tanítást kapott

Mesterétől. Jézus egyenként tanácsolta tanítványait, személyes élet-útjuknak és a rájuk váró próbáknak megfelelően. Lehetőségük volt rá, hogy végiggondolják útmutatásait, s ezeknek alárendelve saját elképzeléseiket és érzelmeiket, elkerüljék a csalódásokat. Ez a lehetőség ma is adott mindannyiunk számára.

A Megváltó kemény szavakkal próbálta felrázni Pétert, figyelmeztetni veszélyes helyzetére. Rámutatott: csak az Istennel fenntartott folyamatos kapcsolat teszi lehetővé, hogy minden gondolatunk – emberi őszinteségünkön vagy jó szándékunkon túlmutatva – Isten dolgaival legyen összhangban.

5 Jézus szavai szerint milyen helyet foglal el Krisztus és az evangélium az Ő követői életében? Mi kell ahhoz, hogy örömmel tegyen le az ember akár az „egész világ megnyeréséről” is?

Márk 8,34–38

.....

.....

.....

.....

„Jézus szemében a menny nem tűnt kívánatos helynek, ha eközben mi elveszünk. A mennyei udvart elhagyva a megvetést, támadásokkal teli életet és szégyenteljes halált választotta. Ő, aki gazdag volt a mennyben a mérhetetlen kincsek között, szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi meggazdagodjunk. Azt az utat kell követnünk, amelyen Ő járt.” (I. m., 352. o.)

Krisztus útjának követése mindenkor a mások terhének, a másokért végzett szolgálat keresztjének hordozását jelenti. A döntés kétirányú: amilyen mértékben megérti és befogadja az ember Isten kegyelmét és szeretetét, olyan mértékig tud elmenni a lemondásban a világról, földi biztonságáról, vállalva a másokért élest.

„Aki Isten gyermeke, az ettől kezdve egy szemnek tekint magát a világ megmentésére lebocsátott láncban. Egy lesz Krisztussal az

Ő kegyelmi tervében, s Ő vele jár, hogy megkeresse és megmentse, aki elveszett. A keresztény embernek mindig arra kell gondolnia, hogy Istennek szentelte magát, és jellemével Krisztust kell bemutatnia a világnak. Az önfeláldozásnak, szeretetnek, együttérzésnek, amelyek Krisztus életében megnyilvánultak, újra meg kell jelenniük Isten munkásának életében.” (I. m., 353. o.)

6 Hogyan kért és kapott erősítést Jézus, közeledő szenvedéseire készülve? Mit érthetünk meg a mennyei küldöttek személyével kapcsolatban?

Márk 9,2–4,7; vö. Luk 9,18/a, 22. 28

.....
.....
.....
.....

„Alkonyodott, amikor Jézus maga mellé szólította három tanítványát, Pétert, Jakabot és Jánost. Átvezette őket a mezőkön, messze föl egy rögös ösvényen, egy csendes hegyoldalra. A Megváltó és tanítványai egész nap utaztak, tanítottak, s a hegymászás most még jobban kifárasztotta őket. Krisztus sok szenvedő testéről-lelkéről leemelte a terhet, az élet áramát adta kimerült testükbe, de Ő maga is ember, és tanítványaihoz hasonlóan most elfárasztotta ez az út... Egykor a menny szeretete és közössége vette körül, de a világban, amelyet Ő teremtett, magányos volt. Most a menny elküldte követeit Jézushoz: nem angyalokat, hanem embereket, akik elszenvedtek fájdalommal, bánatot, és együtt tudtak érezni a Megváltóval földi életének próbájában. Mózes és Illés Krisztus munkatársai voltak.” (I. m., 355., 358. o.)

Mindketten ismerték a magányt, megtapasztalták, mit jelent emberekért, tömegekért küzdeni. Ha teheték volna, életüket is odaadják mások üdvösségéért, most viszont egy ennél is hatalmasabb önfeláldozás vállalásában erősíthették Megváltójukat mint a dicsőséges második advent üdvözültjeinek előfutárai. Mózes a romolhatatlan életre ébredőket, Illés pedig a Jézust élve visszavárókat jelképezte.

JÉZUS TANÍTJA APOSTOLAIT

Olvassuk el Márk evangéliumát a 9. fejezet 14. versétől a 10. fejezet 31. verséig!

1 Hogyan nyújt bátorítást a megszállott fiú meggyógyításának története azoknak, akik lelki küzdelmeikben a hit és hitetlenség mezsgyéjén állnak? Jézus szavai szerint mitől volt sebezhető a tanítványok szolgálata és egész hitélete?

Márk 9,14–25. 28–29

.....

.....

.....

.....

„*Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk!*» (Márk 9,22) Hány bűnterhes lélek visszhangozta ezt az imát! A könyörületes Megváltó mindenkinek így válaszol: *»Ha hibeted azt, minden lehetséges a hívőnek.*» (Márk 9,23) A hit köt össze a mennyyel, ez ad erőt, hogy megbirkózzunk a sötétség erőivel. Krisztusban Isten gondoskodott eszközökről minden bűnös jellemvonásunk féken tartására, hogy ellenállhassunk bármilyen erős kísértésnek. Sokan úgy érzik, nincsen hitük, és ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalanok méltatlanságukban bízzák magukat az irgalmas Megváltó kegyelmére. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek, aki meggyógyította a betegeket és kiűzte a démonokat, amikor az embe-

rek között járt – Ő ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten igéje által születik. Ragadd meg ígérését: »Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.« (Ján 6,37) Vesd magad lábához, és kiáltsd: »Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!« (Márk 9,24) Ha ezt cselekszed, sohasem veszthetsz el, soha.

»Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bűjtölés által.« (Mát 17,24–21) Hitetlenségük, amely kizárta őket a Krisztussal fenntartható szorosabb közösségből, és felületességük, amellyel a rájuk bízott szent munkára tekintettek, okozta vereségüket a sötétség erőivel vívott küzdelemben.

...A Jézust elkísérő három tanítvány kiválasztása felkeltette a többi kilenc irigységét. Ahelyett, hogy imádkozással, Krisztus szavain elmélkedve erősítették volna hitüket, inkább csüggedésükkel, személyes sérelmeikkel foglalkoztak. A sötétségnek ebben az állapotában vállalták a küzdelmet Sátánnal... Ahhoz, hogy sikerrel kezdjenek el egy ilyen harcot, más lelkülettel kellett munkához látniuk. Hitüket meg kellett erősíteniük hő imával, bűjttel, szívbeli megalázkodással. Meg kellett szabadulniuk önző énjüktől, be kellett telniük Isten Lelkével és erejével. Komolyság, hit általi könyörgés Istenhez: kizárólag ez biztosíthatja a Szentlélek segítségét a »fejedelemségek és hatalmaságok, e világ sötétségének bírói« és a világban lakozó gonosz lelkek elleni harchoz.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 362–363. o.)

2 Hányféle módon kísérhető meg az ember önmaga nagyságának gondolatával? Gyűjtsük össze Jézus óvásait!

Márk 9,35–42. 43–50; vö. Mát 5,29–30; 1Kor 8,9–11; Róm 15,1

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„A dicsőség előtt van a megalázkodás. A menny azt a munkást választja magas poszt betöltésére, aki Keresztelő Jánoshoz hasonlóan alacsony beosztást vállal Isten előtt. A leggyermekibb tanítvány végzi Istenért a leghatékonyabb munkát. A mennyei lények azokkal tudnak együttműködni, akik nem a saját dicsőségüket keresik, hanem lelkek megmentéséért munkálkodnak. Aki mélységesen érzi az isteni segítség szükségességét, az könyörög érte, és a Szentlélek megmutatja neki Jézust... Az ég felkente a küldetésre, ott is sikert arat, ahol sok tanult, magasan képzett ember kárt vallana.

Egyetlen lelket sem szabad lebecsülni, aki hisz Krisztusban, legyen bár hite gyöngye, lépte ingatag, mint a kisgyermeké. Mindennel, ami előnyt jelent számunkra másokkal szemben – legyen az műveltség, finomság, nemes jellem, keresztényi nevelés, vallási tapasztalat –, adósak vagyunk a hátrányosabb helyzetben lévőknek, és amennyire csak erőnkől telik, szolgálunk kell őket. Ha erősek vagyunk, emeljük föl a gyengék kezét. A dicsőség angyalai, akik mindig látják a mennyei Atya arcát, örülnek, ha a kicsinyeket szolgálhatják... Különös gondjuk van azokra a remegő lelkekre, akiknek a jellemében sok kifogásolnivaló van. Az angyalok mindig ott állnak, ahol a leginkább szükség van rájuk, azokkal harcolnak, akik a legkeményebb csatát vívják az »én«-nel, akiknek körülményei a legkilátástalanabbak. Ebben a szolgálatban közreműködnek Krisztus igaz követői. Ha e kicsinyek közül az egyik csatát veszít és rosszat tesz neked, a te feladatod, hogy keresd a gyógyulását!” (I. m., 369–372. o.)

3 Mit hangsúlyozott Jézus a házasság védelmével kapcsolatban? Márk 10,2–12

.....

.....

.....

.....

.....

Jézus elkerülte a farizeusok csapdáját, és nem bocsátkozott jogértelmezési vitákba. Bár a zsidók hivatkozási alapként előszeretettel idézték a mózesi törvények ide vonatkozó rendelkezéseit, Jézus nem látta tanácsosnak a kérdés ilyen megközelítését. Kerülte a hagyományok és szabályok szerinti érvelést, miközben két dolgot félreérthetetlenül világossá tett:

1. Törvényi eszközökkel nem lehet a rosszat jóvátenni, a bűnt megteríteni. Jézus érvelésében a teremtéskor megalapozott lelki törvényszerűségekre hivatkozott. A szereteten alapuló egységről szólt, amelyre minden istenfélő embernek kötelessége törekedni.

2. Ebben a törekvésében viszont senki sincs magára hagyva. Egyedül Isten képes arra, hogy megtérést munkáljon, újra „egybeszerkeszsen” elhidegült emberi szíveket, s Neki valóban van hatalma erre, ha segítségül hívják.

Tanítványaival beszélgetve Jézus minden egyéb emberi elgondolást és rendelkezést Isten parancsolataival ellentétesnek, házasságtörésnek nevezett.

4 A gyermeki lelkület mely vonásait emelte ki Jézus tanítványai számára?

Márk 10,13–16; vö. Mát 18,1–4

.....
.....
.....
.....

Állandóan a „rangkérdés”-ről vitázó tanítványai elé Jézus több ízben is a kisgyermeket állította példaként. Márk evangélista feljegyzi, hogy egy alkalommal Jézus egyenesen „haragra gerjedt” (más fordításokban „felháborodott”) tanítványai lekezelő magatartása miatt, ahogy a gyermekekkel érkező anyákhoz viszonyultak. Határozottan rászólt tanítványaira, majd rövid, de annál maradandóbb tanítást fűzött az esethez. Méltatta azt az alázatot, ahogyan egy gyermek átérzi kicsiny-

ségét. „Úgy fogadja Isten országát”, azaz a fentről jövő tanácsot, segítséget, útmutatást, mint amely egyedüli útja az üdvösségnek. A felnőttség, a pozíció vagy megbecsülésszerzés, a természetünkkel együtt megnövő önzés ellenében csak a gyermeki alázat lelkülete védhet meg.

„Jézus tanítványai számára nem volt elegendő, hogy az Ő országa természetéről tanuljanak. Szívbeli változásra volt szükségük, amely összhangba hozza őket az alapelvekkel. Jézus magához szólított egy kisgyermeket, középre állította, majd gyengéden átölelte, és így szólt: *»Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába.«* (Mát 18,3) A kisgyermek szerénységét, önmagával nem gondolását, bízó szeretetét – ezeket a vonásokat értékeli a menny. Ezek az igazi nagyság jellemzői.” (I. m., 369. o.)

5 Mi volt az a gazdag ifjú lelkében, ami – eredeti szándékától eltérítve – végül megakadályozta, hogy Krisztus tanítványa legyen?

Márk 10,17–22. 24

.....

.....

.....

.....

„Az ifjú, aki feltette ezt a kérdést, főember volt. Nagy vagyona volt, felelős tisztséget töltött be. Láta, milyen szeretetet tanúsított Krisztus a hozzá vitt gyerekek iránt, látta, milyen gyengéden fogadta, karjába vette őket. Az ifjú szíve szeretetre gyulladt a Megváltó iránt. Szeretett volna a tanítványa lenni. Oly mélyen megindult, hogy amint Krisztus az úton haladt, utánafutott, letérdelt, és őszintén, komolyan tette föl a kérdést...

Ez a főember nagyra becsülte saját igazságosságát. Nem feltételezte, hogy bármilyen fogyatkozása volna, mégsem volt egészen elégedett magával...

Jézus ebben az ifjúban az éppen szükséges segítséget látta – amennyiben a fiatalember hajlandó együttműködni Vele üdvözítő munkájában. Ha elfogadja Krisztus irányítását, nagy erővel dolgozhat a jóért. A főember jelentős mértékben képviselhetette volna Krisztust, mert képzettsége – ha szövetséget köt a Megváltóval – lehetővé tette volna, hogy mennyei befolyást gyakoroljon az emberekre. Krisztus ismerte az ifjú jellemét, és szerette őt. A főember szívében is szeretet ébredt Krisztus iránt, hiszen a szeretet szeretetet szül. Jézus szerette volna, hogy ez az ember a munkatársa legyen. Önmagához hasonlóvá kívánta tenni, hogy Isten képmását tükrözhesse. Vágyott rá, hogy kibontakoztassa jelleme kiválóságát, és megszentelje a Mester szolgálatára...

Magas tisztsége és vagyona leplezetten rossz irányba befolyásolta jellemét. Ha ezeket ápolgatja, Isten helyét foglalják el érzelmvilágában. Akár keveset, akár sokat tart vissza Istentől, ez csökkenti erkölcsi erejét és teljesítőképességét... Nem tarthatta meg Isten parancsolatait, míg a világ foglalta el az első helyet érzelmeiben. Jobban szerette Isten ajándékait, mint magát az Adományozót.” (I. m., 436–438. o.)

Gondolkozzunk el azon, hogy vajon csak az anyagiakhoz való ragaszkodás tarthat vissza embereket Krisztus követésétől? Vajon a mi életünkben nincsenek ilyen akadályok? Nem ápolgatunk magunkban olyan gondolatokat, hogy ha csak „egy fogyatkozásunk” van, azzal együtt is üdvözülhetünk?

6 Mit mondott Jézus, könnyű vagy nehéz bemenni Isten országába? Mit ígért követőinek e földi és majdani örök életükre nézve?

Márk 10,25–27. 28–31

.....

.....

.....

.....

Jézus egyértelmű választ ad a feltett kérdésre: „*Embereknél lehetetlen.*” Emberileg reménytelen az a harc, amit az örök élet eléréséért vívunk. Csak kudarc és bukás vár az emberre, amíg szövetségre nem lép Teremtőjével. Ebben a szövetségben, Istenbe vetett hit által azonban „minden lehetséges”. Ez a szövetség kamatozik már e világban is „százannyit”, „a jövő világban pedig örök életet” azoknak, akik Krisztusért és az evangéliumért élik életüket.

„Isten saját jellemének mértékét állítja mindenki elé, aki országának alattvalója akar lenni. Csak azokat, akik Krisztus munkatársai lesznek, csak azokat, akik így szólnak: »Uram, mindenem, amim van, és minden, ami vagyok, a Tiéd«, ismeri el Isten fiainak és leányainak. Mindenkinek meg kell fontolnia, mit jelent vágyakozni a menny után, és mégis elfordulni a kiszabott feltételek miatt... A Megváltó felajánlja, hogy megosztja velünk az Isten által ránk bízott munkát. Felajánlja, hogy használjuk az Istentől kapott eszközöket, így vigyük előre művét a világban. Csak így menthet meg minket... Gyakran ellentmondást nem tűrőnek tűnik a hang, amellyel célba vesz és utasít. Nincs más út az ember megmentésére, mint hogy minden olyasmitől elszakadjon, amit ha fenntart, megrontja egész lényét.

Amikor Krisztus követői visszaadják az Úrnak, ami az Övé, kincset gyűjtenek, amelyet akkor kapnak meg, amikor hallani fogják ezeket a szavakat: »*Jól van, jó és hű szolgám... menj be a te uradnak örömébe.*« (Mát 25,23) »*Aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.*« (Zsid 12,2) Lelkeket láthat üdvözülni, örökre megmenekülni – ez az öröm lesz a jutalma mindenkinek, aki Jézus nyomába lép, a Megváltó hívására: »*Kövess engem!*« (Ján 1,44)” (I. m., 439–440. o.)

*Az e beti adomány
a magnóosztály munkáját támogatja.*

AZ UTOLSÓ ÚT JERUZSÁLEMBE

Olvassuk el Márk evangéliumát a 10. fejezet 32. versétől a 11. fejezet 26. verséig!

1 Jézus harmadszor is szólva az Őrá váró szenvedésekről, miként tárta fel ezeket még részletesebben? Miért volt a tanítványoknak szükségük erre? Mi válthatta ki utazás közben álmélgódásukat és félelmüket?

Márk 10,33–34; *vö.* Márk 8,31; 9,31

.....

.....

.....

Márk 10,32; *vö.* Márk 10,26. 29–30

.....

.....

.....

Fil 1,29

.....

.....

„Közeledett a húsvét ideje, és Jézus újból Jeruzsálem felé vette útját. Szívében az Atya akaratával összefonódó tökéletes egység békéje honolt, sietve haladt az áldozat színhelye felé. Tanítványait azonban kétség és félelem érzése kerítette hatalmába. A Megváltó *„előttük ment, ők pedig álmélkodtak, és követvén őt, féltek”* (Márk 10,32) Krisztus ismét maga köré hívta a tizenkettőt, és minden addiginál határozottabban ismertette meg velük elárultatását és szenvedéseit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 459. o.)

Jézus bizonyára nem azért beszélt még nyíltabban az Őrá váró szenvedésekről, hogy ezzel növelje a tanítványok félelmét, amely egyébként is mardosta őket. Látva lelkükben a saját várakozásuk és a kijelentett valóság közti különbséget, és az ebből fakadó nyugtalanságot, nem akarta őket felkészületlenül hagyni. Figyelmüket úgy irányította saját szenvedéseire, hogy ha a csalódástól nem is mentheti meg őket, később erősítse szívüket az emlékezés a korábban kapott tanításokra. Amiképpen Jézus minden cselekedetét értük végzi, úgy ők is élhetnek, tűrhetnek és szenvedhetnek majd Megváltójukért.

2 Miről árulkodott két tanítvány Jézushoz intézett kérése? Mi állt a többi tanítvány bosszankodásának hátterében? Mennyiben és hogyan igazolódtak később Jézus szavai: „Nem tudjátok, mit kértek!”

Márk 10,35–37; vö. 9,34

.....

.....

.....

Márk 10,38–41; vö. Csel 12,1–2; Jel 1,9

.....

.....

.....

„Nem röviddel ezelőtt hirdették-e mindenütt: *»Elközelített a mennyek országa?»* (Mát 10,7) Nem maga Krisztus ígérte-e meg, hogy sokan lesznek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal Isten országában? Nem ígérte-e meg mindenkinek, aki valamit elhagyott Őerte, hogy százannyit kap helyébe ebben az életben, és részese lesz országának? Nem adott-e a tizenkettőnek különleges ígéretet arról, hogy magas tisztséget viselhetnek országában – trónon ülve ítélik meg Izráel tizenkét törzsét? Most is azt mondta, hogy minden, ami a próféciaikban felőle megíratott, beteljesedik. Nem jövendölték-e meg a próféták a Messiás uralkodásának dicsőségét? Ezeknek a gondolatoknak a fényében az árulásra, kínoztatásra, halálra vonatkozó szavai homályosnak és valószínűtlennek tűntek. A tanítványok hitték, hogy bármilyen nehézségek jönnek is közbe, az országot hamarosan megalapítják.

...Amikor a tíz tanítvány meghallotta Jakab és János kérését, elégedetlenkedni kezdtek. Mindannyian a legmagasabb helyet szerették volna maguknak az országban, és bosszúsak voltak, amiért a két tanítvány látszólag előnyre tett szert.

...»*Megihatjátok-é a pohárt, amelyet én megiszom: és megkeresztelkedhetek-é azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem?*« (Mát 20,22) Eszükbe jutottak Jézus titokzatos szavai a próbáról, szenvedésről, mégis bizalommal felelték: *»Megtehetjük.»* (Márk 10,39) A legnagyobb megtiszteltetésnek tekintették, ha úgy bizonyíthatják hűségüket, hogy mindenben osztoznak, ami Urunk életében bekövetkezik.

...János, a szerető és szeretett tanítvány szintén aludt. Jánost ébren kellett volna tartania a Mestere iránt érzett szeretetnek. Komoly imádságának össze kellett volna kapcsolódnia azzal a könyörgéssel, amelyet szeretett Üdvözítője mondott el legnagyobb gyötrelmei idején. A Megváltó az egész éjszakát tanítványaiért mondott imádságokkal töltötte el. Imádságaiban azért könyörgött, hogy tanítványai hite ne valljon kudarcot. Ha Jézus Krisztus most újra feltette volna Jakabnak és Jánosnak azt a kérdést: *»Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom? És megkeresztelkedhetek-e azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem?»*, bizonyára nem mertek volna igennel felelni neki (Mát 20,22).

...A trón helyett a kereszt állt előtte, társaként a két gonosztevő jobb és bal keze felől. Később Jakab és János is osztozott Jézussal

a szenvedésben: egyikük – a testvérek közül elsőként – kard által pusztult el, másikuknak a leghosszabb ideig kellett elviselnie a nehéz munkát, megvetést, üldöztetést.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 459., 460–461., 594. o.)

3 Mikor és miért térhet el ennyire Isten akaratától az emberi elgondolás? Mely leckét tanulták meg a legnehezebben Jézus tanítványai, és talán mi is?

1Kor 3,3

.....

.....

Márk 10,42–45

.....

.....

.....

„Csak sokkal később, miután János a szenvedések által eggyé vált Vele, nyilatkoztatta ki az Úr Jézus, hogy milyen feltétellel lehet közeledni trónjához. Ő mondotta: *»Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyi székébe.«* (Jel 3,21) Az áll legközelebb Krisztushoz, aki legtöbbet merített önfeláldozó szeretetéből.

»A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.« (1Kor 13,4–5) Szeretet, amely a tanítványokat – Urukhoz hasonlóan – arra indítja, hogy embertársaik megmentéséért mindent feláldozzanak, ezért éljenek, dolgozzanak, és halálig kitartsanak.»

„Krisztus más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra, hanem szolgálatra hívta, az erőseket, hogy hordozzák a gyengék fogyatékoságait. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség mind nagyobb kötelezettséget ró birtoklójára embertársai szolgálatában. Krisztus legkisebb tanítványára is érvényes: *»Minden tiérettetek van.«*

(2Kor 4,15) »Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.« (Márk 10,45) Tanítványai közt Krisztus minden tekintetben gondviselő teherhordozó volt. Osztozott szegénységükben, önmegtagadást gyakorolt miattuk, előttük járt, hogy egyengesse a nehéz terepet, és nemsokára befejezi földi munkáját: leteszi életét. Annak az alapelvnek, mely szerint Krisztus cselekedett, kell mozgósítania az egyháznak – az Ő testének – tagjait. Az üdvösség terve és alapja a szeretet. Krisztus országában azok a legnagyobbak, akik az Ő példáját követik, és nyájának pásztoraiként cselekszenek.» (Ellen G. White: *Az apostolok története*, János, a szeretett tanítvány c. fejezet; *Jézus élete*, 462. o.)

4 Milyen hittel fordult Jézushoz a gyógyulást kérő Bartimeus? Kinek vallotta Őt? Hogyan lehet példa a kitartása is?

Márk 10,46–52

.....

.....

.....

.....

Luk 18,42

.....

.....

„Amikor a bűnös átérzi, hogy Megváltóra van szüksége, szíve csak akkor esedezik az után, aki segíteni tud rajta. Amikor Jézus az emberek között járt, a szegények, lesújtottak és szorult helyzetben levők követték Őt, hogy másutt nem található segítségben részesüljenek. A vak Bartimeus várákozott az út szélén. Sokáig várta, hogy találkozhassék Krisztussal. Nagy sokaság ment el mellette mindkét irányba, akik láttak ugyan, de nem vágyakoztak meglátni Jézust. Pedig a hit egyetlen tekintete megérintené Jézus Krisztus szeretetteljes szívét,

s kegyelmének áldásaiban részesítené őket. Ők azonban mit sem tudtak beteg és inséges voltukról. Nem tudták, hogy Krisztusra van szükségük. Nem így a vak ember. Neki Jézus volt az egyedüli reménysége. Amint várt és fülelt, egyszer csak sok láb dobbanását hallotta, s mohón kérdezősködött, hogy mi a sürgés-forgás oka? A közelében állók feleltek neki: A názareti Jézus halad erre. Ekkor a mély vágyakozás erejével kiáltotta: »Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!« Megpróbálták elhallgattatni, de annál hangosabban kiáltott: »Dávidnak fia, könyörülj rajtam!« Jézus meghallotta a kérést. Bartimeus állhatatos hite jutalomban részesült. Nem csupán szeme világát nyerte vissza, hanem értelmének szeme is megnyílt. Fölsírmerte Krisztusban a Megváltót, az igazság napja beragyogott a szívébe. Aki – mint a vak Bartimeus – érzi, hogy Krisztusra van szüksége, s aki olyan buzgón és elszántan kiált Krisztushoz, mint ő, az részesül majd az áldásban, amelyre lelke éhezik.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 132. o.)

5 Mit szemléltetett Jézus a fügefá megátkozásával és kiszáradásával? Milyen tanítást kívánt még nyújtani tanítványainak ezzel a példával?

Márk 11,12–14; vö. Mát 21,43; Luk 19,41–44

.....

.....

.....

.....

.....

Márk 11,20–24

.....

.....

.....

.....

.....

Jézus éhesen jött a fügefához, hogy eledelt találjon. Így jött Izráel-hez, éhesen, hogy az igazság gyümölcsseit találja meg náluk. Rájuk árasztotta ajándékait, hogy gyümölcsöt teremjenek a világ áldására. Minden lehetőséget és kiváltságot biztosított számukra, s cserébe együttérzésüket, együttműködésüket kívánta kegyelmi munkájához. Önfeláldozást és könyörületességet szeretett volna látni bennük, buzgóságot Istenért, mély lelki vágyakozást embertársaik üdvösségéért. Ha megtartották volna Isten törvényét, ugyanazt az önzetlen munkát végezték volna, amit Krisztus. Az Isten és ember iránti szeretetet azonban elhomályosította a büszkeség és önelégültség. Romlást hoztak magukra azzal, hogy nem akartak másoknak szolgálni. Isten rájuk bízta az igazság kincseit, de ők nem továbbították a világnak. A terméketlen fügefában láthatták bűnüket és annak büntetését is. A Megváltó átka nyomán elhervadt, elfonnyadt, gyökerestül kiszáradt fügefa megmutatta, mivé válik a zsidó nép, ha Isten visszavonja kegyelmét. Nem hajlandók másokat is áldásban részesíteni, tehát ezentúl ők sem kapják azt meg. Így szól az Úr: „*Romlásodra lett, Izráel.*” (Hós 13,9) A figyelmeztetés minden időre szól. Krisztus megátkozta a fát, melyet saját hatalmával teremtett – legyen ez figyelmeztetés minden egyház és minden keresztény számára. „Senki sem él Isten törvénye szerint, ha nem szolgál másoknak. Sokan nem élik Krisztus irgalmas, önzetlen életét. Egyesek, akik kiváló keresztényeknek hiszik magukat, nem értik, mit jelent Istent szolgálni. Úgy terveznek és tanulnak, ahogy nekik jólesik. Minden cselekedetükben önmagukat tartják szem előtt. Az idő csak annyiban értékes számukra, amennyiben önmaguknak gyűjthetnek. Az élet minden dolgában ezt a célt követik. Nem másoknak, hanem maguknak szolgálnak.”

„Amikor az Úr népe továbbadja a világosságot, amelyet Istentől kapott, akkor gyümölcsstermő ággá lesz. Az ilyen hívők Isten gazdag áldásában részesülnek, s gyümölcsöt teremnek. Isten kezében és a Szentlélek hatása alatt hatalmas hódítók lesznek. Folyamatosan a világ elé tárják Isten nagy jóságát, nem csupán lelki, hanem földi, ideiglenes ügyeikben is. Győzni fognak, mert Isten igazán velük van.”

„A menny és a föld minden ereje Krisztus rendelkezésére áll. Ő a nagy Orvos, akit testi vagy lelki szenvedéseink idején szólítanunk kell. A szeleken és hullámokon, valamint a démonok által megszállt emberekben Krisztus megmutatta rendíthetetlen hatalmát. Neki adták a halál és a pokol kulcsai. A hatalmasságok és az erők még akkor is Őneki voltak alárendelve, amikor megaláztatásban volt része... Miért nincs nagyobb hitünk az isteni Orvosban? Ugyanazt, amit a gutaütöttét tett, ma is megteszi azokért, akik Őhöz jönnék gyógyulásért. Nagyobb hitre van szükségünk. Riasztó számomra, amikor a hit hiányát látom népünk körében. Krisztus közvetlen közelébe kell kerülnünk, és hinnünk kell, hogy meggyógyítja testi-lelki gyengeségeinket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 491. o.; *A Te Igéd igazság*, 123. o.; *Szemlélmények I.*, 77. o.)

6 Minek a megvizsgálására szólít fel Jézus, amikor Istenhez fordulunk? Mi teheti erőtlenné az Ő ígéreteibe vetett hitünket? Mi az egyik legfőbb feltétele imáink meghallgatásának?

Márk 11,25–26

.....

.....

.....

.....

„Sokan buzgók a vallási szolgálatok terén, miközben testvéreikkel sajnálatos nézeteltérések vannak, amelyeket el kellene simítaniuk. Isten azt kívánja, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt az összhang helyreállításáért. Míg ezt meg nem teszik, nem fogadhatja el szolgálataikat. A keresztény kötelessége itt világosan kitűnik.”

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretettel szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könnyörelte, és ezzel a könnyöreltet fordul mások

felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részsültek kegyelmében. »*Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.*« (Róm 8,9) Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban.”

„Ahhoz, hogy Isten megbocsátó szeretetét elfogadhassuk és másoknak is közvetíthessük, elsősorban fel kell ismernünk Isten hozzánk való szeretetét, és hinnünk kell ebben. Sátán ezernyi cselfogással él, hogy e szeretet felismerését megakadályozza, s azt akarja elhíttetni velünk, hogy hibáink és bűneink rettenetesek. Szerinte lehetetlenség, hogy Isten a mi imáinkra figyeljen, hogy bennünket megáldjon és megmentsen. Önmagunkban valóban csak gyengeséget láthatunk, s nincs semmink, amivel jogot formálhatnánk Isten kegyelmére. Sátán erővel azt akarja velünk elhíttetni, hogy hiába fáradozunk, jellemhibáinkat megváltoztatni úgysem tudjuk. Amikor Istenhez közeledünk, az ellenség a fülünkbe súgja: »Imádnak semmi értelme sincs, mert ilyen és ilyen gonoszságokat követtél el. Vajon nem vétkeztél-e Isten ellen, s nem cselekedtél-e saját lelkiismereted szava ellen?« Mi azonban mondhatjuk neki: »*Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztított bennünket minden bűnünktől.*« (1Ján 1,7)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 255. o.; *Krisztus példázatai*, 168. o.; *Krisztus követése*, 102. o.)

JÉZUS ÉS A NÉP VEZETŐI

Olvassuk el Márk evangéliumát a 11. fejezet 27. versétől a 12. fejezet végéig!

1 Miért nem válaszolt Jézus a nép vezetőinek kérdésére? Mi volt a valódi szándékuk?

Márk 11,27–33, vö. 11,18

.....

.....

.....

.....

.....

Megbeszélendő kérdések:

- Jézus miért éppen úgy kérdezett vissza, hogy miként vélekednek Jánosról?
- Mi volt az összefüggés a két kérdés között?
- Miért volt kétszeresen is hitetlenség, hogy elfordultak Jánostól?
- Mikor nincs helye a kérdésnek vagy a kérdezésnek?

„Ezeket a szavakat Mózes mondta Izráel gyermekeinek, amikor szomjaztak a pusztában, és Mózestől követeltek vizet. Ezt kiáltották: *„Vajon köztünk van-e az Úr, vagy nincsen?!”* (2Móz 17,7) Isten csodálatosan

munkálkodott értük, a bajban mégis kételkedtek szeretetében, és bizonyítékot követeltek arra, hogy velük van. Hitetlenségükben próbára akarták tenni az Urat. Sátán Krisztust is arra biztatta, hogy ugyanezt tegye. Isten már tanúsította, hogy Jézus az Ő Fia. Most bizonyítékot kérni, vajon valóban az-e: ez Isten szavának próbára tétele, istenkísértés. Olyat kérni Istentől, amit nem ígért, ez bizalmatlanság, próbára tevés és kísértés Vele szemben. Istent nem azért kell kérnünk, hogy bizonyítsa be: megtartja-e ígéretét, hanem mert tudjuk, hogy beváltja azokat; és azért sem, hogy bebizonyítsa: szeret minket, hanem azért, mert szeret.”

„Az a kétség, amely százszázalékos bizonyítékot követel, sohasem enged utat a hitnek. A hit a bizonyosságon alapszik, nem a bizonyígtatáson. Az Úr elvárja, hogy eleget tegyünk kötelességeinknek, még akkor is, ha más hangok is szólítanak bennünket, hogy az ellenkező irányba haladjunk. Komoly figyelmet követel tőlünk az, hogy felismerjük, melyik hang származik Istentől. Álljunk ellene a bizonytalanságunknak és győzzük le! Engedelmeskedjünk a lelkiismeret szavának halogatás és megalkuvás nélkül, nehogy ellenállásunk, önző akaratunk és ösztöneink kerekedjenek felül.”

„Isten nem kívánja, hogy remetéik vagy szerzetesek legyünk, és a világtól visszavonulva szenteljük magunkat az Ő szolgálatára. Életünk legyen hasonló Krisztus életéhez, mind a magányban, mind az emberek között. Aki csupán imádkozik, de nem cselekszik, az csakhamar felhagy az imával is, vagy pedig imája külső formasággá válik. Mihelyt az emberek kivonják magukat a társadalmi életből, a keresztyént terhelő kötelezettségek és keresztthordás alól, mihelyt megszűnnek a legkomolyabban fáradozni Urukért és Mesterükért, aki értük dolgozott, bármily hűséges munkások voltak is, többé nincs miért imádkozniuk, és semmi sem készíti őket áhítatra. Imájuk egyéni és önző lesz. Nem tudnak többé az emberiség szükségleteiért, Isten országának épüléséért és a munkához szükséges erőért imádkozni.”

„A Jordánnál gyülekezők közül sokan jelen voltak Jézus keresztségénél, de az égi jelet csak kevesen látták. Keresztelő János szolgálatának ezt megelőző hónapjaiban sokan nem törődtek a bűnbánatra való felhívással. Megkeményítették szívüket, értelmük elhomályosult. Amikor Jézus keresztségekor a menny bizonyágot tett a Megváltóról,

észre sem vették. Azok a szemek, amelyek sohasem fordultak hittel ahhoz, aki láthatatlan, nem vették észre Isten dicsőségének megnyilatkozását; azok a fülek, amelyek sohasem figyeltek az Ő hangjára, nem hallották a bizonyoságtévő igéket. Így van ez most is. Krisztus és a szolgáló angyalok jelenléte sokszor megnyilvánul emberi összejöveteleken, sokan mégsem tudnak róla. Semmi szokatlant nem vesznek észre. Másoknak feltárul a Megváltó jelenléte, béke és öröm járja át szívüket, s vigaszban, bátorításban, áldásban részesülnek.”

„Van egy bizonyíték, amelyet mindenki – a legműveltebb és legtanulatlanabb is – megragadhat: ez a tapasztalatok bizonyítéka. Isten mindnyájunknak alkalmat ad, hogy ígéreteinek igazságáról meggyőződjhessünk. Meghívása így hangzik: *„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!”* (Zsolt 34,9) Ahelyett, hogy mások szavára bíznanánk magunkat, győződjünk meg róla személyesen. Az Úr megígérte: *»Kérjétek, és megkapjátok!«* (Ján 16,24), s ígéretei teljesedni fognak, mert eddig még mindig teljesedtek, tehát ezután sem csalatkozhatunk bennük. Ahogy közelegünk Jézushoz és az Ő szeretetének nagyságát szemléljük, jelenlétének világosságában eltűnnek kételyeink és lelkünk homálya.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 97., 105. o.; *Szemelvények I.*, 26. o.; *Krisztus követése*, 211–212., 220–221. o.)

2 Milyen hatást váltott ki a vezetőkben Jézus tanítása, és miért? Soroljuk fel, mi mindenből érthették meg, hogy a példázat róluk szól? Mennyiben érvényesek mindezek ránk nézve is?

Márk 12,1–12

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Krisztus megintette őket, leleplezte képmutatásukat, és megmutatta nekik tetteik biztos következményeit. Haragra gerjedtek. Szenvedtek a dorgálás miatt, amelyet nem tudtak elhallgattatni. Gyűlölték az igaz életet, amelyet Krisztus bemutatott. Látták, hogy tanításaival olyan helyzetbe hozza őket, amelyben lelepleződik önzésük, és elhatározták, hogy megölik. Gyűlölték példás megbízhatóságát, kegyességét és minden tétében megmutakozó emelkedett lelkiségét. Jézus egész élete önzésük megfeddése volt, és amikor eljött a végső próba – amelyben engedelmességükkel az örök életet vagy engedetlenségükkel az örök halál választhatták –, elvetették Izráel Szentjét.

A szőlőskertről szóló példázat nemcsak a zsidó népre vonatkozik. Számunkra is van benne tanulság. Isten korunkban is nagyszerű kiváltságokban és áldásokban részesíti egyházát, és elvárja, hogy a kapott kiváltságok és áldások arányában teremjünk gyümölcsöt. Isten drága váltságdíjat adott értünk. Csak e váltságdíj nagyságából tudunk fogalmat alkotni a belőle fakadó áldásokról. Ezen a földön, amelyet Isten Fia könnyeivel és vérével öntözött, kell megteremnünk az Éden drága gyümölcsseit. Az Igében foglalt igazságok dicső és nagyszerű voltának Isten népe életében kell megmutakoznia. Népe által akarja Krisztus kinyilatkoztatni jellemét és országának elveit.

Krisztus nagyon szeretné megtalálni szőlőskertjében a szentség és önzetlenség gyümölcsseit. Keresi benne a szeretetet és jószágot. Semmilyen művészi szépség nem érhet fel azzal a szépséggel, amelynek Krisztus képviselői természetében és jellemében meg kell mutatkozni. A kegyelem légköre, amelyben a hívők élnek, és a Szentlélek munkája, amelyet értelmükben és szívükben végez, életüket az élet illatává teszi, és Isten megáldhatja munkájukat.

Éppoly kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyei lényeknek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. Sokkal többet kellene beszélnünk életünk áldott tapasztalatairól. Amikor a Szentlélek különleges mértékben árad ránk, nagyobb örömünk lesz az Úrban és sokkal eredményesebben szolgálunk, ha beszélünk gyermekei iránti jószágról és értük tett csodáiról.” (Ellen G. White: *Krisztus példázata*, 199., 201–203. o.)

3 Milyen szándék egyesítette az egymással ellenkező pártokat Krisztussal szemben? Milyen eszközökkel és módon akarták elérni céljukat? Megjelenhet-e a mi életünkben is a hízelkedő beszéd?

Márk 12,13–17

„A papok és vezetők némán hallgatták Krisztus nyomatékos feddéseit. Nem tudták megcáfolni vádjait. Még inkább eltökélték, hogy csapdába ejtik, ezért kémeiket küldték a nyomába, *»akik igazaknak tettették magukat, hogy Őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmának«* (Luk 20,20). Nem az idős farizeusokat küldték, akikkel Jézus gyakran találkozott, hanem fiatalokat, lelkeseiket, buzgókat, akiket elgondolásuk szerint Krisztus nem ismert. Őket Heródes-pártiak kísérték, hogy hallják Krisztus szavait, és tanúskodhassanak ellene a tárgyaláson. A farizeusok és Heródes-pártiak esküdt ellenségek voltak, most azonban összefogtak Krisztus ellen. A farizeusokat mindig bosszantotta a rómaiak adószedése. Az adófizetést Isten törvényével ellentétesnek tartották. Itt volt a lehetőség, hogy törbe ejtsék Jézust.”

„Őrizkedjünk mindattól, ami büszkeséghez és önelégültséghez vezet! Ezért ne hízelegjünk, és ne dicsérgessünk! Azt is utasítsuk vissza, ha nekünk hízelegnek, vagy minket dicsérgetnek. A hízelgés Sátán műve. Ő éppúgy dolgozik hízelgéssel, mint vádaskodással és kárhozzátással. Ily módon próbálja pusztulásba sodorni az embert. Sátán eszközei azok, akik másokat dicsőítenek. Jézus Krisztus munkása utasítson el minden dicsőítést! Veszítsük szem elől az »én«-t! Egyedül Krisztust magasztaljuk! Mindenki figyelmét irányítsuk Őrá, *»aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által«* (Jel 1,5). Minden szívből Őhöz szálljon a dicséret!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 506. o.; *Krisztus példázatai*, 107–108. o.)

5 Mit feddett meg Jézus a szadduceusokban? Mely két dolog ismerete őrizhet meg a tévelygéstől?

Márk 12,18–27

„A szadduceusok azzal hízelegtek maguknak, hogy a világon a legszigorúbban ragaszkodnak az Írásokhoz. Jézus azonban megmutatta, hogy nem ismerik azok valódi értelmét. Valódi tudást csak a Szentlélek plántálhat a szívbe. Zavaros hitük és értelmi sötétségük oka Jézus szerint, hogy nem ismerik sem az Írásokat, sem Isten hatalmát. Isten titkait véges okoskodásuk keretei közé akarták szorítani. Krisztus felhívta őket: nyissák meg értelmüket a szent igazságok előtt, ez kiszélesíti látókörüket és elmélyíti tudásukat. Ezrek válnak hitetlenné, mert véges elméjük nem értheti meg Isten titkait. Nem tudják megmagyarázni az isteni erő csodás megnyilatkozásait, a gondviselést, ezért az ilyen erő bizonyítékait elutasítják, s a természet olyan működésének tulajdonítják, amit még kevésbé tudnak megmagyarázni. A bennünket körülvevő rejtélyek egyetlen kulcsa, ha felismerjük bennük Isten jelenlétét és erejét. Az embernek el kell ismernie Istent, a világegyetem Teremtőjét, aki parancsol és igazgat mindeneket. Átfogóbb ismeretre kell szert tennünk Isten jelleméről és művének titkairól.”

„Tanulmányozzuk az Igét komolyan, alaposan! Ha tétlenek vagyunk, soha nem értjük meg az igazságot. Semmilyen földi áldáshoz nem juthatunk buzgó, türelmes, kitartó erőfeszítés nélkül. Ha az ember üzleti vállalkozásaiban eredményeket akar elérni, dolgoznia kell a sikerért, és hinnie kell benne. Lelki dolgok megismerésére sem számíthatunk lelkiismeretes munka nélkül. Akik meg akarják találni az igazság kincseit, azoknak le kell ásniuk értük, mint a bányászok a földben rejtőző kincsért. A kelleetlenül, közömbösen végzett munka hiábavaló. Mind időseknek, mind fiataloknak fontos, hogy ne csak olvassa

Isten szavát, hanem teljes szívvel, buzgón kutassa, és imádkozva keresse az igazságot, mint az elrejtett kincset. Aki így cselekszik, jutalmat kap: Krisztus fogékonyabbá teszi értelmét. Üdvösségünk függ a Szentírásban foglalt igazság ismeretétől. Isten azt akarja, hogy megismerjük az igazságot. Kutasd, kutasd a drága Bibliát szomjas szívvel! Kutass, míg tapasztalod, mit jelent kapcsolatban lenni Istennel, és míg megtudod, mi az Ő akarata, mi a szándéka veled! Krisztus kinyilatkoztatta: *»Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.»* (Ján 14,13–14)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 510. o.; *Krisztus példázata*, 70. o.)

5 Milyen látást és hitet dicsért meg Jézus az Őt kérdező főemberben? Mivel bátorította további keresését?

Márk 12,28–34

„Az írástudó közel volt Isten országához, mert felismerte, hogy az igazság tettei kedvesebbek Istennek, mint az égőáldozatok és felajánlások. Fel kellett azonban ismernie Krisztus isteni jellemét, hogy hit által erőt nyerjen, és igazságot cselekedjen. A rituális szolgálat értéktelen, ha nincs kapcsolatban Krisztussal élő hit által. Még az erkölcsi törvény is elveszti célját, ha nem a Megváltóval összefüggésben értelmezik. Krisztus ismételten megmutatta, hogy Atyjának törvénye mélyebb pusztán irányadó parancsoknál. A törvényben ugyanaz az elv testesül meg, ami az evangéliumban is megnyilatkozik. A törvény rámutat az ember kötelességére, megmutatja bűneit. Krisztusra kell tekintenie megbocsátásért, erőért, hogy tehesse, amit a törvény magában foglal.”

„Ahhoz, hogy a menny jelöltjévé válhassunk, eleget kell tennünk a törvény előírásának: *»Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat,*

mint magadat.» (Luk 10,27) Erre csak akkor vagyunk képesek, ha hit által megragadjuk Krisztus igazságát. Jézust szemlélve élő és gyarapodó elvet fogadunk a szívünkbe. A Szentlélek folytatja a munkát, és a hívő kegyelemről kegyelemre, erőről erőre halad előre, jelleme megváltozik. Krisztushoz válik hasonlónak, mígnem eljut a Jézus Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Így Krisztus véget vet a bűnnek, s a hívő lelket megszabadítja a bűn cselekvésétől és hatásától.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 512–513. o.; *Szemelvények I.*, 362. o.)

6 Hogyan tanította Jézus Krisztus a templomban köréje gyűlt sokaságot?

Márk 12,35–44

- Milyen ígére hivatkozva szólt Krisztus arról, hogy a Messiás nem csupán Dávid utóda, hanem Isten Fia is?
- Hogyan leplezte le az írástudók képmutatását?
- Milyen tanulságokat érthetünk meg a szegény özvegyasszony adakozásának példájából?

„Jézus Krisztus kíméletlenül megfeddte a visszaéléseket, de vigyázott, hogy ne csökkentse a kötelességeket. Megdorgálta az önzést, amely kicsikarta és helytelenül használta fel az özvegyek és a szegények ajándékait. Ugyanakkor megdicsérte az özvegyet, aki elhozta áldozatát Isten kincstárába. Az adakozót nem fosztja meg Isten áldásától az, ha az emberek visszaélnék az adománnyal... Az özvegyasszony az adománnyal a szívét adta oda, áldozata értékét nem a pénz határozta meg, hanem az indíték: az Isten iránti szeretet, és műve iránti érdeklődés.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 530. o.)

*Az e beti adomány
a könyvterjesztő munkát támogatja.*

JÉZUS ÓVÁSAI A VÉG IDEJÉN ÉLŐ NÉPE SZÁMÁRA

Olvassuk el Márk evangéliuma 13. fejezetét!

Márk evangéliumának 13. fejezete tartalmazza az ún. nagy apokaliptikus beszédet, amelyben Jézus a végidő eseményeit, és ezek nyomán figyelmeztetéseit közölte tanítványaival. Isteni bölcsességre utal az, hogy e viszonylag rövid szakaszban Krisztus több korszak hívői számára is időszerű intéseket fogalmazott meg. Szavai vonatkoztak a Jeruzsálem pusztulása idején élő keresztényekre, a középkor üldöztetéseit megelőző „eretnekeknek” nyilvánított hívőkre, és ránk is, akik második eljövetele előtt élünk. Melyek azok az óvások, amelyekre különösen nagy hangsúlyt helyezett az Úr? Ezeket vizsgáljuk meg és gondoljuk át a héten.

1 Mire vonatkozott Jézus első figyelmeztetése? Van-e jelentősége annak, hogy ezzel kezdte beszédét?

Márk 13,5–6, vö. 21–22; Ján 15,5–6

.....
.....
.....
.....
„Meglássátok!” Vigyázzatok! Az intésnek és figyelmeztetésnek ez az alaphangja Krisztus egész beszédére jellemző marad. Jézus mint szerető szülő előre felhívja gyermekei figyelmét a veszélyre, hogy megmenekülhessenek.

„Krisztus szavai beteljesedtek. Halála és Jeruzsálem ostroma között sok hamis messiás jelent meg. Ez a figyelmeztetés azonban azoknak is szól, akik napjainkban élnek. Azok a csalások, amelyeket Jeruzsálem elpusztítása előtt vittek véghez, korszakokon át ismétlődtek, és újra meg fognak történni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 628. o. – az angol nyelvű kiadás lapszáma szerint)

Egy keresztény számára a legnagyobb veszélyt az jelenti, ha elszabad Mesterétől, ereje Forrásától és Üdvözítőjétől. Ez azonban nem csak akkor következik be, ha valaki hamis krisztus követőjévé lesz, és a Biblia igazságai helyett más tantételt kezd el vallani. Minden, ami eltávolít Tőle, ugyanezt a veszélyt hordozza magában. Ez lehet érdekből fakadó kapcsolat valami igazságtalan üggyhöz vagy személyhez, lehet elvtelenség valaki iránt érzelmekből fakadóan, de lehet csupán annak könnyelműen és felületesen vétele is, hogy valaki naponta odaszánja magát Krisztusnak és Vele élő közösségben maradjon. Mi jellemez bennünket ez utóbbi vonatkozásában? Mennyire jellemző ránk a „*teljes erőből*” (Márk 12,33) történő, minden eszközt igénybe vevő igyekezet?

„Sátán jól tudja, hogy a sötétség seregei a leggyengébb embert sem képesek legyőzni, ha Krisztusban marad. Ha Sátán megmutatja magát, ellenállásba ütközik, és alulmarad. Ezért igyekszik a kereszt katonáit kimozdítani szilárd erődükből, ő pedig lesben áll seregével, hogy elpusztítsa azokat, akik területére merészkednek. Csak akkor vagyunk biztonságban, ha alázatosan bízunk Istenben, és engedelmessékedünk minden parancsolatának.

Egy napig, de még egy óráig sincs senki biztonságban imádkozás nélkül. Különösen azért kérjünk bölcsességet az Úrtól, hogy megértjük Igéjét. Az Ige rávilágít a kísértő mesterkedéseire, és arra, hogy miként lehet legyőzni... Kutassuk a Bibliát alázatos szívvel, és soha ne felejtjük el, hogy Istenre kell támaszkodnunk!”

„Az emberek az igazság oszlopait is ki fogják kezdeni. Nem menekülhetünk meg a maró gúnyolódástól és álokoskodástól, a csalárd és bomlasztó tanításoktól, a modern hitetlenségtől. Sátán minden rendű és rangú emberhez alkalmazza kísértéseit. A tanulatlant gúnyolja és csúfolja, a művelt embert pedig tudományos ellenvetésekkel és filozofikus érvekkel támadja – mindenkit azzal a céllal, hogy kételyt és megvetést keltsen a Szentírással szemben...”

A fizikai létbizonytalanságnál azonban van szomorúbb is, amit a hívők egy részének meg kell élnie. Semmilyen emberi kapcsolat, még az egyébként legszorosabbak sem tartják vissza a gyűlölet hullámain. Történelmi példák (keresztény- és eretneküldözések, pogromok) megvizsgálása nyomán érthetővé válik, hogy az Ellenség miként éri el ezt a szomorú eredményt. A gyűlölködőknek egyrészt valamilyen érdekük fűződik ahhoz a dologhoz, amit ilyen kegyetlenül képviselnek; másrészt jogosnak és igazságosnak kell gondolniuk azt. Ez utóbbit akkor hiszik, ha sok tekintélyes ember is ugyanazt állítja. Gondoljunk végig, milyen érdekek és milyen ügy lesz az a végidőben, ami mellé emberek ilyen lelkiülettel csatlakoznak? Kik és milyen módon erősítik meg őket álláspontjukban?

„A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre. Lelkiismereti aggályukat megátalkodottságnak, konokságnak és a felsőbbség semmibevevésének bélyegzik. Állampolgári hűtlenséggel fogják vádolni őket. Az Isten törvényének kötelező érvényét megtagadó lelkesek a szószékről hirdetik majd, hogy engedelmességgel tartozunk a polgári hatalmaknak mint Istentől rendelt tekintélynek. Törvényhozó testületek és bíróságok a parancsolatok megtartóit hamis színben tüntetik fel, és elítélik. Szavaikat kiforgatják, és indítékaikat a lehető legrosszabbnak tartják.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A közelgő küzdelem c. fejelet)

Istenünk „*messziről érti gondolatainkat*”; tudja, hogyan hatnak ránk ezek a hírek, és együtt érez velünk. Ígéretekké kíván erősíteni bennünket, mivel a félelem és aggodás érzését csak az Ő gondviselésének, hatalmának és szeretetének tudata űzheti el.

3 Isten milyen szintű vezetése nyilvánulhat meg egy hívő ember életében? Miért épp a végidőben fontos ez?

Márk 13,11

Az utolsó küzdelem végső kérdése az, hogy „Mi az igazság? Ki képviseli azt valójában?” Az ellenséges, vallásilag türelmetlen helyzet miatt ennek megszólaltatására azonban ekkor már kihallgatásokon, törvényszékek előtt is lehetőség van. Minden ilyen alkalomnak nagy a téje: döntésre készíti azt, aki hallgatja. Azonban az, aki szól, nem látja át, hogy hallgatói milyen emberek. Milyen gondolatokkal küzdenek, mit éltek át eddig, mi hat rájuk a legjobban? Ezért nem a bizonyágtevésben való jártasságának, értelmi képességeinek kell irányítaniuk szavait, ezek nem elegendők.

„Krisztus szolgálainak nem kell beszéddel előre készülniük a megpróbáltatásokra. Ugy kell előkészületeket tenniük nap mint nap, hogy kincsként őrzik Isten ígéjének értékes igazságát, és imádság által erősítik lelküket. Amikor eljön a próba ideje, a Szentlélek emlékezetükbe idézi éppen azt az igazságot, amelyre szükségük van.

A mindennapi, őszinte igyekezet Isten és küldötte, Jézus Krisztus megismerésére, erőt és eredményességet ad a léleknek. A Szentírás szorgalmas kutatása által nyert tudás felvillan az emlékezetben, éppen a megfelelő időpontban. Ha viszont valaki elhanyagolta Krisztus Ígéjének megismerését, ha a próbákban soha nem fogadta el az Ő kegyelmének erejét, nem várhatja, hogy a Szentlélek emlékezetébe idézze Isten szavait. Naponta teljes ragaszkodással kell szolgálnunk Istent, és azután bízunk segítségében.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 355. o. – az angol nyelvű kiadás lapszáma szerint)

Olvaszuk el Pál példáját annak bizonyágaként, hogy az Úr a múltban miként teljesítette be szavát, és segítette meg szolgáját a római császár, Néro előtt.

„Így harcol, küzd az igazság szószólója! Hívó a hitetlenek, hűséges a hűtlenek között. Ott áll mint Isten képviselője, szava, mint a menny szózata. Hangjában, tekintetében semmi szomorúság, semmi félelem, semmi csüggedés. Ártatlanságának biztos tudatában, felővezve az igazság vértjével, ujjong, hogy Isten gyermeke. Szava győzelmi kürt-hang, mely túlharsogja a csata zaját. Hirdeti, hogy az ügy, melynek életét szentelte, az egyetlen, amely sohasem bukhat el. Ő ugyan eleshet – de az evangélium nem veszhet el. Isten él, és igazsága győz!” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 341. o.)

4 Jézus első óvásához hasonló, hangsúlyos felhívással zárta beszédét. Milyen magatartás és gondolkodásmód helyes a hívő keresztények részéről?

Márk 13,33–37,¹ vö. 13. vers; Luk 12,35–40. 45–48

.....
.....
.....
.....
.....

„Lehetetlen, hogy míg valakinek a világ szeretete és érdekei kötik le a figyelmét, s egyre növeli gazdagságát, közben mégis az ébren várakozók között lehessen, amint ezt Üdvözítőnk a lelkünkre kötötte. Csak az egyik világot biztosíthatjuk magunknak. Ahhoz, hogy elnyerjük a mennyei kincset, fel kell áldoznunk a földit. Nem nyerhetjük el mindkét világot. Mennyire elengedhetetlen, hogy folytassuk az éber virrasztást, és így elkerüljük az ellenfél csapdáit. Az ördög arra veszi rá azokat, akiknek pedig virrasztaniuk és vigyázniuk kellene, hogy egyetlen lépéssel, de közelítsenek a világhoz. Nem akarnak közelebb menni ennél, de ez az egyetlen lépés már egy lépésnyivel messzebb vitte őket Jézustól, és megkönnyítette a következő lépés megtételét – míg az egész különbség, ami köztük és a világ közt van, már csupán hitvallás, csupán név. Elveszítették különálló, szent jellegüket, s hitvallásukon kívül nem maradt semmi, ami megkülönböztetné őket a körülöttük élő, világot szerető emberektől...

1 „A négy őrvtáásra való utalás a római időmérésí rendszeret tükrözi. Az este a dél-után hat és kilenc óra közötti időszakot jelenti; az *éjféli őrvtadás* este kilenctől éjfélig tartott; a *kakasszókor* megjelölés a harmadik őrvtáásra vonatkozott (éjféltől hajnali háromig), és a reggel hajnali háromtól hatig tartott. (Az őrvtadások attól az időponttól kapták nevüket, amikor befejeződtek.) Ez eltér a zsidó időszámítási rendtől, amelyben az éjszakát három őrvtáásra osztották fel.” (A *Biblia ismerete* – kommentársorozat, VI. kötet, 241. o.)

Őrváltás őrváltás után múlt el. Legyünk azért kevésbé éberek? Semmiképpen! Sőt, még inkább szükséges az éberebb virrasztás, mert most már kevesebb idő van hátra, mint a legelső őrváltás előtt. Most már szükségszerűen rövidebb a várakozás időszaka. Ha már korábban is lankadatlan éberséggel vigyáztunk, mennyivel inkább ébren kell maradnunk a második őrség idején! A második őrváltással a harmadikhoz jutottunk el, s most már semmi mentség rá, hogy abbahagyjuk a virrasztást. A harmadik őrség megháromszorozódott lelkiismeretességet követel. Ha most nem őriznénk meg a türelmünket, ez azt jelentené, hogy összes előző, buzgó, lankadatlan őrködésünk értelmét veszíténé.

A sötétség hosszú éjjele ugyan próbára tesz, a reggel mégis könnyőreléteből késik, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elveszen, ezért hosszú a késés. Mégis, a hűségesekre a reggel érkezése, a hűtlenekre az éjjel beköszöntése vár. Várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk be, hogy valóban idegenek és vándorok vagyunk a földön...

Míg a világiak figyelme különféle vállalkozások felé fordul, a miénk szegeződjék a mennyre. Kutassa hitünk egyre mélyebben és mélyebben a mennyei kincset, Isten dicső titkait. Engedjük, hogy ránk áradjon a fény a mennyei szenthelyről, s az isteni sugarak beragyogjanak a szívünkbe...

A hívők elfordulnak a világi élvezetektől, világi hírnévtől, a gazdagság csalárdságától, és ezzel bizonyítják, hogy valóban másra várnak. Virrasztásuk megerősíti őket. Legyőzik magukban a restséget, az önzést, a könnyű élet szeretetét. A szenvedések tüze perzseli őket, ezért hosszúnak tűnik a várakozás. Olykor szomorúság vesz erőt rajtuk, s ingadozik a hitük. Mégis újra és újra legyőzik félelmeiket és kétségeiket...

Urunk azt kívánja, virrasszunk, hogy mikor megérkezik és bekopog, azonnal ajtót nyissunk neki. Az Úr áldást mond azokra a szolgálókra, akiket ébren talál. *»Felövezi magát, asztalához ülteti és figyelmesen kiszolgálja őket.«* Ki lesz az közülünk, akit a Seregek Ura így megtisztel? Készen állunk-e, hogy azonnal ajtót nyissunk és üdvözljük Őt? Virrasszatok, virrasszatok, virrasszatok!” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek II.*, 193–195. o.)

5 Csupán tájékoztató jellegűek-e Jézus szavai az események időbeli alakulásáról? Hogyan viszonyuljunk ezekhez?

Márk 13,28–31, vö. 20. vers; Ésa 26,20–21

.....

.....

.....

.....

„*Ez a nemzedék*” – olvashatjuk az Igében (pontosított fordításban). Jézus szavai elsődlegesen a beszéde és Jeruzsálem pusztulása közötti idő terjedelmét adták meg. Számunkra is támpontot nyújt azonban, hiszen más igékkal egybecsengően azt jelzi, hogy az események beteljesedése nem várat magára nagyon hosszú ideig. „A vég közel, a próbaidő lezárulóban van.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 90. o.) Egy felelősen gondolkodó keresztény elsősorban nem félelmet érez e szavak olvasásakor. Az események gyors beteljesedése Isten kegyelmét tükrözi, hiszen a pusztuló világban élő emberek számára nyomorral és szenvedéssel teli élet zárul le Jézus eljövetelével. Ekkor kezdődhet el a történelem, amelyet Isten valójában az emberiségnek szánt.

Sürgetőleg hatnak ránk Krisztus szavai, átgondolásra ösztönöznek. Miben bízunk? Mi adja az alapját annak, hogy a felmentő ítéletében reménykedünk? Hitünk komolysága? Őszinteségünk? Hitben leélt éveink? Az, hogy tudjuk: jellemünkben már valamennyire megváltoztunk? – Vagy egyes-egyedül csak az Ő kegyelmében bízunk?

6 Mi az az örömteli esemény, amelybe az előbb átgondolt történelemek torkollnak? Milyen ígérettel nyomatékosította Jézus azt, hogy szavai hiánytalanul beteljesednek?

Márk 13,24–27; Ésa 25,8–9; Márk 13,31

.....

.....

.....
.....
.....
„*Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt!*» (Ésa 60,1) A Vőlegény fogadására készülőknek szól ez az üzenet. Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; az Ő és az Atya dicsőségével. Vele jönnek a szent angyalok. Miközben az egész világot sötétség borítja, Krisztus szentjeinek lakhelyén világosság lesz, és felfogják második eljövételének első fénysugarát. A makulátlan, tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és imádják mindazok, akik szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek előle, követői örvendeznek. (...) Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a Király eljön az Ő fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmasak a mennyei lények társaságára, mert a menny a szívekben él.”

„A Megváltó minden korszakban a megpróbáltatás iskolájában nevelte és fegyelmelte választottait... Fájó élményeikből megismerték a bűn utálatosságát, hatalmát, terhét, keservét, és meggyűlöltek a bűnt. Annak a végtelen áldozatnak a tudata, amelyet a menny gyógyulásukért hozott, szégyennel tölti el őket, Isten iránt pedig olyan hálával és dicsőítéssel telik meg a szívük, ami az el nem bukott lények számára fel sem fogható. Mélységesen szeretik, mert Isten sok bűnt bocsátott meg nekik. Akik osztoztak Krisztus szenvedésében, azok részesülhetnek dicsőségében is.

Isten örökösei padlásszobákból, kunyhókból, börtönökből, vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, a föld barlangjaiból, a tenger üregeiből jönnek elő. A földön »nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve« jártak. Milliók szálltak meggyalázva a sírba, mert állhatatosan elutasították Sátán megtévesztő követeléseit. Földi bíróságok a legelvetemültebb bűnözőknek nevezték őket. De most »Isten (a) Bíró« (Zsolt 50,6), és a földi döntések visszájukra fordulnak.

»Népe gyalázatát (az Úr) eltávolítja.« (Ésa 25,8) »Hívják őket szent népek, az Úr megváltottainak.« Isten »ékességet« ad nekik »a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőség palástját a csüggedt lélek helyett« (Ésa 62,12; 61,3). Nem lesznek többé gyengék, lesújtottak, legyőzöttek és elnyomottak. Most már mindig az Úrral lesznek. A föld legnagyobb méltóságai nem viseltek gazdagabb öltözéket annál, mint amilyenben ők állnak a trón előtt. Földi uralkodók homlokára soha nem helyeztek olyan tündöklő ékességet, amilyen őket koronázza. Örökre vége szakad a fájdalomnak és a sírásnak. A dicsőség királya letöröl arcukról minden könnyet.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 290–291. o.; *A nagy küzdelem*, Isten népe megszabadul c. fej.)

AZ UTOLSÓ HÉT ESEMÉNYEI

Olvassuk el Márk evangéliumából a 14. fejezet 1–55. verseit!

1 Mit árul el Jézus emberekhez való viszonyáról az, ami a halála előtti utolsó héten történt Bethániában? Milyen tanítást nyújt ez a mi emberi kapcsolatainkra nézve?

Márk 14,3–9; vö. Luk 7,36–50; Zsolt 45,3

.....
.....
.....
.....
.....
.....

„Mária hallotta a bíráló szavakat. Szíve megremegett. Attól tartott, hogy nővére megfeddi pazarlását. A Mester is könnyelműnek tarthatja. Mentegetőzés vagy kifogáskeresés nélkül vissza akart vonulni, amikor Ura hangját hallotta: »Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt?« (Márk 14,6) Jézus látta, hogy Mária zavarba jött és elszomorodott. Tudta, hogy az asszony ezzel a szolgálattal a háláját fejezte ki, amiért megbocsátotta bűneit, ezért vigaszt akart neki nyújtani. Hangját a zúgolódás fölé emelve így szólt: »Jó dolgot cselekedett énvelem.« (Márk 14,6)

Jézus Krisztus elmondta Mária tettének jelentőségét, s ezzel többet adott, mint amennyit Ő kapott. »Mert hogy ő ezt a kenetet tes-

temre töltötte – mondta –, az én temetésemre nézve cselekedte azt.» (Mát 26,12)

Mária cselekedete éles ellentétben állt azzal, amire **Júdás** készült. Jézus metsző leckét adhatott volna annak, aki elvetette a bírálat és a gonosz gondolkodás magvát a tanítványok elméjébe. Igazságosan vádolhatta volna a vádolót. Jézus ismeri a szív indítékait, s minden tettet megért, így sötét fejezeteket tárhatott volna fel Júdás életéből a lakoma résztvevői előtt. Leleplezhette volna az áruló üres tettetését, aki ahelyett, hogy együtt érzett volna a szegényekkel, megfosztotta őket a megsegítésükre szánt pénztől. Méltatlankodást kelthetett volna vele szemben, mert Júdás elnyomta az özvegyet, az árvát, a hontalant. Ha azonban Krisztus leleplezi őt, azzal indokot szolgáltat elárulására. S hiába a tolvajlás vádja, Júdás még a tanítványok együttérzését is elnyerte volna. A Megváltó nem dorgálta meg, így elkerülte, hogy Júdás mentséget találhasson hitszegésére.

A Mária ajándékát bíráló Júdás a vendéglátó **Simont** is befolyásolta, s meglepődött Jézus viselkedésén. Sérelem érte farizeusi büszkeségét. Tudta, hogy vendégei közül sokan bizalmatlanul és nemtetszéssel tekintenek Krisztusra. Simon így szólt szívében: »Ez, ha próféta volna, tudná, ki és miféle asszony az, aki Őt illeti: hogy bűnös.« (Luk 7,39) (...)

Ahogy Nátán tette Dáviddal, Krisztus is egy példázatba rejtette szíven találó feddését. (...)

Simont megindította Jézus figyelmessége, hogy nem feddte meg nyíltan a vendégek előtt. Nem úgy bánt vele, ahogyan ő akart bánni Máriával. Láta, hogy Jézus Krisztus nem kívánta felfedni a bűnét mások előtt, hanem arra törekedett, hogy a helyzet helyes felmérésével győzze meg elméjét, s együtt érző gyengédséggel igázza le szívéét. Ha Krisztus keményen elítéli Simont, akkor annak szíve megkeményedett volna, a türelmes intés azonban meggyőzte tévedéséről. Láta a hatalmas adósságot, amellyel Urának tartozott. Büszkesége megalázkodott, megbánta bűnét, s a kevély farizeusból szerény, önfeláldozó tanítvánnyá vált.”

„Krisztus az embereket a szeretet és az odaadás kötelékeivel kapcsolta a szívéhez, és ugyanazon kötelékekkel kapcsolta őket egymáshoz is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Vacsora Simon házában c. fej.; *Előtted az élet*, 78. o.)

2 Milyen célokat kívánt betölteni Jézus az utolsó vacsorával, és az ehhez kapcsolódó eseményekkel? Milyen tanítást hordoz mindez számunkra?

Ján 13,4–5; Márk 14,18–25

.....
.....
.....
.....

„Miként tudná [Jézus] megmutatni nekik, hogy csak a szeretetből fakadó szolgálat és a valódi alázatosság az, amely létrehozza az igazi nagyságot? Miként lobbanthatná lángra szívükben a szeretetet, és miként tehetné képessé őket arra, hogy felfogják azt, amit mondani kíván nekik? (...)

Jézus tette felnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen töltötte be a szívüket. Megértették a ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták önmagukat.

...Júdás felett kimondott ítéletével Krisztusnak tanítványaival kapcsolatos kegyelmi szándéka is volt. Ezáltal feltárta előttük a Messiás voltát megkoronázó bizonyítékot. *»Megmondom néktek, mielőtt megjelenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok.«* (Ján 13,19) Ha Jézus hallgat, mintha nem lenne tudatában mindannak, ami Őrá vár, a tanítványok azt gondolhatták volna, hogy Mesterük nincs birtokában a jövőbe látás isteni képességének, s meglepve és elárulva került a gyilkos csöcselék kezébe.

Az úrvacsorai istentisztelet Krisztus második eljövetelére mutat. Krisztus arra szánta, hogy ébren tartsa a reménységet a tanítványok elméjében. (...)

Ezek azok a dolgok, amelyeket sohasem szabad elfelejtenünk. Jézus szeretetének kényszerítő erejét mindig frissen kell tartanunk emlékezetünkben. Krisztus azért szerezte az úrvacsorai istentiszteletet, hogy az beszélhessen nekünk Isten szeretetéről, amelyet Krisztusban fejezett ki irántunk. (...)

Amikor Urunk nagy áldozatáról hittel elmélkedünk, lelkünk Krisztus lelki életéhez válik hasonlóvá. A lélek erőt merít minden úrvacsorából. Az istentisztelet olyan élő kapcsolatot teremt, amely összeköti a hívőt Krisztussal, és ezáltal összeköti őt az Atyával is. Bizonyos értelemben kapcsolatot teremt Isten és a Tőle függő emberi lény között.

Amikor elfogadjuk a Krisztus megtört testét és kiontott vérét jelképező kenyeret és bort, akkor gondolatban bekapcsolódunk az egykori úrvacsorai jelenetbe, amely abban a felső helyiségben játszódott le. Áthaladunk a kerten, amelyet Jézus kínszenvedése szentelt meg, aki magára véve hordozta a világ bűneit. Tanúi leszünk annak a küzdelemnek, amellyel Jézus elnyerte Istennel való megbékélésünket. Krisztus keresztre feszítettként mutatkozik meg előttünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 644., 655., 660–661. o., az angol nyelvű kiadás lapszáma szerint)

3 Ki szakadt el Jézustól véglegesen az utolsó vacsorán? Milyen folyamat előzte meg ezt a döntést? Mire figyelmeztet ez bennünket?

Márk 14,10. 18–21; Ján 13,21–30; 13,18; vö. Zsolt 41,10

„Kétféle tapasztalat létezik. A külső látszat, és a benső munkálkodás. Júdás jellemében az isteni és az emberi is ott munkálkodott. Sátán munkálta az emberit, Krisztus az istenit. (...) Júdás azonban jelleme emberi oldalát összetévesztette vallásos érzelmeivel, s mint igen szükséges vonásokkal bánt velük. Ezzel a nézettel nyitva hagyta az ajtót Sátán előtt, aki birtokba vette őt. Ha Júdás átültette volna a gyakorlatba Krisztus tanításait, akkor teljesen Istennek szentelve szívét, átadta volna magát Neki. Keverék tapasztalata azonban tévútra vezette őt.”

„Júdás őszintén vágyakozott rá, hogy megváltozzék, és remélte, hogy Jézussal közösségben ezt el is fogja érni. Mégsem ez a vágya volt az uralkodó.”

„János is, Júdás is képviseli Krisztus hitvalló követőit. A két tanítványnak egyformán alkalma volt szemlélni és követni az isteni példaképet. Mindketten egyformán szoros kapcsolatban éltek Jézussal, kiváltságuk volt hallgatni tanításait. Mindkettőjük jelleme igen fogytékos volt, de mindketten részesülhettek az isteni kegyelemben, amely átalakíthatja tulajdonságaikat. Mialatt azonban egyikük alázatos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az Igének. Egyikük naponként meghalt »én«-jének, legyőzte a bűnt és az igazság megszentelte életét, viszont a másik tanítvány, mivel ellenállt a kegyelem átformáló erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.” (Ellen G. White, 28. kézirat, 1897; *Előtted az élet*, 89. o.; *Az apostolok története*, Átalakult élet c. feje.)

4 Miért volt Jézusnak szüksége a Getsemáne-kerti imára, hiszen korábban soha nem bizonytalanodott el abban, hogy megmenti az embert?

Márk 14,32–40; Mát 26,39. 42. 44; Luk 22,44

.....

.....

.....

.....

„Krisztus emberi természete olyan volt, mint a miénk. A szenvedést élesebben érezte, mivel lelkiismerete mentes volt a bűn szennytől. Ezért erősebben kívánta a szenvedés megszűnését, mint azt az ember megtapasztalhatná. Milyen erős volt Krisztus emberi természetének vágya, hogy elmeneküljön a megbántott Isten haragjától! Ezek a szavak fejezik ki lelke erős vágyát a gyötrellem enyhítésére: »*Atyám, ha el nem múlhatik tőlem ez a pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a Te akaratod.*« A végső válság idején, amikor Jézus szíve és lelke megszakadt a bűn terhe alatt, Isten Gábrielt küldte megerősíteni az isteni szenvedőt, hogy véráztatta ösvényét végigjárja. S miközben az angyal támogatja összeroskadó alakját, Krisztus átveszi a keserű poharat, s

beleegyezik kiivásába. Isten szenvedő Fia előtt felhangzik az elveszett és pusztuló világ jajkiáltása, s végül ezeket a szavakat szólja: »*Mind-azáltal, ha az embernek el kell vesznie, ha ki nem iszom a keserű poharat, ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd.*« (Az Idők Jelei, 1897. dec. 9.)

„Ha az emberiség Megváltója isteni ereje dacára is szükségesnek tartotta az imádságot, mennyivel inkább kellene nekünk, gyöngé, bűnös halandóknak szükségesnek tartanunk az imát, a buzgó, szüntelen könyörgést!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek II.*, 202. o.)

Jézus emberi életének legküzdelmesebb és legnehezebb eseménysorozata felé közeledett. Félelmet és menekülési kényszert ismerő emberi természetben kell majd átélnie Sátán támadását úgy, hogy közben lelkére teljes súllyal nehezedik mennyei Atyjának haragja. Jézusra azonban – velünk ellentétben – soha nem volt jellemző a felületesség és könnyelműség. Nem nyugtatta magát azzal, hogy eddig is mindent megtett az emberért, s az elkövetkező órákban is így fog cselekedni. Ezért a bekövetkező események küszöbén élete legkomolyabb imaküzdelmére szánta oda magát, hogy ezáltal hozhassa meg döntését, amelyet semmilyen bántás, megszegyenítés és fájdalom megtapasztalása során sem von majd vissza.

5 Milyen jellemhibák váltak láthatóvá Péternél és társainál az utolsó vacsorán, illetve a Getsemáne-kertben?

Márk 14,29–31; vö. Mát 5,3; Márk 14,37–38. 40

.....
.....
.....
.....

Péter és apostoltársai nem különlegesen bűnös és megátalkodott emberek voltak. Magatartásuk csupán az általános emberi viselkedés- és gondolkodásmódot tükrözi, amelyre oly jellemző a felületes nem-törődömség, könnyelműség és az önérzetesség.

„Ma is sokan vélekednek Péterhez hasonlóan, aki önhitten kijelentette, hogy nem tagadja meg Urát. Önhittségük miatt sokan könnyen esnek áldozatul Sátán mesterkedéseinek. Aki tudatában van gyöngeségének, az önmagánál nagyobb erőforrásban bíz. S amíg Istentől várja a segítséget, Sátánnak nincs hatalma rajta. A magukban bízók ellenben könnyen szenvednek vereséget. Ne feledjük, hogy ha nem engedelmessé válnak Isten intéseinek, elbukunk. Krisztus nem óvja meg a sebeketől azt, aki ok nélkül az ellenség területére lép. Engedi, hogy az önhitt, aki azt képzei, hogy többet tud Uránál, a maga képzelet erejével menjen tovább. Ezt követi a szenvedés és a tönkrement élet, majd a vereség és a halál.”

„A próba e félelmetes órájában Krisztus emberi természete erősen vágyott tanítványai együttérzésére. Másodszor is felkelt a földről, odament hozzájuk, s alva találta őket. Nem volt ez mély alvás. Szenderegtek csupán. Volt valamelyes fogalmuk Uruk gyötrelmeiről és szenvedéséről. Jézus gyöngéden följük hajolt, szeretettel, szánakozással tekintett rájuk. Az alvó tanítványokban az alvó gyülekezet képviselőit látta. Amikor virrasztaniuk kellene, szunnyadoznak.” (Ellen G. White, 115. kézirat, 1902; *Bizonyágtételek II.*, 205. o.)

6 Miről tanúskodnak azok az igék, amelyek Jézus elfogatását örökítik meg? Hogyan viszonyult Krisztus a történetekhez?

Márk 14,42. 49; Ján 18,4. 9. 11; Mát 26,53–54

.....

.....

.....

.....

„Az Úr mindnyájunk vétékét Óréa vetette.” (Ésa 53,6) Isten bűn miatti jogos haragjának terhével, a legteljesebb magány érzetével, de hitben megerősödve indult el Jézus a kereszt felé. „Krisztus kínszenvedése nem múlt el, de csüggedtsége és gyengesége megszűnt. A vihar nem csillapodott le, de a vihar célpontja, Krisztus megerősödött, hogy

szembeszálljon haragjával.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 694. o., az angol nyelvű kiadás lapszáma szerint) Nem bújt el a bekövetkezendők elől, nem hagyta, hogy az események sodorják majd Őt is előre. A legnagyobb lelki fájdalmak közepette sem engedte, hogy a körülmények erőt vegyenek rajta. Ő maga indult elfogói elé.

Habár mennyei Atyja jelenlétének és helyeslésének tudata nem erősíthette Jézust, a Szentírás igéi szilárd horgonyt jelentettek számára. Mutatták az irányt, amerre az események haladnak, s így világosságot is árasztottak az útra, amelyen Megváltónk értünk haladt végig.

*Az e heti adomány
a magnóosztály munkáját támogatja.*

JÉZUS ELÍTÉLTETÉSE ÉS MEGFESZÍTÉSE

Olvassuk el Márk evangéliumát a 14. fejezet 53. versétől a 15. fejezet 41. verséig!

1 Jézus kihallgatása során milyen eszközökhöz folyamodtak a szanhedrin tagjai?

Márk 14,55–65

.....
.....
.....
.....

Jézus elítélése mai kifejezéssel élve „konceptiós per” eredménye volt. Tehát az ítéletet előbb meghozták, majd megpróbálták olyan vádakot rábizonyítani, amelyek által halálra adhatják. Az utolsó jeruzsálemi tartózkodásakor ezért igyekeztek minden lehetséges módon kelepcebe csalni, olyan kijelentésekre készíteni, amelyeket ellene fordíthatnak. Ez a tervük azonban Jézus bölcs válaszai miatt megghiúsult. Ezután egy teljesen törvényellenes, éjszakai kihallgatáson, hamis tanúk igénybevételével folytatták le Jézus perét. Majd ezek kudarcai után, esküvel kényszerítve, Jézussal mondatták ki azt, ami szerintük istenkáromlás volt: hogy Isten Fiának vallja magát.

„A római uralom alatt a Szanhedrin nem hajthatott végre halálos ítéletet. A főtanács a fogságba vitt személyt csak kihallgathatta, ügyét megvizsgálhatta, és ítéletet hozhatott ellene, de ezt az ítéletet

a római hatóságoknak kellett megerősíteniük. Tehát szükséges volt, hogy olyan vádakot hozzanak fel és bizonyítsanak be Krisztus ellen, amelyek alapján a rómaiak gonosztevőnek tekintik majd. Olyan vádat is ki kellett találniuk, amelynek alapján Jézus a zsidók szemében is elítélendő lesz...

A kihallgatást úgy kellett vezetni, hogy a Szanhedrin tagjait egyítse Krisztus ellen. Két olyan vád volt, amelyet a papok fenn akartak tartani. Ha Jézusra rá tudnák bizonyítani azt, hogy istenkáromló, akkor a zsidók biztosan elítélnék. Ha lázításért is sikerülne Őt bűnösnek találni, akkor ezzel biztosítanák a rómaiak részéről történő elítélését...

Sok tanú volt, akik bizonyítani tudták, hogy Jézus elítélte a papokat és az írástudókat, képmutatóknak és gyilkosoknak mondta őket. A szadduceusok a farizeusokkal folytatott éles küzdelmükben hasonló kifejezéseket használtak. A rómaiak előtt az ilyen tanúskodásnak nem volt semmi súlya, semmi jelentősége, mert ők maguk is ellen-szenvvel viselkedtek a farizeusok törekvéseivel szemben. Számptalan nyilvánvaló bizonyíték volt arra, hogy Jézus nem tartotta tiszteletben a zsidók hagyományait, és nem vette figyelembe nagyon sok vallási és szertartási előírásukat...

Hamis tanúkat hoztak tehát megvesztegetés útján, akik lázadásra bujtogatással vádolták meg Jézust, és azzal, hogy külön kormányt igyekezett alakítani. Tanúskodásuk azonban homályosnak és ellentmondónak bizonyult. A kivizsgálás során saját állításaikkal is ellentmondásba kerültek. Végül is vádolói belekeveredtek ellentmondásaikba, összezavarodtak és dühbe jöttek... A kihallgatási eljárás nem jutott előbbre. Úgy látszott, hogy a papok és főemberek cselszövései kudarcot vallanak. Kajafás kétségbeesett és mindenre elszánt volt. Még egy utolsó lehetőség maradt számára: Krisztust arra kell kényszeríteni, hogy ítélje el saját magát. A főpap felkelt ítélőszékéből. Arca eltorzult a szenvedélytől. Hangja és magatartása világosan elárulta, hogy ha hatalmában lett volna, azonnal leüti az előtte álló foglyot. *»Semmit sem felelsz? – kiáltotta. – Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened?»* (Mát 26,62)

Jézus továbbra is megőrizte békességét, és hallgatott. *»Kínoztatt, pedig alázatos volt és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely*

mészárszékre vitetik és mint juh, mely megnémul az öt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!» (Ésa 53,7)

Végül Kajafás jobb kezét az ég felé emelte, és ünnepélyes eskü formájában szólította meg Jézust: »Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek Fia?« (Mát 26,63) (Ellen G. White: *Jézus élete*, 608–609. o.)

2 Hogyan érték el a nép vezetői, hogy Pilátus megerősítse az általuk hozott halálos ítéletet?

Márk 15,1–4. 9–14; Ján 19,12

.....
.....
.....
.....

Figyeljük meg azt az eltökélt igyekezetet, ahogyan először hamis vádakkal próbálták meggyőzni Pilátust arról, hogy Jézus lázadó és meg kell halnia. Majd miután látták, hogy a római helytartó nem hisz nekik, a népet zendítették fel, hogy egyhangúlag követelje Jézus megfeszítését. Legvégül pedig nyílt fenyegetéssel vették rá Pilátust, hogy hagyja helyben a halálos ítéletet. Jézus elítéltetése a legfőbb példája annak, hogy az igazság milyen könnyen válik áldozatává a sátáni törekvéseknek és eszközöknek!

Heródes Agrippa király Caligula császárnak írt levelében a következő jellemzést adta Pilátusról: „Pilátus alkata szerint hajthatatlan és kegyetlenül kemény volt. Az ő idejében besúgások, erőszakos cselekmények, rablások, megalázások, elnyomás, bírói ítélet nélküli kivégzések és elviselhetetlen szigor uralkodott Júdeában.” (Idézi G. Kroll: *Jézus nyomában*, 431. o.) A zsidó vezetők bizonyára ismerték a római helytartó jellemét, ezért úgy gondolták, könnyen véghez vihetik tervüket. Nem számítottak arra, milyen nehéz küzdelem árán vehetik majd rá ezt a kegyetlen embert, aki ártatlanok százait végeztette már ki, hogy elítélje Jézust, akit ő bűntelennek tartott.

„Pilátus nem volt igazságos és lelkiismeretes bíró, erkölcsi erő tekintetében is elég gyenge ember volt, mégis megtagadta kérésüket. Nem volt hajlandó elítélni Jézust, amíg nem sorolják fel a vádakát ellene.

A papok kényszerhelyzetben voltak. Látták, hogy vigyázniuk kell, nehogy úgy tűnjék, mintha Krisztust vallási alapon, vallási okokból tartóztatták volna le. Ha okként valami ilyennel hozakodnak elő, akkor eljárásaikat Pilátus nem találta volna fontosnak és egyáltalán őrá tartozónak. Azt a látszatot kellett kelteniük, hogy Jézus a törvény és a rend ellen munkálkodott. Így azután politikai bűnözőként lehetne elítélni.

A római kormányzat elleni lázadások és felkelések gyakoriak voltak Júdeában. Ezeket a lázongásokat a rómaiak nagyon szigorúan büntették, és a legkegyetlenebb módon végezték ki azokat, akik valamely lázadásban részt vettek. Állandóan résen voltak, hogy minden megmozdulást azonnal elnyomhassanak, ami komolyabb lázadás kitöréséhez vezethetne.

Csak néhány nappal ezelőtt a farizeusok ezzel a kérdéssel próbálták csapdába csalni Jézust: *»Szabad-e nekünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?«* (Luk 20,22) Krisztus azonban leleplezte képmutatásukat. Azok a rómaiak, akik jelen voltak ennél a beszélgetésnél, a Jézus ellen összeesküvést szövők teljes kudarcát láthatták Jézus válasza nyomán: *»Adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.«* (Luk 20,25)

A papok most azt gondolták, hogy úgy tüntetik fel a dolgot, mintha Jézus ez alkalommal azt tanította volna, amit ők akartak hallani. Legnagyobb zavarodottságukban végül hamis tanúkat hívtak segítségül, akik *»kezdték őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja«* (Luk 23,2). Három vád, és mind a három minden alap nélkül. A papok tudták ezt, de hajlandók voltak a hamis tanúvallomásra, csak hogy elérhessék céljukat.

Pilátus átlátott szándékukon. Nem hitte el, hogy a fogoly összeesküvést szőtt a kormányzat ellen. Szelíd és alázatos megjelenése egyáltalán nem volt összhangban ezzel a váddal. Pilátusnak az volt a meggyőződése, hogy itt egy aljas összeesküvést szerveztek egy ártatlan ember megsemmisítésére, aki útjában állt a zsidó főembereknek...

...Pilátus elsápadt. Egymással összeütközésbe került érzelmei megzavarták. Miközben azonban késlekedett cselekedni, a papok és a főemberek még tovább szították az emberek indulatait. Pilátust ez cselekvésre kényszerítette...

Pilátus azzal, hogy a népnek választási lehetőséget adott Barabbás és az ártatlan Krisztus között, a nép igazságérzetétől várt segítséget. Azt remélte, hogy sikerül megnyernie a nép együttérzését Krisztus számára a papok és a főemberek ellenében. Pilátus ezért a sokasághoz fordult, és így szólt az emberekhez nagy komolysággal: »*Melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek: Barabbást-e, vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak?*« (Mát 27,17)

Vadállati üvöltéshez hasonlóan hangzott fel a csöcselék válasza: »*Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást!*«... A kavargó sokaság ismét a démonokhoz hasonlóan ordította. Emberi alakban maguk a démonok voltak jelen a tömegben, és tőlük csak ez a válasz jöhetett: »*Feszíttessék meg!*« (Mát 27,22)

Pilátus zavarba jött. Nem gondolta volna, hogy ilyen messzire megy el a nép. Húzódozott attól, hogy egy ártatlan embert kiszolgáltasson a legszörnyűbb és legkegyetlenebb halálnak, amivel valakit csak sújtani lehet. Amikor egy kicsit lecsillapodott a hangorkán, az emberekhez fordult és ezt kérdezte tőlük: »*Mi rosszat cselekedett?*« (Mát 27,23) Az ügy azonban messze túlhaladta minden ésszerű érvelés határát. A csöcselék, a papok és a főemberek nem bizonyítékot akartak kapni Krisztus ártatlansága mellett, hanem Krisztus halálos ítéletének a kimondását akarták végre meghallani.

Pilátus még mindig igyekezett megmenteni Krisztust. »*Harmadszor is monda nekik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bünt nem találtam őbenne, megfenyítvén azért őt, elbocsátom.*« (Luk 23,22) Jézus szabadon bocsátásának még az említése is tízszeresére korbácsolta fel a nép örjöngését.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 638., 640. o.)

3 Milyen megaláztatásban volt része Krisztusnak az ítélet kimondása után, és hogyan viselte a testi-lelki fájaldalmakat?

Márk 15,15–24; vö. Ésa 50,6–7

A második megostoroztatás után azonban, amikor a keresztet rátették, emberi természete nem volt többé képes arra, hogy ezt a terhet is elhordozza. Ájultan esett össze a súlyos teher alatt.

Az Üdvözítőt követő tömeg látta erőtlen, tántorgó lépteit, de semmi szánalmat nem tanúsítottak iránta. Sőt kigúnyolták és ócsárolták, mert nem tudta vinni a nehéz keresztet. Újból rátették, és Jézus ismét ájultan esett a földre. Kínzói látták, hogy lehetetlen számára a további teherhordozás. Zavarban voltak, mert nem tudták eldönteni, hogyan találjanak valakit, aki továbbvinné Jézus helyett a megalázó terhet. A zsidók ezt nem teheték meg, mert tisztátalanná lettek volna, és így nem ünnepelehetik meg a húsvétot. Még a Jézust követő csöcselékből sem alázkodott meg senki annyira, hogy hordozza a keresztet.

Ekkor egy idegen, név szerint czirénei Simon, vidékről jövet öszszetalálkozott a tömeggel. Hallotta a sokasághoz tartozók gúnyolódó és gyalázkodó beszédét. Hallotta a megvetően ismételt felszólítást: »Helyet a zsidók királyának!« Megállt és megdöbbenve szemlélte ezt a jelenetet. S mivel szánalmat tanúsított, megragadták, és vállára tették a keresztet.

...Azoknak, akik keresztthalált szenvedtek, haldoklásuk közben kábító italt volt szabad felnyújtani, fájdalomérzetük enyhítésére. Ezt ajánlották fel Jézusnak is, de Ő, miután megízlelte a felnyújtott italt, visszautasította. Jézus semmi olyat nem akart elfogadni, ami elhomályosíthatta volna elméjét. Hitével szilárdan Istenbe kellett kapaszkodnia. Ez volt egyedüli ereje. Ha érzékei eltompulnak, ez előnyt jelentett volna Sátánnak.” (I. m., 642., 649–650. o.)

4 Mekkora lelki szenvedést okozhatott Jézusnak a saját népe, a sokaság és a papok gúnyolódása?

Márk 15,29–32. 35–36

.....

.....

.....

.....

„Ellenségei kitöltötték dühüket Jézuson, amint a kereszten függött. A papok, a főemberek és az írástudók összefogtak a csöcselékkal a haldokló Üdvözítő kigúnyolásában. Jézus alámerítkezésénél és megdicsőülésénél Isten hangja lett hallhatóvá, amellyel Krisztust Fiának nyilvánította. Azután, nem sokkal Krisztus elárulása előtt, az Atya ismét megszólalt és tanúbizonyságot tett Jézus Krisztus istenségéről. Azonban a keresztnél nem hallatszott hangja a mennyből. Nem hangzott el semmiféle bizonyágtevés Krisztus mellett. Egyedül szenvedte el a gonosz emberek durva bánásmódját és gúnyolódását.

»*Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!*« – gúnyolódtak (Mát 27,40). »*Tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja!*« (Luk 23,35) A kísértés pusztájában Sátán kijelentette: »*Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké!*« (Mát 4,3) »*Ha Isten Fia vagy, vedd alá magadat*« (Mát 4,6) a templom tetejéről. Sátán, angyalaival együtt emberi formában, jelen volt a keresztnél is. A főellenesség és seregei együttműködtek a papokkal és a főemberekkel. A nép tanítói arra ösztökölték a tudatlan csöcseléket, hogy támadjanak Jézus ellen, akit közülük sokan eddig még nem is láttak, és tegyenek tanúbizonyságot is ellene. Papok, főemberek, farizeusok és a megátalkodott gyülevész nép szövetségre léptek egymással és sátáni őrjöngéssel együtt támadtak Krisztus ellen. A vallási vezetők egyesültek Sátánnal és a gonosz angyalokkal, és Sátán parancsait hajtották végre.

A szenvedő és haldokló Jézus hallott minden szót, amit a papok kijelentettek: »*Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon most le a keresztről, és majd hiszünk neki!*« (Mát 27,42) Krisztus le tudott volna jönni a keresztről. Mivel azonban nem önmagát akarta megmenteni, és nem jött le a keresztről, a bűnösök reménykedhetnek bűneik bocsánatában és abban, hogy kegyelmet találjanak Istennél.

Az Üdvözítő kigúnyolásakor azok a férfiak, akik állították, hogy a prófécia értelmezői, azokat a szavakat ismételték, amelyeket a jövődőlés szerint ez alkalommal majd kimondanak. Vakságukban azonban nem vették észre, hogy a próféciaát teljesítették be.» (I. m., 655. o.)

5 Mi volt Krisztus golgotai szenvedésének mélypontja? Hogyan rejtette el Isten a jelenlétét, és mivel fejezte ki azt a „külső sötétséget”, amely a kárhozat borzalmainak jelképe?

Márk 15,33–34

.....
.....
.....
.....

„A kilencedik órában a sötétség felemelkedett az összegyűlt emberekről, csak a keresztet burkolta homály. Ez jelképezte azt a lelki kint és borzalmat, amely Jézus szívére nehezedett. Egyetlen szem sem tudott áthatolni azon a homályon, amely körülvette a keresztet, és senki sem tudta áttörni azt a még mélyebb homályt, amely beburkolta Krisztus szenvedő lelkét. Úgy látszott, hogy a haragos villámok éppen Krisztusra csaptak le, amint ott függött a kereszten. Ekkor »nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: ÉLI, ÉLI! LÁMA SABAKTANI, azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?« (Mát 27,46) Amikor a külső sötétség megsűrűsödött az Üdvözítő körül, sokan így kezdtek el kiáltozni: »A menny bosszúja van rajta! Isten haragjának nyilai találták el őt, mert Isten Fiának mondta magát!« Sokan azok közül, akik hittek Jézusban, hallották kétségbeesett kiáltását, s minden reménységüket elveszítették. Ha maga Isten is elhagyta Jézust, akkor követői kibe vethetnék bizodalmukat?» (I. m., 662. o.)

„Üdvösségünk szerzője tökéletessé lett a szenvedés által. Lelkét odaadta bűnért való áldozatul. Szükségszerűen gyűlt lelke köré a szörnyű sötétség, mert Atyja szeretete és kegyelme visszavonatot Tőle. Ő állt a bűnös helyébe... Az egyetlen Igaznak kellett elszenvednie Isten kárhoztatását és haragját, ám nem a bosszúját – hiszen Isten szíve a legnagyobb fájdalommal telt meg, amikor büntelen Fia a bűn büntetését szenvedte el. Az isteni hatalmak ilyen szétválása soha többé nem fog megtörténni az örökkévalóság korszakaiban.” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*, 7. kötet, 924. o.)

6 Milyen hitvallást fogalmazott meg a százados, aki tanúja volt Krisztus türelmes szenvedésének és halálának?

Márk 15,29

.....

.....

.....

„A keresztre feszítés napjának befejező eseményeiben Isten új bizonyítékát adta a prófécia beteljesedésének, és új tanúbizonyságát Krisztus istenségének. Amikor a sötétség felszállt a keresztről és elhangzott a haldokló Üdvözítő kiáltása, azonnal egy másik hang is hallatszott, amely ezt mondta: »*Bizony, Isten Fia volt ez!*« (Mát 27,54)

Ezeket a szavakat nem suttogva ejtették ki. Mindenki megfordult, hogy meglássa, honnan jöttek ezek a szavak. Ki volt az, aki szólt? A százados volt az, a római katona. Az Üdvözítő isteni türelme és hirtelen halála a győzelem kiáltásával az ajkán – nagy hatással volt erre a pogány emberre. A kereszten függő, összezúzott, megtört testben ez a százados felismerte Isten Fiának alakját. Nem tudta visszatartani magát attól, hogy megvallja hitét. Így Isten ismét bizonyítékot adott arra, hogy Megváltónk haláltusája nem volt hiábavaló, mert másoknak is meg kellett látniuk az igazságot. Krisztus halálának napján három férfi, akik nagyon sok mindenben különböztek egymástól, kinyilvánították hitüket. Egyik a római őrség parancsnoka volt, a másik az a férfi, akinek vinnie kellett az Üdvözítő keresztyét, és a harmadik az a tolvaj, aki mellette halt meg a kereszten.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 678. o.)

JÉZUS ELTEMETÉSE ÉS FELTÁMADÁSA

Olvassuk el Márk evangéliumát a 15. fejezet 42. versétől a 16. fejezet végéig!

1 Hogyan teljesedett az a jövendölés, hogy „*gazdagok mellé jutott kínos halál után*”? Ki temette el Jézust?

Márk 15,43. 46; vö. Ésa 53,9/a

.....
.....
.....

„Az ókorban egy halálraítélt büntetése nem ért véget azzal, hogy meghalt. A római jog ismert és alkalmazott még egy kísérő büntetést is: megtagadta a halottól a végtisztességet. Nagyon sok leírás maradt ránk, amelyek elmondják, hogy a hozzátartozóknak megtiltották a kivégzett elszármazását és tisztességes eltemetését. Külön kegy volt, ha a hatóság a holttestet kiadta a hozzátartozóknak. Ezért külön kellett kérniük, s a felségsértés bűnét kivéve általában meg is szokták kapni. A zsidók felfogása szerint a temetés annyira lényeges, hogy még a kivégzettekől sem vonták meg. A törvény úgy rendelkezett, hogy még az istenkáromlás miatt kivégzetteket is megilleti, hogy gyorsan göngyölve eltemessék őket.

Az evangélisták egybehangzó tanúsága szerint Arimateai József gondoskodott Jézus temetéséről. József, aki neve szerint a Löd melletti Arimateából való volt, tagja volt a főtanácsnak. János azt mondja róla, hogy várta Isten országát, titokban Jézus tanítványi

köréhez tartozott, de a farizeusoktól való félelmében mindaddig nem mutatta ki hogy mi lakik a szívében. Jézus halála azonban hitvallóvá tette. Bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Pilátus, a hivatalnok, pontosan tartotta magát a szabályokhoz: jelentést kért a kivégzésnél szolgálatot teljesítő tisztől. Amikor ez igazolta a Názáreti Jézus halálát, Pilátus »*odaajándékozta a holttestet Józsefnek*« (Márk 15,45).

Márk nagyon szűkszavúan mondja el az ezután történeteket: »József gyalcsot vásárolt, majd levette Jézus testét a keresztről, begöngyölte a gyalcsba, és sziklába vágott sírba helyezte, a sír bejárata elé pedig követ hengerített« (15,46).

Márk fontosnak tartja hangsúlyozni, hogy Jézus holttestét nem lökték félre valahová gyalázattal, hanem a körülményekhez képest tisztességgel helyezték sírba. A leírásból nem derül ki, hogy a gyalcs egy darab volt-e, vagy több, és hogyan használták fel. Csak ennyit mond: »begöngyölte a gyalcsba«. A görög szó, amelyet így fordítunk: »begöngyölte«, azt jelenti: »szorosán becsomagolni, befáslizni«. Tehát Márk nem állítja, hogy egyetlen gyalcslepelbe csavarták volna be Jézus testét.» (G. Kroll: *Jézus nyomában*, 475. o.)

„Pilátus teljesítette József kérését. Mialatt János Mestere temetése miatt nyugtalanzkodott, József visszatért Pilátus rendeletével Krisztus testére vonatkozóan. Nikodémus pedig mirha- és áloédvek drága keverékét hozta el (amelynek súlya körülbelül harminc kilogramm volt) Krisztus holttestének bebalzsamozására. A legtekintélyesebbek sem részesülhettek volna nagyobb tiszteletben halálukkor, egész Jeruzsálemben.

A tanítványok elámultak, amikor látták, hogy ezeknek a jómódú főembereknek éppen úgy szívügyük volt Uruk temetése, mint nekik.

Sem József, sem Nikodémus nem fogadta el az Üdvözítőt, amíg élt. Tudták, hogy egy ilyen lépés kizárja őket a szanhedrinből. Azt remélték, hogy befolyásukkal meg tudják Őt oltalmazni a szanhedrin ülésein. Egy ideig úgy látszott, hogy sikerül elérniük céljukat. A papok azonban, amikor észrevették Jézus Krisztus iránt tanúsított jóindulatukat, megghiúsították terveiket. Távollétükben ítélték el Jézust, és adták kereszthalálra.

Most, hogy Krisztus halott volt, nem rejtették többé véka alá Krisztus iránt érzett szeretetüket. Mialatt a tanítványok féltek nyíltan Krisztus követőinek mutatni magukat, József és Nikodémus bátran a segítségükre siettek. Ezeknek a gazdag és köztiszteltben álló embereknek a segítségére nagy szükség volt ezekben az órákban. Meg tudták tenni halott Mesterükért azt, ami lehetetlen volt a szegény tanítványok számára. Jómódjuk és befolyásuk nagymértékben megvédte őket a papok és a főemberek rosszindulatától.

Szelíden és tisztelettudóan, saját kezükkel vették le Jézus testét a keresztről. Együttérzésük könnyei kicsordultak szemükből, látva Jézus összezúzott és szétszagattott testét. Józsefnek volt egy új, sziklába vágott sírboltja, amelyet magának tartott fenn. Ez a sírbolt a Golgota közelében volt, és most Jézus számára készítette elő. A holttestet a Nikodémus által hozott illatos fűszerekkel együtt gondosan beburkolták egy vászonlepedőbe, és így tették a sírboltba a Megváltót.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 681–682. o.)

2 Kik voltak az elsők, akik hírt kaptak Jézus feltámadásáról? Márk 16,1–8

.....
.....
.....
.....

„Az asszonyok, akik Krisztus keresztnél álltak, órákig vigyáztak és vártak a szombat elmúlására. A hét első napján már nagyon korán útban voltak a sírbolthoz. Magukkal vitték az értékes fűszereket, hogy megkenjék az Üdvözítő testét. Nem gondoltak a feltámadására. Reménységük napja leáldozott, és sötét éjszaka telepedett a szívükre. Útközben Krisztus irgalmas cselekedeteiről és vigasztalást nyújtó szavairól beszélgettek. Erre az ígéretre azonban nem emlékeztek: »*Ismét meglátlak majd titeket.*« (Ján 16,22)

Nem volt tudomásuk arról, hogy ez éppen most következik majd be. Közeledtek a kerthez. Menet közben csak azt fontolgatták: »*Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?*« (Márk 16,3) Tudták, hogy ők nem bírják elmozdítani a követ. Mégis továbbmentek a sír felé. S az ég hirtelen lángoló dicsőséggel kivilágosodott, és ez a világosság nem a felkelő naptól volt. A föld megremegett. A sírbolthoz érve az asszonyok azt látták, hogy a nagy követ elhengerítették. A sír pedig üres volt.

Az asszonyok nem mind ugyanabból az irányból érkeztek a sírbolthoz. Mária Magdaléna volt az első, aki a helyszínre ért. Amikor látta, hogy a követ elhengerítették, sietve eltávozott, hogy megmondja a tanítványoknak. Közben más asszonyok is a kertbe érkeztek. Ők azt látták, hogy világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott. Amint a sírbolt körül álltak, hirtelen észrevették, hogy nincsenek egyedül. Egy fehér ruhába öltözött fiatal férfi ült a sírboltban. Az angyal volt, aki elhengerítette a követ. Emberi alakot öltött magára, hogy meg ne riassa Jézus barátait, de a mennyei dicsőség világossága még körülragyogta alakját. Az asszonyok megijedtek. Megfordultak, hogy elfussanak, de az angyal szavai megállították őket: »*Ne féljete! – mondta nekik. – A Názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítettett; föl-támadott, nincsen itt; ímé a hely, ahová Őt helyezték. De menjetek el, mondjátok meg az Ő tanítványainak és Péternek, hogy előttete megj Galileába.*« (Márk 16,6–7) (I. m., 695. o.)

3 Hogyan adta hírül először Jézus a tanítványainak, hogy feltámadt a halálból? Miért tett nekik szemrehányást, amikor személyesen is megjelent közöttük?

Márk 16,9–14

.....

.....

.....

.....

Feltámadása után Jézus több alkalommal is találkozott követőivel. A következő igék alapján próbáljuk meg felsorolni ezeket az alkalmakat:

Ján 20,14–16; Luk 24,13–18; 33–35; 1Kor 15,4–7

.....

.....

.....

„Feltámadása után Krisztus első munkája az volt, hogy tanítványait meggyőzze irántuk való gondoskodásának változatlanágáról, töretlen szeretetéről és gyengéd figyelméről. Be akarta nekik bizonyítani, hogy Ő az élő Üdvözítőjük, aki széttörte a halál bilincseit, és akit a halál többé nem tarthat fogságban. Tudatni akarta velük, hogy ugyanúgy szereti őket, mint amikor még velük volt szeretett Mesterükként, ezért újra és újra megjelent előttük.

»Menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy találkozzanak velem Galileában!« Amikor a tanítványok meghallották Krisztusnak erre a találkozóra tett határozott kijelentését, eszükbe jutottak a szavak, amelyeket előre szólott nekik feltámadásáról. Azonban még mindig nem tudtak megszabadulni kétségeiktől, zavarodottságuktól és kételyeiktől. Még akkor is, amikor az asszonyok elmondták nekik, hogy látták az Urat, a tanítványok nem hitték el. Azt gondolták, hogy az asszonyok valami érzéki csalódás áldozatai lettek.

...Azután a két emmausi tanítvány is elmondta a csodálatos történetet arról, miként találkoztak Jézussal. Éppen befejezték beszámolójukat, amelyről néhányan azt mondták, hogy nem hiszik el, mert túlságosan is szép ahhoz, hogy igaz lehessen, amikor íme, másvalaki állt meg előttük. Minden szem az idegenre szegeződött. Senki sem kopogtatott bebocsátásért. Lépések hangját nem hallották. A tanítványok megijedtek. Azután hallottak egy hangot, amely nem volt, nem lehetett senki másé, csak Mesterük hangja. Tisztán és világosan hangzottak ajkáról a szavak: *»Békesség néktek! – Megrémülvén pedig és félvén, azt hitték, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássá-*

tok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok, tapogassatok meg engem és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nékem van! És ezeket mondván, megmutatta nekik kezeit és lábait.» (Luk 24,36–40)

A tanítványok megpillantották a rettenetes szögekkel átütött kezeiket és lábukat. Felismerték Uruk hangját, amelyhez hasonlót sohasem hallottak. *»Mikor pedig még nem hitték az öröm miatt, és csodálkoztak, mondta nekik: Van-é itt valami ennivalótok? Ők pedig adtak neki egy darab sült halat és valami lépesmézet. Melyeket elvett és előtük evett.» (Luk 24,41–43) »Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látták az Urat.» (Ján 20,20)* Hit és öröm foglalta el a hitetlenség helyét, és olyan érzéssel, amelyet szavakkal nem lehet kifejezni, vallást tettek feltámadott Üdvözítőjük mellett.” (I. m., 707–708. o.)

4 Milyen nagy feladatot bízott tanítványaira a feltámadott Krisztus?

Márk 16,15–18

„Isten művét ki kellett terjeszteni a Föld legtávolabbi határáig. Krisztus azt mondta tanítványainak: »Tanúi lettetek életemnek, önfeláldozásomnak a világért. Láttátok fáradozásomat Izráel fiaiért. Nem jöttek hozzám, hogy életük lehessen, jóllehet a papok és főemberek mind megcselekedték velem, amit az Írások megjövendöltek. Elvetettek engem, amint a szent Írások előre megmondották – mégis kapnak majd egy másik alkalmat Isten Fia elfogadására. Láttátok, hogy mindazokat, akik hozzám jönnek és megvallják bűneiket, kész vagyok elfogadni.«

»Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.« (Ján 6,37) Mindazok, akik csak akarják, megbékülhetnek Istennel, és megkaphatják az örök életet. »Rátok, tanítványaimra bízom most az irgalmasságnak ezt az üzenetét. Először Izráelnek kell átadnotok, és azután minden

nemzetnek, nyelvnek és népnek. Mindazokat, akik hisznek Jézus Krisztusban, egy egyházba kell összegyűjtenetek.»

...A tanítványoknak ugyanazzal a hatalommal kellett bírniuk, amely Jézusé volt, hogy gyógyítani tudjanak *»a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget«* (Mát 4,23). Amikor Jézus nevében meggyógyítják a testi betegségeket, akkor Jézus gyógyító hatalmáról bizonyosságot kell tenniük a lelkek meggyógyításával. Jézus egy képességet is megígért most tanítványainak: mivel idegen országokban, más nemzetek között is prédikálniuk kell az evangéliumot, idegen nyelveken is tudnak majd szólni. Az apostolok és társaik tanulatlan emberek voltak. Pünkösöd napján a Szentlélek kitöltésével azonban beszédük – akár saját, akár idegen nyelven szóltak –, tisztává, egyszerűvé, szabatossá vált.

Krisztus így adta át tanítványainak megbízatásukat. Mindenről gondoskodott a munka folytatásához, s magára vállalta a felelősséget a munka sikeréért. Amíg tanítványai engedelmeskedtek szavának, és Vele együtt munkálkodtak, addig nem szenvedhettek kudarcot. *»Menjetek el minden néphez – parancsolta nekik. – Menjetek el a föld legtávolabbi részeig, de legyetek mindig tudatában jelenlétemnek. Dolgozzatok hittel és bizalommal, mert soha nem hagylak el benneteket.«* (I. m., 726. o.)

5 Hogyan fejeződött be Krisztus földi küldetése, miután tanítványaira bízta az evangélium továbbadását?

Márk 16,19

„Krisztus emberi alakban ment fel a mennybe. A tanítványok látták, hogy felhő fogadja be Őt. Ugyanaz a Jézus, aki velük volt, beszélgett és imádkozott, aki velük együtt törte meg a kenyeret, aki velük volt a bárkában a tavon, és velük együtt kapaszkodott fel azon a napon az Olajfák hegyének meredek oldalán – ugyanaz a Jézus most elment, hogy osztozzon Atyja királyi trónján. Az angyalok biztosították a tanítványokat arról, hogy ugyanaz a Jézus, akit láttak felmenni a mennybe, ismét eljön majd, éppen úgy, ahogyan felment.

...Fia személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az »embernek Fia« az, aki-vel megosztja a világmindenség trónját. Az »embernek Fia« az, akit »csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének« hívnak (Ésa 9,6). A VAGYOK az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki »szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott« (Zsid 7,26), nem szégyell minket testvéreinek nevezni (Zsid 2,11). Krisztusban egyesül a földi és a mennyi család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség befogadja a mennyet, a Végtelen Szeretet pedig magához öleli az emberiséget.” (I. m., 741., 17. o.)

6 Hogyan folytatták az apostolok a munkát, amelyet Jézus kezdett el az emberek között?

Márk 16,20; vö. Ján 17,18

.....

.....

.....

Rövid összefoglalása ez a kijelentés annak a kiterjedt evangéliumhirdetésnek, amelyet Jézus követői szerte a világon elvégeztek. Az apostolok cselekedeteiről szóló bibliai iratból ismerhetjük meg a tanítványok félelem nélküli, odaadó szolgálatának néhány részletét. Közülük egyesek egészen távoli vidékekre is eljutottak, és munkájuk gyümölcsként ismerhetjük ma az evangéliumot. Akkor lehetünk mi is Krisztus tanítványai, ha hozzájuk hasonlóan készek vagyunk továbbadni a ránk bízott üzenetet, és „az Úr együtt munkálkodik” velünk is.

*Az e beti adomány
a könyvterjesztő munkát támogatja.*

ÁPRILIS

1. péntek	Zsolt 119,4–6*	<i>Napnyugta: 19.10</i>
2. szombat	Péld 1,23. 25. 27–29. 33	<i>Napnyugta: 19.12</i>
3. vasárnap	Róm 14,4. 10; 12,10	
4. hétfő	1Kor 3,19–21/a; 1,25	
5. kedd	2Pét 1,19	
6. szerda	Eféz 1,17–20	
7. csütörtök	Péld 2,3–5	
8. péntek	Jer 5,1–2; 4,1–2	<i>Napnyugta: 19.20</i>
9. szombat	Ján 6,56. 63	<i>Napnyugta: 19.22</i>
10. vasárnap	Mát 23,23–24	
11. hétfő	Ésa 41,14	
12. kedd	2Tim 2,19	
13. szerda	Kol 1,9–11	
14. csütörtök	Kol 4,6; Márk 9,50/b	
15. péntek	1Tim 1,3–5	<i>Napnyugta: 19.30</i>
16. szombat	Eféz 3,20–21	<i>Napnyugta: 19.31</i>
17. vasárnap	Ésa 62,10. 12	
18. hétfő	Ésa 8,11. 13. 20	
19. kedd	Gal 3,24	
20. szerda	Zsolt 19,8–10	
21. csütörtök	Mát 10,29–31	
22. péntek	5Móz 16,20	<i>Napnyugta: 19.40</i>
23. szombat	5Móz 16,19	<i>Napnyugta: 19.41</i>
24. vasárnap	Zsolt 119,123–124	
25. hétfő	1Thessz 5,19	
26. kedd	Zsid 3,7–8/a. 12–13	
27. szerda	Jak 4,6	
28. csütörtök	5Móz 15,7–8	
29. péntek	2Kor 3,17; Péld 1,10	<i>Napnyugta: 19.50</i>
30. szombat	Ján 14,27	<i>Napnyugta: 19.51</i>

Az igéket a „*Ne félt!*” c. gyűjteményből idézzük.

MÁJUS

1. vasárnap	2Kor 5,17	
2. hétfő	Luk 18,7–8	
3. kedd	Ján 12,36	
4. szerda	Péld 4,25–27	
5. csütörtök	Róm 3,31	
6. péntek	Jel 3,19	<i>Napnyugta: 19.59</i>
7. szombat	Zsolt 60,14	<i>Napnyugta: 20.00</i>
8. vasárnap	3Ján 2; Péld 3,5. 8	
9. hétfő	2Kor 3,18	
10. kedd	Mát 25,45	
11. szerda	Zsolt 119,169	
12. csütörtök	Eféz 5,29. 31–32	
13. péntek	Jel 3,14–16	<i>Napnyugta: 20.08</i>
14. szombat	Péld 8,20	<i>Napnyugta: 20.09</i>
15. vasárnap	Zsid 4,12; Jak 4,17	
16. hétfő	Jel 3,20	
17. kedd	Zsolt 112,1. 6–8	
18. szerda	Jer 23,28–29	
19. csütörtök	Mát 19,17; Ján 15,5	
20. péntek	1Kor 7,23	<i>Napnyugta: 20.17</i>
21. szombat	Zsid 4,15	<i>Napnyugta: 20.18</i>
22. vasárnap	Mát 11,28–30	
23. hétfő	Zsid 7,25	
24. kedd	Mát 11,28; Ján 6,37	
25. szerda	Zsolt 27,4	
26. csütörtök	Péld 16,6	
27. péntek	Jak 4,5; Kol 3,5	<i>Napnyugta: 20.24</i>
28. szombat	Márk 14,38	<i>Napnyugta: 20.25</i>
29. vasárnap	Zsolt 125,1	
30. hétfő	Eféz 5,7–8	
31. kedd	Csel 17,25. 28; Zsolt 119,133	

JÚNIUS

1. szerda	Ésa 58,6–11	
2. csütörtök	1Ján 3,17–18	
3. péntek	Zsolt 127,3; Jer 13,20–21	<i>Napnyugta: 20.31</i>
4. szombat	Hós 11,7–9	<i>Napnyugta: 20.32</i>
5. vasárnap	Ésa 64,5–6; Csel 16,30–31	
6. hétfő	2Kor 4,18	
7. kedd	Fil 4,13	
8. szerda	Zsolt 34,4–6. 9–10	
9. csütörtök	Eféz 6,10	
10. péntek	Péld 23,12; Ésa 28,29	<i>Napnyugta: 20.36</i>
11. szombat	Gal 6,1	<i>Napnyugta: 20.37</i>
12. vasárnap	1Ján 3,14–15	
13. hétfő	Róm 12,16	
14. kedd	Zak 7,10; 8,17	
15. szerda	Zak 8,16	
16. csütörtök	Ján 17,15–19. 25	
17. péntek	Zsolt 119,126–129	<i>Napnyugta: 20.40</i>
18. szombat	Ján 17,21	<i>Napnyugta: 20.41</i>
19. vasárnap	Ján 16,13; 14,26	
20. hétfő	Jób 28,12–14. 20–21. 23–24. 28	
21. kedd	Fil 2,12/b–13; 2Ján 8	
22. szerda	Jel 3,17–18	
23. csütörtök	Mát 12,28–29	
24. péntek	Jer 33,3; Ésa 62,6–7	<i>Napnyugta: 20.42</i>
25. szombat	Péld 3,11; 1Sám 15,22–23. 29	<i>Napnyugta: 20.42</i>
26. vasárnap	Mát 5,23–24; Péld 28,13	
27. hétfő	Jób 42,3/b. 6/a; Péld 28,26	
28. kedd	Eféz 4,6–7. 15	
29. szerda	Márk 16,9–14	
30. csütörtök	Ésa 26,3; Jak 3,13	

A BIK KÖNYVKIADÓ AJÁNLATA

1121 Budapest, Remete u. 16/A
telefon: 06-1/391-0181; 06-20/397-6020
e-mail: bik@bibliakiado.hu
<http://www.bibliakiado.hu>

BIBLIA, FOGALMI SZÓKÖNYV, ATLASZ

Biblia – standard	1700 Ft
Biblia – kis családi	2100 Ft
Biblia – nagy családi	2900 Ft
Bibliai atlasz (<i>Magyar Bibliatársulat</i>)	2600 Ft
<i>Méret: 233x254 mm, oldal: 64, kötés: tábla</i>	
Bibliai fogalmi szókönyv	1200 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 376, kötés: tábla</i>	
Konkordancia (<i>Baranyi József</i>)	10 000 Ft
<i>Méret: 210x290 mm, oldal: 1880, kötés: tábla</i>	
„Én vagyok, ne féljete!” (Márk evangéliuma)	150 Ft
<i>Méret: 100x140 mm, oldal: 64, kötés: irkatúzott</i>	

ELLEN G. WHITE MŰVEI

A gyermeknevelés bibliai alapelvei	520 Ft
<i>Méret: 115x200 mm, oldal: 80, kötés: kartonált</i>	
A megváltás története	1580 Ft
<i>Méret: 147x218 mm, oldal: 336, kötés: tábla</i>	
A nagy Orvos lábnymán	1470 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 400, kötés: tábla</i>	
Az apostolok története	1300 Ft
<i>Méret: 138x199 mm, oldal: 414, kötés: kartonált</i>	
Az evangélium szolgálái	990 Ft
<i>Méret: 146x204 mm, oldal: 336, kötés: tábla</i>	
Bizonyágtételek prédikátoroknak	1200 Ft
<i>Méret: 207x290 mm, oldal: 204, kötés: kartonált</i>	
Bizonyágtételek V. kötet	1700 Ft
<i>Méret: 148x208 mm, oldal: 536, kötés: tábla</i>	
Bizonyágtételek VII. kötet	800 Ft
<i>Méret: 143x203 mm, oldal: 228, kötés: kartonált</i>	
Ellen G. White gondolatai a hitről (<i>angol–magyar</i>)	1960 Ft
<i>Méret: 153x233 mm, oldal: 336, kötés: kartonált</i>	

Étrendi és táplálkozási tanácsok	1370 Ft
<i>Méret: 148x209 mm, oldal: 392, kötés: tábla</i>	
Hit, remény, cselekvő szeretet	600 Ft
<i>Méret: 114x180 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Gondolatok a Hegyi beszédről	600 Ft
<i>Méret: 130x195 mm, oldal: 142, kötés: kartonált</i>	
Gyermeknevelés	1400 Ft
<i>Méret: 143x201 mm, oldal: 408, kötés: kartonált</i>	
Igehirdetések és beszédek II.	600 Ft
<i>Méret: 142x200 mm, oldal: 256, kötés: kartonált</i>	
Jézus élete	1950 Ft
<i>Méret: 148x211 mm, oldal: 808, kötés: tábla</i>	
Kiben bízhatunk? (válogatás)	800 Ft
<i>Méret: 128x200 mm, oldal: 242, kötés: kartonált</i>	
„Készítsétek az Úrnak útját!”	140 Ft
<i>Méret: 145x204 mm, oldal: 36, kötés: irkatüzött</i>	
Korszakok nyomában	1100 Ft
<i>Méret: 117x181 mm, oldal: 616, kötés: kartonált</i>	
Krisztus példázatai	1520 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 320, kötés: tábla</i>	
Krisztushoz vezető lépések	550 Ft
<i>Méret: 129x198 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Levelek szerelmes fiataloknak	270 Ft
<i>Méret: 143x205 mm, oldal: 80, kötés: irkatüzött</i>	
Ne állj be a sorba!	590 Ft
<i>Méret: 131x202 mm, oldal: 104, kötés: kartonált</i>	
Passió	390 Ft
<i>Méret: 133x195 mm, oldal: 144, kötés: kartonált</i>	
Pátriárkák és próféták	1800 Ft
<i>Méret: 144x207 mm, oldal: 696, kötés: tábla</i>	
Próféták és királyok	1520 Ft
<i>Méret: 150x212 mm, oldal: 496, kötés: tábla</i>	
Szemelvények Ellen G. White írásaiból I.	1470 Ft
<i>Méret: 146x202 mm, oldal: 424, kötés: tábla</i>	
Szemelvények Ellen G. White írásaiból II.	1470 Ft
<i>Méret: 146x202 mm, oldal: 496, kötés: tábla</i>	
Tanácsok a gyülekezeteknek	1050 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 424, kötés: tábla</i>	
Üzenet az ifjúságnak	1100 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 264, kötés: kartonált</i>	

BIBLIAI IRODALOM, ÍRÁSMAGYARÁZAT

A Filemonhoz írt levél (<i>Várkonyi András</i>)	430 Ft
<i>Méret: 140x201 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
A kereszt és árnyéka (<i>Stephen N. Haskell</i>)	1400 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 280, kötés: kartonált</i>	
A kis szarv Dániel könyve 8. fejezetében (<i>Reuben L. Hilde</i>)	460 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 64, kötés: kartonált</i>	
A legnagyobb kérések (<i>Reisinger János</i>)	500 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 120, kötés: kartonált</i>	
A szeretet művészete a Biblia tükrében (<i>Soós Attila</i>)	790 Ft
<i>Méret: 129x200 mm, oldal: 214, kötés: kartonált</i>	
A világ útvesztője és a szív paradicsoma (<i>J. A. Comenius</i>)	400 Ft
<i>Méret: 101x176 mm, oldal: 228, kötés: tábla</i>	
Az ószövetségi szentély és az evangélium (<i>M. L. Andreassen</i>)	2100 Ft
<i>Méret: 138x199 mm, oldal: 336, kötés: tábla</i>	
Bibliai próféciaik korunkról (<i>Reisinger János</i>)	600 Ft
<i>Méret: 147x208 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Ezen a kösziklán (<i>Reisinger János</i>)	300 Ft
<i>Méret: 139x197 mm, oldal: 28, kötés: irkatüzött</i>	
Habakuk könyve (<i>Vankó Zsuzsa</i>)	150 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 30, kötés: irkatüzött</i>	
„Hallass örömet velem!” (<i>Kökényes Zsuzsa</i>)	300 Ft
<i>Méret: 139x190 mm, oldal: 56, kötés: irkatüzött</i>	
Hogyan küzdött Jézus? (<i>Reisinger János</i>)	420 Ft
<i>Méret: 141x204 mm, oldal: 72, kötés: kartonált</i>	
Isten küldött egy embert (<i>C. B. Haynes</i>)	580 Ft
<i>Méret: 150x219 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Jézus boldogmondásai (<i>Reisinger János</i>)	340 Ft
<i>Méret: 138x200 mm, oldal: 38, kötés: irkatüzött</i>	
Kommentár Pál apostol	
Thesszalonikabeliekhez írt leveleihez (<i>Kálvin János</i>)	1350 Ft
<i>Méret: 142x220 mm, oldal: 128, kötés: tábla</i>	
Te is járhatsz a vízen! (<i>Thomas Davis</i>)	180 Ft
<i>Méret: 114x193 mm, oldal: 80, kötés: kartonált</i>	

TANULMÁNYOK

A kálvinista kereszt (<i>Móricz Zsigmond</i>)	350 Ft
<i>Méret: 143x204 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
A pápaság mint ökumenikus probléma (<i>Vankó Zsuzsa</i>)	150 Ft
<i>Méret: 139x199 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	

A polgári kormányzat és a vallás (Alonso T. Jones)	150 Ft
<i>Méret: 116x188 mm, oldal: 64, kötés: kartonált</i>	
A vasárnapkérdés (szerkesztette: Reisinger János)	200 Ft
<i>Méret: 145x205 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Arany János és az evangélium (Podmaniczky Pálné)	300 Ft
<i>Méret: 144x204 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
Erkölcs és iskola (Babits Mihály)	280 Ft
<i>Méret: 144x204 mm, oldal: 32, kötés: irkatüzött</i>	
Ezredforduló vagy korszakforduló? (Vankó Zsuzsa)	500 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 84, kötés: kartonált</i>	
Hit vagy hagyomány? (Reisinger János)	250 Ft
<i>Méret: 144x205 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Isten, ki vagy? (Vankó Zsuzsa)	440 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	
Kis eszmetörténet (Reisinger János)	400 Ft
<i>Méret: 142x207 mm, oldal: 64, kötés: irkatüzött</i>	
Kis káté (Vankó Zsuzsa)	700 Ft
<i>Méret: 143x200 mm, oldal: 384, kötés: kartonált</i>	
Legyőzhető-e a depresszió? (Matus István–Reisinger János)	200 Ft
<i>Méret: 143x203 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Levél a vallási türelemről (John Locke)	240 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 88, kötés: irkatüzött</i>	
Megelőzhető-e az AIDS? (Stuart Angus)	220 Ft
<i>Méret: 143x202 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
Mi az ökumenizmus? (Vankó Zsuzsa)	150 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 24, kötés: irkatüzött</i>	

A BIBLIA... SZOROZAT

Reisinger János:

A Biblia a bűnrendezésről	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia a gyógyításról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia a halálról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 20, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia az álmokról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia az angyalokról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 20, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia az istenismeretről	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	

A Biblia az ökológiai válságról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia a Sátánról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 24, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia a házasságról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 20, kötés: irkatüzött</i>	

TUDOMÁNY, RÉGÉSZET, TÖRTÉNELEM

A bibliai régészet XX. század eleji felfedezései (<i>Siegfried Horn</i>)	480 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 56, kötés: irkatüzött</i>	
A régészet regénye (<i>C. R. Ceram</i>)	2700 Ft
<i>Méret: 168x238 mm, oldal: 336, kötés: kartonált</i>	
A szombat története (<i>John N. Andrews</i>)	2500 Ft
<i>Méret: 165x248 mm, oldal: 368, kötés: tábla</i>	
A teremtés bibliai tanúságtétele (<i>Werner Gitt</i>)	600 Ft
<i>Méret: 134x204 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
A tudomány felfedezi Istent (<i>ÉRTEM Munkacsoport</i>)	1450 Ft
<i>Méret: 137x194 mm, oldal: 232, kötés: kartonált</i>	
Constantinus császár adománylevele (<i>szerkesztette: Piti Ferenc</i>)	250 Ft
<i>Méret: 144x205 mm, oldal: 32, kötés: irkatüzött</i>	
Csodálatos Kumrán (<i>Alexander Schick</i>)	2750 Ft
<i>Méret: 192x265 mm, oldal: 160, kötés: tábla</i>	
Gyökereink (<i>Ariel A. Roth</i>)	1520 Ft
<i>Méret: 156x225 mm, oldal: 424, kötés: kartonált</i>	
Kezdetben (<i>Egerváriné Árvai Márta</i>)	330 Ft
<i>Méret: 130x198 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	

MŰVÉSZETTÖRTÉNET

Az én hangszerem az orgona (<i>Lehotka Gábor</i>)	1000 Ft
<i>Méret: 200x224 mm, oldal: 160, kötés: tábla</i>	
Művészettörténet képekben (<i>Szabó Attila</i>)	2700 Ft
<i>Méret: 162x234 mm, oldal: 222, kötés: tábla</i>	
Művészettörténet vázlatokban (<i>Szabó Attila</i>)	1900 Ft
<i>Méret: 155x229 mm, oldal: 228, kötés: kartonált</i>	

ÉLETMÓD- ÉS SZAKÁCSKÖNYVEK

A néma járvány: csontritkulás (<i>Tóth Gábor</i>)	470 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 72, kötés: irkatüzött</i>	
A természetgyógyászat miniencklopédiája (<i>dr. Bukovsky Igor</i>)	550 Ft
<i>Méret: 146x205 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	

Allergia- és Candida-kalauz (Tóth Gábor)	1490 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 288, kötés: kartonált</i>	
Döntő bizonyíték (dr. Neil Nedley)	4500 Ft
<i>Méret: 205x259 mm, oldal: 544, kötés: tábla</i>	
Élelmiszereink árnyoldalai (Tóth Gábor)	1200 Ft
<i>Méret: 142x200 mm, oldal: 224, kötés: kartonált</i>	
Életmód-változtatás hétről hétre (Aileen Ludington–Hans Diehl)	790 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 192, kötés: kartonált</i>	
Génháború (Tóth Gábor)	990 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 160, kötés: kartonált</i>	
Gyógyulás és gyógyítás (Tóth Gábor)	590 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Házi gyógymódok (dr. Calvin Thrash–dr. Agatha Thrash)	1040 Ft
<i>Méret: 205x285 mm, oldal: 168, kötés: kartonált</i>	
Mérlegen a vegetarianizmus (Reisinger Orsolya)	800 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 136, kötés: kartonált</i>	
NO DROG! (Benkő Noémi)	700 Ft
<i>Méret: 141x201 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Új életforma (J. D. Pamplona Roger)	1840 Ft
<i>Méret: 167x242 mm, oldal: 192, kötés: tábla</i>	
Szakácskönyvek:	
A Biblia a helyes táplálkozásról (Balázs Katalin–Kiss Balázs)	1300 Ft
<i>Méret: 208x146 mm, oldal: 160, kötés: spirál</i>	
Főzzünk egészségesen, finomat! (Monostori Mária)	1600 Ft
<i>Méret: 142x205 mm, oldal: 132, kötés: spirál</i>	
Reformkonyha	480 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 88, kötés: irkatüzött</i>	

CSALÁDI ÉLET

Boldog házasság – hogyan? (Harold Shryock)	420 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 160, kötés: kartonált</i>	
Hazafelé (Soósné Szász Ágnes)	690 Ft
<i>Méret: 132x202 mm, oldal: 124, kötés: kartonált</i>	
Létkérdések és emberi kapcsolatok (Szabó Attila)	1500 Ft
<i>Méret: 157x231 mm, oldal: 248, kötés: kartonált</i>	
Szerelemről minden házaspárnak (dr. Ed Wheat–Gloria Okes Perkins)	1300 Ft
<i>Méret: 142x197 mm, oldal: 320, kötés: kartonált</i>	
Van-e keresztyén pedagógia? (Pálhegyi Ferenc)	240 Ft
<i>Méret: 148x209 mm, oldal: 24, kötés: irkatüzött</i>	

GYERMEK- ÉS IFJÚSÁGI IRODALOM

16 részes tanulmányosorozat	200–200 Ft
(1. Az emberiség őstörténete, 2. Az ősatyák története, 3. Mózes élete,	
4. A honfoglaló Izráel, 5. Sámuel és Saul élete, 6. Dávid élete,	
7. Salamon élete, 8. Illés és Elizeus élete, 9. A megosztott királyság,	
10. A hetvenéves babiloni fogság, 11–14. Jézus élete I–IV.,	
15. Jézus tanítványai, 16. Pál apostol élete)	
<i>Méret: 167x241 mm, oldal: 80–104, kötés: irkatüzött</i>	
A róka nyomában (<i>Marion Gitt</i>)	400 Ft
<i>Méret: 124x183 mm, oldal: 72, kötés: kartonált</i>	
A szivárvány színei	550 Ft
<i>Méret: 162x240 mm, oldal: 80, kötés: irkatüzött</i>	
Az egészségem titkai (kifestő)	300 Ft
<i>Méret: 153x217 mm, oldal: 32, kötés: irkatüzött</i>	
Az özönvíz (kifestő)	300 Ft
<i>Méret: 167x234 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Bibliai jellemtulajdonságok	300 Ft
<i>Méret: 227x167 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
Bibliai kifestő	300 Ft
<i>Méret: 167x230 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Bibliai olvasókönyv (<i>Reisinger János</i>)	440 Ft
<i>Méret: 139x204 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Bibliai történetek	350 Ft
<i>Méret: 239x165 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	
Életed forrása (mindennapi gondolatok)	1650 Ft
<i>Méret: 143x201 mm, oldal: 408, kötés: kartonált</i>	
Énekgyűjtemény gyermekeknek	685 Ft
<i>Méret: 201x141 mm, oldal: 88, kötés: irkatüzött</i>	
Fehérke (<i>Farkas Jánosné</i>)	600 Ft
<i>Méret: 162x237 mm, oldal: 56, kötés: kartonált</i>	
Ha az állatok beszélni tudnának (<i>W. Gitt–K. H. Vanheiden</i>)	500 Ft
<i>Méret: 109x167 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Kincsek a tengernél (<i>Sally Streib</i>)	620 Ft
<i>Méret: 146x204 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Lépések a boldogság felé	150 Ft
<i>Méret: 227x166 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
Misi azt kérdezi, miért...? (<i>Sally Pierson Dilloh</i>)	620 Ft
<i>Méret: 130x201 mm, oldal: 176, kötés: kartonált</i>	
Példázatban mondottam	150 Ft
<i>Méret: 232x168 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	

BIBLIAI GONDOLATOK MINDEN NAPRA

„Felettébb tiszta a Te beszéded”	1100 Ft
<i>Méret: 118x169 mm, kötés: kartonált</i>	
„Istenünk beszéde mindörökre megmarad”	1400 Ft
<i>Méret: 147x210 mm, oldal: 376, kötés: tábla</i>	
„Ne félj!” I–II.	550-550 Ft
<i>Méret: 120x167 mm, kötés: kartonált</i>	

HITÉLETI KÖNYVEK

A keresztyén növekedésről (<i>Reisinger János</i>)	100 Ft
<i>Méret: 133x193 mm, oldal: 24, kötés: irkatüzött</i>	
Akik szelet vetnek, vihart aratnak (<i>Joe Crews</i>)	100 Ft
<i>Méret: 120x190 mm, oldal: 72, kötés: irkatüzött</i>	
Az 1888-as üzenet (<i>Robert Wieland</i>)	200 Ft
<i>Méret: 138x195 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Döntés a Jordánnál (<i>Lewis R. Walton</i>)	490 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 80, kötés: kartonált</i>	
Korai és késői eső (<i>J. Wilcox</i>)	450 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 120, kötés: kartonált</i>	
Ómega (<i>Lewis R. Walton</i>)	450 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 80, kötés: irkatüzött</i>	

VERSESKÖTET, KÖLTÉSZET

Kereszten irgalom (<i>Páskulyné Kovács Erzsébet</i>)	460 Ft
<i>Méret: 116x200 mm, oldal: 272, kötés: tábla</i>	
Páskulyné Kovács Erzsébet versei I–II.	4400 Ft
<i>Méret: 113x181 mm, oldal: 872, kötés: kartonált</i>	
Páskulyné Kovács Erzsébet versei I–II.	5800 Ft
<i>Méret: 118x186 mm, oldal: 872, kötés: tábla</i>	
Kisvers nagymesterek (<i>Reisinger János</i>)	1400 Ft
<i>Méret: 223x210 mm, oldal: 112, kötés: tábla</i>	

EGYHÁZTÖRTÉNET, ÉLETRAJZ

A H. N. Adventista Egyház története... (<i>Rajki Zoltán</i>)	1470 Ft
<i>Méret: 153x230 mm, oldal: 208, kötés: kartonált</i>	
Egy amerikai lelkész magyarországi missziója (<i>Rajki Zoltán</i>)	1950 Ft
<i>Méret: 147x210 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Ellen G. White Európában (<i>R. W. Olson–J. Zurcher</i>)	250 Ft
<i>Méret: 143x210 mm, oldal: 44, kötés: irkatüzött</i>	

Hadd szóljanak a napok! (szerkesztette: Orosz Csaba)	600 Ft
<i>Méret: 141x201 mm, oldal: 256, kötés: kartonált</i>	
L. R. Conradi (dr. Daniel Heinz)	890 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	

EGYÉB KIADVÁNYOK

1500 bölcs gondolat (C. H. Spurgeon)	800 Ft
<i>Méret: 120x162 mm, oldal: 240, kötés: kartonált</i>	
A babonáság varázsa (Kurt Hasel)	710 Ft
<i>Méret: 143x199 mm, oldal: 160, kötés: kartonált</i>	
A leggazdagabb barlanglakó (Doug Batchelor)	580 Ft
<i>Méret: 146x204 mm, oldal: 136, kötés: kartonált</i>	
A szeretet művészete (Erich Fromm)	900 Ft
<i>Méret: 112x178 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Az ima ereje (Roger R. Morneau)	290 Ft
<i>Méret: 111x178 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Az Ő nyomdokain, avagy mit tenne Jézus? (C. M. Sheldon)	1100 Ft
<i>Méret: 142x199 mm, oldal: 216, kötés: kartonált</i>	
Az új világtrend (Russell Burill)	470 Ft
<i>Méret: 130x205mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Imádság a gyakorlatban (Frederick Pelser)	510 Ft
<i>Méret: 134x198 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Játék a tűzzel (Roger R. Morneau)	560 Ft
<i>Méret: 133x206 mm, oldal: 120, kötés: kartonált</i>	
Lesz-e holnapunk? (dr. Hans Heinz)	190 Ft
<i>Méret: 109x196 mm, oldal: 88, kötés: kartonált</i>	

KOTTA

Hitünk énekei	1100 Ft
<i>Méret: 122x186 mm, 393 ének, kötés: tábla</i>	
Hitünk énekei (spirális)	1100 Ft
<i>Méret: 122x186 mm, 393 ének, kötés: spirál</i>	
Harminc kánon	200 Ft
<i>Méret: 208x297 mm, oldal: 38, kötés: irkatüzött</i>	

CD-ROM KÖNYV

A szeretet bibliai tanításai	1800 Ft
BIK-könyvtár 1.0	1800 Ft
Döntő bizonyíték	1800 Ft
Élet és egészség	1800 Ft

FOLYÓIRAT

Az Idők Jelei (negyedéves gyülekezeti lap)	280 Ft
Útjelző (negyedéves ifjúsági lap)	200 Ft
Jó Hír (bibliai folyóirat, 1990–2003)	50–100 Ft

TRAKTÁT, SZÓRÓLAP

A Bibliáról röviden (<i>Cserbik János</i>)	70 Ft
<i>Méret: 149x210 mm, oldal: 12, kötés: irkatüzött</i>	
A szabadság törvénye (<i>Vankó Zsuzsa</i>)	30 Ft
<i>Méret: 210x297 mm, oldal: 8</i>	
Az imádság kiváltsága	15 Ft
<i>Méret: 100x210 mm, oldal: 6</i>	
Én vagyok I. (<i>Barati Lilla</i>)	45 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 12, kötés: irkatüzött</i>	
Gyászol a Föld – Gondolatok a délkelet-ázsiai katasztrófa nyomán (<i>Soós Attila</i>)	30 Ft
<i>Méret: 200x290 mm, oldal: 8</i>	
Nyitott szemmel '99	10 Ft
<i>Méret: 210x297 mm, oldal: 8</i>	
Üzenetek (bátorító Biblia-versek)	100 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	

KÉPESLAP, KÖNYVJELZŐ, BIBLIA-TOK

Képeslap	30 Ft
Könyvjelző	20 Ft
Mágneses könyvjelző	40 Ft
Biblia-tok – kis családi	1300 Ft
Biblia-tok – nagy családi, kemény	2900 Ft
Biblia-tok – nagy családi, puha	1400 Ft
Biblia-tok – standard, puha	1200 Ft
Biblia-tok – zseb, kemény	2300 Ft
Biblia-tok – zseb, puha	1000 Ft